

ДЖОН ГРИШАМ БРАТЯТА

Превод от английски: Зорница Димова, 2000

chitanka.info

1

За седмичното заседание шутът на съда се беше пременил с обичайния тоалет, състоящ се от износена и силно избеляла ръждивокафява пижама и лилави хавлиени чехли, без чорапи. Не беше единственият затворник, който по цял ден се мотаеше по пижама, но никой друг не смееше да ходи с лилави чехли. Казваше се Тий Карл и някога бе притежавал банки в Бостън.

Но дори пижамата и чехлите бледнееха в сравнение с перуката. Разделени на път, ситните лъскаво сиви, почти бели къдри се виеха в три посоки, спускаха се на пластове над ушите и падаха тежко на раменете му. Беше точно копие на перуките, носени от английските магистрати преди няколко века. Един приятел отвън я бе намерил в магазин за използвани театрални костюми в Гринич Вилидж в Манхатън.

Тий Карл я носеше в съда с огромна гордост и с времето странната дегизировка бе станала част от спектакъла. Другите затворници и без това страняха от собственика ѝ.

Той се изправи до леката сгъваема маса в кафенето на затвора, удари по нея с пластмасово чукче, изкашля се и обяви тържествено с прегракнал глас:

— Внимание, внимание, внимание! Нисшият Федерален съд на Северна Флорида влиза в заседание. Моля станете.

Никой не помръдна или поне никой не си направи труда да стане. Трийсет затворници се бяха разположили в най-различни удобни пози на пластмасовите столове в кафенето. Някои се взираха в съдебния шут, но други продължаваха да разговарят, сякаш той не съществуваше.

Тий Карл продължи:

— Нека всички, които търсят справедливост, да дойдат при нас, за да бъдат прецакани.

Никой не се засмя. Беше смешно преди месеци, когато Тий Карл го бе казал за пръв път; сега беше просто част от спектакъла. Шутът

седна внимателно, като се постара всички да забележат подскачащите по раменете му къдри, а после отвори дебелата тетрадка с червени кожени корици, която служеше за водене на официалните протоколи на съда. Тий Карл вземаше работата си много на сериозно.

Откъм кухнята влязоха трима души. Двама бяха с обувки. Единият гризеше солетка. Босоногият беше освен това с голи до коленете крака, така че под робата се виждаха кльошавите му прасци. Бяха гладки, без косми и силно загорели. На левия прасец имаше голяма татуировка. Човекът беше от Калифорния.

И тримата носеха стари църковни роби от един и същ хор, резедави, със златен кант. Бяха купени от същия магазин като перуката на Тий Карл, който им ги бе подарил за Коледа. Така той пазеше мястото си като служител в съда.

Откъм публиката се чуа няколко подсвирквания и коментари, докато съдиите се носеха към местата си в целия си блясък, с развени роби. Те седнаха около сгъваемата маса, не много близо до Тий Карл, и се обърнаха към аудиторията си. Нисичкият шишко се настани по средата. Казваше се Рой Спайсър и поради липса на по-подходящ кандидат изпълняваше ролята на председател на съда. В предишния си живот Спайсър беше мирови съдия в Мисисипи, надлежно избран от жителите на малкия си окръг. Попадна в затвора, след като ФБР го хвана да прибира печалбите от игрите на бинго, организирани с благотворителна цел от клуб „Шрайнърс“. Парите, които трябваше да отидат за сираците.

— Моля, седнете — каза той. Прави и без това нямаше.

Съдиите наместиха сгъваемите си столове и изтръскаха робите си, така че да падат на правилни дипли около тях. Заместник-началникът на затвора стоеше отстрани, но питомците му не му обръщаха внимание. До него стърчеше униформен пазач. „Братята“ се събираха веднъж седмично със съгласието на управата. Те разглеждаха дела, посредничеха при спорове, уреждаха дребни разпри между момчетата и като цяло бяха стабилизиращ фактор в затвора.

Спайсър погледна дневния ред, написан с четливи печатни букви от Тий Карл, и каза:

— Обявявам заседанието за открито.

От дясната му страна беше калифорниецът, негова светлост Фин Ярбър, шейсетгодишен, излежал две години за укриване на данъци.

Оставаха му още пет. Чиста вендета, все още твърдеше той пред всеки склонен да го изслуша. Кръстоносен поход на един републикански губернатор, който бе успял да убеди гласоподавателите да поискат отстраняването на съдия Ярбър от Върховния съд на щата Калифорния. Поводът за искането за отстраняване беше неговото несъгласие със смъртното наказание и опитите му да отлага всяка екзекуция. Хората жадуваха за кръв, Ярбър им пречеше, републиканците вдигнаха много шум и гражданите на Калифорния гласуваха почти единодушно за отстраняването на нежелания съдия. Озовал се на улицата, той направи няколко грешки и данъчните започнаха да задават въпроси. Завършил в Станфорд, обвинен в Сакраменто и осъден в Сан Франциско, сега Ярбър излежаваше присъдата си във федерален затвор във Флорида.

Беше тук от две години и още не можеше да се примири. Все така вярваше в своята невинност и мечтаеше да победи враговете си. Но миражите му избледняваха. Прекарваше дълги часове в тренировки, слънчеви бани и мечти за друг живот.

— Първото дело е „Шнайтьр срещу Магрудър“ — обяви Спайсър, сякаш щеше да започне шумен процес срещу някой виден монополист.

— Шнайтьр го няма — каза Бийч.

— Къде е?

— В болницата. Пак камъни в жлъчката. Тъкмо идвам оттам.

Хатли Бийч беше третият член на трибунала. Прекарваше повечето време в болницата заради хемороиди, главоболие или възпалени жлези. Бийч беше петдесет и шест годишен, най-младият от тримата, но му оставаха още девет години и бе убеден, че ще умре в затвора. Преди беше федерален съдия в Тексас и твърд консерватор, който знаеше почти наизуст Светото писание и обичаше да го цитира по време на заседания. Бе имал политически амбиции, добро семейство и пари от петролния тръст, чиято наследничка бе жена му. Освен това имаше и проблем с алкохола, който бе останал скрит, докато не прегази двама туристи в Йелоустоун. И двамата умряха. Колата бе собственост на млада дама, за която не бе женен. Тя бе намерена гола на предната седалка, толкова пияна, че не можеше да върви.

Осъдиха го на дванайсет години.

Джо Рой Спайсър, Фин Ярбър, Хатли Бийч. Нисшият съд на Северна Флорида, по-известен като Братята от Тръмбъл, федерален затвор с минимална охрана, без ограда, наблюдателни кули или бодлива тел. Ако трябва да излежаваш присъда, по-добре да е произнесена от федерален съд, а затворът да е място като Тръмбъл.

— Да го осъдим ли задочно? — попита Спайсър.

— Не, да отложим делото за другата седмица — отвърна Бийч.

— Добре. Няма къде да избяга.

— Възразявам срещу отлагането — обади се Магрудър от публиката.

— Съжалявам — каза Спайсър. — Отлага се за другата седмица. Магрудър скочи на крака.

— За трети път го отлагате. Аз съм ищецът. Аз го съдя. Той се скрива в болницата преди всяко заседание.

— За какво е спорът?

— За седемнайсет долара и две списания — намеси се услужливо Тий Карл.

— Толкова много ли? — възкликна учудено Спайсър. В Тръмбъл за седемнайсет долара процесът не ти мърдаше.

Фин Ярбър вече бе отегчен. С едната си ръка той поглади проскубаната си сива брада, а с другата прекара нокти по масата. После пукна шумно кокалчетата на пръстите на краката си, като ги притисна няколко пъти към пода. Звукът действаше страхотно на нервите. В предишния си живот, когато притежаваше титли и власт, уважаваният председател на Върховния съд на Калифорния често идваше в залата по сабо на бос крак, за да може да пука пръстите си по време на скучните пледоарии.

— Отлага се — каза той.

— Който отлага справедливост, значи отказва справедливост — заяви важно Магрудър.

— Виж, това е оригинално — кимна Бийч. — Още една седмица, и ще осъдим Шнайтер задочно.

— Съдът реши — обяви Спайсър авторитетно. Тий Карл направи отметка в протокола. Магрудър седна самодоволно. Беше подал оплакването си до Нисшия съд, като бе връчил на Тий Карл един лист с резюме на обвиненията си срещу Шнайтер. Само една страница. Братята не обичаха бумащините. Една страница беше достатъчна, за да

разгледат делото ти. Шнайтър бе отговорил с пет страници хули и ругатни, които бяха зачеркнати по бързата процедура от Тий Карл.

Правилата бяха прости. Къси пледоарии. Никакво разследване. Бързи присъди. Решенията се вземаха на място и прилагането им беше задължително, ако и двете страни бяха приели юрисдикцията на съда. Обжалване не се допускаше; нямаше пред кого. Свидетелите не полагаха клетва, че казват истината. Лъжите бяха напълно приемливи. Нали все пак беше затвор.

— Кой е следващият? — попита Спайсър.

Тий Карл се поколеба за миг, а после отвърна:

— Делото с Генийчето.

Изведнъж всички замряха, а после пластмасовите столове се заплъзгаха със скърцане напред. Затворниците се заблъскаха възбудено, докато Тий Карл не заяви, че по-близо не им се разрешава да идват. Бяха на по-малко от шест метра от масата.

— Пазете приличие! — нареди той.

Този случай се обсъждаше в Тръмбъл от месеци. Генийчето беше млад банкер, измамил доста богати клиенти на Уолстрийт. Четири милиона долара така и не бяха открити и според слуховете младокът ги беше скрил зад граница и ги управляваше от Тръмбъл. Оставаха му шест години и когато излезеше, нямаше да е навършил четирийсет. Всички смятаха, че той тихо си излежава присъдата и кротко чака онзи прекрасен ден, когато щеше да напусне затвора, все още млад, и да отлети с частния си самолет към някой плаж, където щеше да си харчи паричките на спокойствие.

В затвора слуховете ставаха все повече и повече, легендата придобиваше невероятни размери и една от причините беше, че Генийчето не се сближаваше с никого и по цял ден изучаваше финансови и технически таблици и диаграми и четеше неразбираеми статии. Дори и началникът на затвора се бе опитал да го предума да сподели някой пазарен трик.

Един бивш адвокат с прякор Мошеника беше успял да се посближи с него и някак си да го убеди да даде съвет на инвестиционния клуб, който се събираше веднъж седмично в църковната зала на затвора. Сега самият той съдеше Генийчето за измама от името на клуба.

Мошеника седна на свидетелския стол и започна изложението си. Обичайните процедурни правила бяха премахнати, за да се стигне по-бързо до истината под каквато и да било форма.

— Отивам значи при Генийчето и го питам какво мисли за „Валю Нау“, една интернет-компания, за която прочетох във „Форбс“ — обясни Мошеника. — Канеха се да продават акции и ми се стори, че фирмата е сериозна. Харесаха ми плановите им. Генийчето каза, че ще провери как стоят нещата. Не ми се обади, затова аз отидох при него и го попитах: „Генийче, какво става с «Валю Нау»“? Той каза, че компанията е стабилна и стойността на акциите ще се увеличи многократно.

— Не съм казвал нищо подобно — прекъсна го бързо Генийчето. Той седеше в другия край на кафенето, сам, кръстосал ръце върху стола пред себе си.

— Напротив, каза.

— Не съм.

— Както и да е. Върнах се в клуба и им съобщих, че Генийчето одобрява сделката. Решихме да купим акции от „Валю Нау“. Само че дребните риби не могат да купуват, защото не се предлагат продажби на дребно. Затова се върнах при Генийчето и го попитах дали не може да се обади на приятелчетата си на Уолстрийт и да ни намери малко акции. Той каза, че ще го уреди.

— Не е вярно — обади се Генийчето.

— Тихо — нареди съдия Спайсър. — Ще дойде и твоят ред.

— Той лъже — заяви финансовият експерт, сякаш лъжата беше нещо забранено.

По нищо не личеше Генийчето да разполага с пари, поне не и в затвора. Тясната му килия беше празна, като се изключеха купищата финансови списания. Нямаше стереоуредба, вентилатор, цигари — нито едно от обичайните удобства, които почти всички останали си осигуряваха. Този факт само разпалваше слуховете. Затворниците го смятаха за скъперник, чудак, който пести всеки цент и несъмнено трупва всичко зад граница.

— И така — продължи Мошеника, — ние решихме да рискуваме и да купим голям дял от „Валю Нау“. Стратегията ни беше да ликвидираме всичко и да се консолидираме.

— Да се консолидирате ли? — попита съдия Бийч. Мошеника говореше като финансов мениджър, който борави с милиарди.

— Точно така, да се консолидираме. Взехме колкото се може повече на заем от приятели и роднини и събрахме почти хиляда долара.

— Хиляда долара — повтори съдия Спайсър. Не беше зле за затворници. — И какво стана после?

— Казах на Генийчето, че сме готови, и го помолих да ни намери акциите. Това стана във вторник. Акциите щяха да бъдат пуснати на пазара в петък. Той каза, че няма проблеми. Имал приятел в „Голдман Сакс“ или нещо такова, който щял да се погрижи.

— Лъже — обади се Генийчето.

— В сряда го видях в източния двор и го питах за акциите. Той каза, че няма проблеми.

— Това е лъжа.

— Имам свидетел.

— Кой? — попита съдия Спайсър.

— Пикасо.

Пикасо седеше зад Мошеника заедно с останалите шестима членове на инвестиционния клуб. Той махна неохотно с ръка.

— Вярно ли е това? — попита Спайсър.

— Да — отвърна Пикасо. — Мошеника го пита за акциите. Генийчето каза, че ще ги намери. Нямало проблеми.

Пикасо даваше показания по много дела и беше улавян в лъжа по-често от останалите затворници.

— Продължавай — каза Спайсър.

— В четвъртък никъде не можах да намеря Генийчето. Криеше се от мен.

— Не съм се крил.

— В петък акциите бяха пуснати на пазара. Предлагаха се за двайсет долара, за колкото бихме ги купили, ако мистър Уолстрийт си беше изпълнил обещанието. Скочиха на шейсет, през по-голямата част на деня бяха на осемдесет и после затвориха на седемдесет. Ние смятахме да ги продадем възможно най-бързо. Можехме да купим петдесет акции по двайсет долара, да ги продадем по осемдесет и да излезем с три хиляди долара печалба.

Насилието беше рядкост в Тръмбъл. За три хиляди долара нямаше да те убият, но можеха да ти строят някой и друг кокал. Досега Генийчето бе имал късмет. Не го бяха причакали.

— И вие смятате, че обвиняемият ви дължи тези пропуснати печалби? — попита бившият върховен съдия Фин Ярбър.

— Точно така. Най-гадното е, че той мръсник изкупи „Валю Нау“ за себе си.

— Лъже копелето — обади се Генийчето.

— Без ругатни, моля — каза съдията Бийч. Ако някой искаше да загуби дело при Братята, трябваше само да подразни Бийч с речника си.

Слухът, че Генийчето е купил акциите за себе си, беше пуснат от Мошеника и неговата банда. Нямаше доказателства, но клюката беше пикантна и беше толкова обсъждана, че се приемаше за факт. Наистина добре пасваше.

— Това ли е всичко? — попита Спайсър.

Имаше още точки, върху които Мошеника би искал да се разпростре, но Братята не можеха да търпят многословни адвокати. Особено бивши такива, които още мечтаеха за старата си слава. В Тръмбъл имаше поне петима от този вид — появяваха се непрекъснато, на всяко заседание.

— Мисля, че да — примири се Мошеника.

— Твой ред е, Генийче — обяви Спайсър.

Младият финансист се изправи и пристъпи към масата. Погледна гневно обвинителите си — Мошеника и неговата изпаднала банда. После се обърна към съда.

— Как стои въпросът с тежестта на доказването в този съд?

Спайсър веднага сведе очи и зачака помощ. Като мирови съдия той нямаше правно образование. Не беше завършил гимназия. Беше работил двайсет години в магазина на баща си, което му бе осигурило нужните гласове. Спайсър разчиташе на здравия разум, който често противоречеше на закона. Всички свързани с правната теория въпроси отнасяше към двамата си колеги.

— Както ние кажем — отговори съдията Бийч, който предвкушаше удоволствието да поспори с брокера по процедурни въпроси.

— Изискват се ясни и убедителни доказателства, така ли?

— По принцип да, но не и в този случай.

— Доказаност при отсъствие на обосновано съмнение?

— Не е задължително.

— Като се дава предимство на свидетелските показания?

— Близко си до истината, момче.

— Тогава значи нямат доказателства — оповести Генийчето, размахвайки ръце като слаб актьор в сапунена опера.

— Защо просто не изложиш своята версия? — попита Бийч.

— С удоволствие. „Валю Нау“ беше типична интернет-компания, много шум, много скрити капани, много неплатени сметки. Мошеника наистина дойде при мен, но докато успя да се обадя, продажбите бяха приключили. Говорих с един приятел, който ми каза, че не може да намери нищо. Дори и едрите риби не успели да купят нищо.

— Как така? — попита съдията Ярбър.

Помещението утихна. Генийчето говореше за пари и всички слушаха.

— Често става така при Пи Пи Пи-тата. Пи Пи Пи значи първоначални публични продажби.

— Знаем какво е Пи Пи Пи — каза Бийч.

Спайсър определено не знаеше. В Мисисипи нямаше такива неща.

Генийчето се поотпусна. Щеше да ги шашне, да ги обърка и замае, да спечели това досадно дело, а после да се върне в килията си и да престане да им обръща внимание.

— Първоначалните продажби на акции на „Валю Нау“ се извършваха от „Бейкин-Клайн“, малка инвестиционна компания в Сан Франциско. На пазара бяха предложени пет милиона акции. „Бейкин-Клайн“ ги бяха продали предварително на предпочитаните си клиенти и приятелите си, така че големите инвестиционни фирми нямаша възможност да купят нищо. Често се случва.

Съдиите, затворниците и дори шутът на съда попиваха всяка дума.

— Смешно е въобще да се мисли, че един опандизен адвокат може да прочете стар брой на „Форбс“ и да си купи акции на „Валю Нау“ за хиляда долара.

В този момент наистина звучеше смешно. И глупаво. Мошеника побесня, но членовете на клуба му вече започваха мълчаливо да го

обвиняват.

— Ти купи ли нещо?

— Разбира се, че не. Нямаше как. Освен това повечето интернет-компани са създадени с капитали с твърде неясен произход. Гледам да стоя по-далеч от тях.

— А какво предпочиташ?

— Стабилни дългосрочни печалби. За никъде не бързам. Вижте, това са смешни обвинения, повдигнати от хора, които гледат лесно да спечелят пари. — Той посочи Мошеника, който се бе свил на стола си. Думите на финансовия гений звучаха напълно достоверно и убедително.

Обвиненията се базираха на слухове, спекулации и съдействието на Пикасо, който беше известен лъжец.

— Имаш ли някакви свидетели? — попита Спайсър.

— Не ми трябва — отвърна Генийчето и седна.

Всеки от тримата съдии надраска нещо на листче хартия. Съвещанията бяха кратки, присъдите се прочитаха моментално. Ярбър и Бийч подадоха листчетата си на Спайсър, който оповести:

— С два гласа на един обвиняемият се признава за невинен. Делото е приключено. Кой е следващият?

Гласуването всъщност бе единодушно, но формално всяка присъда бе с два на един гласа. Така всеки от тях можеше да се измъкне, ако по-късно го притиснат.

Но Братята бяха уважавани в Тръмбъл. Решенията им бяха бързи и възможно най-справедливи. Всъщност бяха забележително точни, като се имат предвид недостоверните показания, с които обикновено разполагаха. Спайсър беше разглеждал години наред дребни дела в магазина си. Усещаше лъжите от двайсет метра. Бийч и Ярбър бяха прекарвали живота си в съдебната зала и не можеха да търпят дълги пледоарии и отлагания, които бяха обичайната тактика.

— Това е всичко за днес — съобщи Тий Карл. — Дневният ред е изчерпан.

— Много добре. Следващото заседание ще бъде другата седмица.

Тий Карл скочи на крака, разлюля къдриците на перуката си и обяви:

— Заседанието се закрива. Моля станете.

Никой не се изправи, нито помръдна, докато Братята не напуснаха стаята. Мошеника и хората му се скупчиха в единия ъгъл, сигурно за да обсъдят следващото си дело. Генийчето излезе бързо.

Помощник-началникът на затвора и пазачът си тръгнаха незабелязани. Седмичните съдебни заседания бяха едно от най-добрите забавления в Тръмбъл.

2

Макар да беше конгресмен от четиринайсет години, Арън Лейк все още сам караше колата си из Вашингтон. Не искаше нито шофьор, нито бодигард. Понякога някой стажант се возеше с него и си водеше бележки, но обикновено Лейк предпочиташе да си слуша на спокойствие класическа китара по стереоуредбата, докато чакаше по светофарите. Много от приятелите му, особено онези, които бяха достигнали статут на председатели или заместник-председатели, имаха по-големи коли с шофьори. Някои дори си бяха взели лимузини.

Не и Лейк. Той смяташе това за загуба на време, пари и лична свобода. Не му се искаше да влачи със себе си и шофьор, ако някога решеше да се кандидатира за по-висок пост. Освен това му харесваше да бъде сам. Офисът му беше лудница. Петнайсет души сновяха непрекъснато от стая в стая, говореха по телефоните, ровеха в разни папки и работеха за хората от Аризона, които го бяха избрали. Двама души се занимаваха само с намирането на пари. Трима стажанти се пречкаха из коридорите и му отнемаха повече време, отколкото заслужаваха.

Лейк беше вдовец и живееше сам. Притежаваше хубава стара къща в Джорджтаун, която много обичаше. Не излизаше често, само от време на време се появяваше в обществото, в което навремето го бе привлякла покойната му съпруга.

Той продължи по околоръстното. Колите се движеха бавно и внимателно заради лекия сняг. Проверката на входа на централата на ЦРУ в Лангли мина бързо и Лейк с удоволствие забеляза запазеното място на паркинга и двамата служители в цивилни дрехи.

— Мистър Мейнард ви очаква — заяви тържествено единият от тях, а другият пое куфарчето му. Властта си имаше своите предимства.

Лейк никога не се бе срещал с директора на ЦРУ в Лангли. Бяха разговаряли два пъти в Капитолия преди години, когато горкият човек още можеше да се движи. Сега Теди Мейнард беше в инвалидна количка и изпитваше непрекъснати болки. Дори и сенаторите ходеха в

Лангли, когато той ги повикаше. Бе викал Лейк десетина пъти, но Мейнард беше зает човек. С дребните риби обикновено се срещаха помощниците му.

Барьера след барьера се вдигаха пред конгресмена, докато той и придружителите му навлизаха във вътрешността на централата. Когато Лейк пристигна в кабинета на мистър Мейнард, раменете му бяха поизправени, а походката по-стегната, дори леко пружинираща. Не можеше да се сдържи. Властта опиянява.

Теди Мейнард искаше да се срещне с него.

Директорът седеше сам в голямата квадратна стая без прозорци, наричана неофициално „бункера“, и гледаше към един широк екран, на който бе замръзнало лицето на конгресмена Арън Лейк. Снимката бе правена преди три месеца на благотворителен прием, където Лейк бе изпил половин чаша вино и бе ял печено пиле, без десерт, а после се бе прибрал вкъщи сам и си бе легнал в единайсет. Снимката беше хубава, защото Лейк беше привлекателен мъж — светлочервеникава естествена коса, която не бе почнала да сивее или да оредява, тъмносини очи, четвъртити брадичка и наистина красиви зъби. Беше петдесет и три годишен и остаряваше великолепно. Прекарваше половин час на ден на машината за гребане и нивото на холестерола му беше напълно в нормата. Не бяха открили нито един лош навик. Лейк обичаше компанията на дамите, особено когато беше важно да го видят с някоя от тях. Сериозната му приятелка беше шейсетгодишна вдовица от Бетесда, чийто покоен съпруг беше натрупал състояние като лобист.

И двамата му родители бяха починали. Единствената му дъщеря беше учителка в Санта Фе. Съпругата му бе починала от рак на яйчниците след двайсет и девет години брак. Година по-късно тринайсетгодишната му болонка също беше умряла и сега конгресменът Арън Лейк от Аризона наистина живееше сам. Беше католик, не че това имаше значение в наши дни, и ходеше на църква поне веднъж седмично. Теди натисна едно копче и лицето изчезна.

Арън Лейк не беше известен извън Вашингтон най-вече защото не обичаше да се изтъква. Ако имаше амбиции за по-висок пост, значи ги пазеше в тайна. Името му бе споменато веднъж като потенциален

кандидат за губернатор на Аризона, но Лейк твърде много харесваше Вашингтон. Обичаше Джорджтаун — тълпите, анонимността, градския живот с добрите ресторанти, малките книжарници и кафенета. Обичаше театъра и музиката. Двамата с покойната му съпруга никога не пропускаха спектакъл в Кенеди Сентър.

В Конгреса Лейк беше известен като умен и работлив политик, който освен това беше красноречив, честен, лоялен и много съвестен. Тъй като в неговия щат имаше четирима големи производители на оръжие, той беше станал експерт по военните технологии. Беше председател на Комисията по въоръжените сили и тъкмо в това си качество се беше запознал с Теди Мейнард.

Теди чукна с пръст и лицето на Лейк се появи на екрана. През петдесетте си години в разузнаването директорът на ЦРУ рядко бе усещал стомахът му да се свива. Бе избягвал куршуми, беше се крил под мостове, беше мръзнал в планини, бе отровил двама чешки шпиони, бе застрелял един предател в Бон, бе научил седем езика, бе се борил против Студената война, бе се опитал да предотврати следващата, бе преживял десет пъти повече от всеки друг агент и все пак, като гледаше сега невинното лице на конгресмена Арън Лейк, стомахът му се свиваше.

Той — и ЦРУ — се канеха да направят нещо безпрецедентно.

Бяха започнали със стотина сенатори, петдесет губернатори, четиристотин трийсет и пет конгресмени — всички обичайни заподозрени, и накрая беше останал само един. Представителят от Аризона Арън Лейк.

Теди натисна копчето и екранът угасна. Краката му бяха завити с одеяло. Обличаше едно и също всеки ден — тъмносин пуловер с остро деколте, бяла риза и небиеща на очи вратовръзка. Приблужи количката си до вратата и се подготви да посрещне своя кандидат.

През осемте минути в чакалнята предложиха на Лейк кафе и сладкиш, който той отказа. Беше висок метър и осемдесет и два, тежеше седемдесет и седем килограма и много държеше на външния си вид. Ако бе приел сладкиша, Теди би се учудил. Доколкото знаеха, Лейк никога не ядеше захар. Никога.

Кафето му обаче беше силно и докато го пиеше, конгресменът прегледа още веднъж данните от своето проучване. Целта на срещата беше да обсъдят обезпокоителното струпване на купени на черно оръжия на Балканите. Лейк носеше два доклада, осемдесет страници информация и цифри, върху които беше работил до два часа през нощта. Не беше сигурен защо мистър Мейнард иска да се срещнат в Лангли и да обсъждат такава тема, но беше решил да се подготви добре.

Чу се леко бръмчене, вратата се отвори и директорът на ЦРУ, увит в одеяло, се появи в количката си. Личеше си, че е на седемдесет и четири години. Ръкостискането му обаче беше здраво, вероятно защото ръцете му бяха заякнали от придвижването на количката. Лейк го последва в стаята, а двата питбула с университетски дипломи останаха да пазят вратата.

Седнаха един срещу друг от двете страни на дълга маса, която стигаше до края на стаята, където голяма бяла стена служеше за екран. След кратка размяна на любезности Теди натисна едно копче и пред тях се появи друго лице. Още едно натискане, и осветлението угасна. Лейк беше очарован — натискаш копчето и пред теб блясват образи. Стаята без съмнение бе оборудвана с достатъчно електроника, за да следят пулса му от десет метра разстояние.

— Знаете ли кой е този човек? — попита Теди.

— Мисля, че да. Виждал съм го някъде.

— Това е Натли Ченков. Бивш генерал. Сега е член на руския парламент. Или поне на онова, което е останало от него.

— Наричат го още и Ловкия — добави гордо Лейк.

— Точно така. Комунист хардлайнер, тесни връзки с военните, блестящ ум, огромно самочувствие и никакви задръжки. В момента той е най-опасният човек на света.

— Не знаех.

Проблясване. На екрана се появи друго лице, сякаш изсечено от камък под парадната военна шапка.

— Това е Юрий Голцин, вторият човек в онова, което е останало от руската армия. Ченков и Голцин имат големи планове. — На екрана се появи картата на Русия, северно от Москва. — Складираят оръжия в този район — каза Теди. — На практика ги крадат от себе си, като обират руската армия, но освен това купуват и на черния пазар.

— Откъде вземат пари?

— Откъде ли не. Разменят петрол за израелски радары. Търгуват с наркотици и купуват китайски танкове през Пакистан. Ченков има връзки с различни мафиоти. Един от тях наскоро купи завод в Малайзия, който произвежда само бойни пушки. Всичко е добре пресметнато. Ченков има мозък и много висок коефициент на интелигентност. Може би е гений.

Самият Мейнард беше гений и ако той даваше това определение за друг човек, конгресменът Лейк не можеше да не му вярва.

— И кого ще нападнат?

Теди не отвърна на въпроса, защото не беше готов за това.

— Вижте град Вологда. Намира се на около осемстотин километра източно от Москва. Миналата седмица там са били закарани шейсет „ветровки“. Както знаете, „ветровките“...

— ... са еквивалентът на нашите ракети „Томахоук“, само че шейсет сантиметра по-дълги.

— Точно така. През последните деветдесет дни те струпаха там триста „ветровки“. Виждате ли град Рибинск на югозапад от Вологда?

— Известен е с плутония си.

— Да, тонове и тонове. Достатъчно за десет хиляди ядрени бойни глави. Ченков, Голцин и хората им контролират целия район.

— Как така го контролират?

— С помощта на мрежа от местни мафиоти и подразделения на армията. Ченков е сложил свои хора където трябва.

— Защо?

Теди натисна едно копче и екранът угасна. Светлините обаче останаха приглушени, затова гласът му сякаш идваше от сенките.

— Всеки момент ще бъде извършен преврат, мистър Лейк. Най-страшните ни страхове се сбъдват. Руското общество се разпада. Демокрацията е пълна подигравка. Капитализмът е кошмар. Смятахме, че ще превземем Русия с хамбургери, и се провалихме ужасно. Работниците не получават заплати и все пак се радват, че поне имат работа. Двайсет процента от населението нямат. Децата умират, защото не достигат лекарства. Много възрастни също. Десет процента са бездомници. Двайсет са гладни. Нещата се влошават с всеки изминал ден. Страната се ограбва от мафиоти. Смятаме, че оттам са изнесени поне петстотин милиарда долара. Подобрение не се очаква. Моментът

е идеален за нов водач с твърда ръка, диктатор, който да обещае на хората да им върне стабилността. Страната плаче за лидер и мистър Ченков е решил да се заеме с това.

— А той контролира армията.

— Да, той контролира армията и това е достатъчно. Превратът ще бъде безкръвен, защото хората са готови за него. Те ще приемат Ченков с разтворени обятия. Той ще мине по Червения площад и ще ни предизвика, нас, Съединените щати, да се опитаме да му попречим. Пак ще станем лошите.

— Значи Студената война ще започне отново — каза Лейк замислено.

— Война ще има, но няма да е студена. Ченков иска разширяване на територията и връщане на стария Съветски съюз. Той отчаяно се нуждае от пари и ще си ги набави под формата на земя, заводи, петрол и храни. Ще започне малки регионални войни, които може лесно да спечели. — На екрана се появи друга карта. Първият етап от налагането на новия световен ред беше представен на вниманието на конгресмена Лейк. Теди не пропусна нито дума. — Предполагам, че ще прегази прибалтийските републики, като свали правителствата на Литва, Латвия, Естония и прочие. После ще премине към бившия социалистически блок и ще сключи сделка с някои от комунистите там.

Конгресменът безмълвно гледаше как Русия се разширява. Предсказанията на Теди бяха толкова точни и уверени.

— Ами китайците?

Теди обаче не беше приключил с Източна Европа. Натисна някакво копче и картата се смени.

— Ето тук ще ни притисне.

— В Полша?

— Да. Винаги оттам се почва. Бог знае защо, Полша сега е член на НАТО. Само си представете — Полша да пази нас и Източна Европа. Ченков ще консолидира старата руска територия и ще започне да гледа на запад. Също като Хитлер, само че той е гледал на изток.

— Защо му е нужна Полша?

— Защо му е трябвала на Хитлер? Просто се е намирала между него и Русия. Той мразел поляците и бил готов за война. На Ченков не

му пука за Полша, той просто иска да я контролира. А също и да разбие НАТО.

— Нима би рискувал да започне трета световна война?

Теди натисна няколко копчета; екранът отново стана стена, а лампите светнаха. Аудио-визуалната част свърши и дойде време за по-сериозен разговор. Болка прониза краката му и той неволно се намръщи.

— Не мога да ви отговоря на този въпрос — каза той. — Ние знаем много неща, но не можем да четем мислите му. Ченков действа много внимателно, поставя свои хора на важните места, подготвя нещата най-прецизно. Въобще не е изключено.

— Разбира се, че не е. Ние обсъждаме подобни сценарии от осем години, но все се надяваме, че няма да се осъществят.

— Един от тях е в процес на осъществяване в момента, мистър Лейк. Ченков и Голцин елиминират опонентите си, докато ние с вас разговаряме тук.

— Кога се очаква да започнат да действат?

Теди отново се размърда под одеялото, като се опитваше да се намести така, че да спре болката.

— Трудно е да се каже. Ако е умен, а той определено е, ще изчака да почнат протести по улиците. Смятам, че до една година Натли Ченков ще стане най-известният човек в света.

— Една година — повтори тихо Лейк, сякаш току-що му бяха прочели смъртната присъда.

Последва дълга пауза, през която конгресменът от Аризона си представяше края на света. Притесненията на Теди намаляха. Лейк много му харесваше. Наистина беше привлекателен, образован и умен. Не бяха сбъркали.

Лейк можеше да бъде избран.

След като пиха кафе и Теди проведе един телефонен разговор — с вицепрезидента, — двамата се върнаха към дискусията си. Конгресменът беше поласкан, че Теди му отделя толкова много време. Руснаците идваха, а Мейнард изглеждаше съвсем спокоен.

— Едва ли е нужно да ви казвам колко неподготвени са нашите военни — заяви директорът на ЦРУ мрачно.

— Неподготвени за какво? За война?

— Вероятно. Ако не сме подготвени, може и да има война. Ако сме силни, ще я избегнем. В момента Пентагонът не може да постигне онова, което направихме в Персийския залив през деветдесет и първа.

— Нивото ни е на седемдесет процента от тогавашното — каза авторитетно Лейк. Това беше неговата територия.

— Седемдесет процента означават война, мистър Лейк. Война, която не можем да спечелим. Ченков харчи всеки откраднат петак за оръжия, а ние орязваме бюджета си и съкращаваме войската. Ние искаме да натискаме копчета и да хвърляме умни бомби, за да не се пролее американска кръв. Ченков ще разполага с два милиона гладни войници, готови да се бият и да умрат, ако трябва.

За миг Лейк се почувства горд. Той бе имал смелостта да гласува против последния бюджет, защото в него се намаляваха военните разходи. Неговите избиратели не одобряваха това.

— Не можем ли да разкрием Ченков сега? — попита той.

— Категорично не. Имаме превъзходно разузнаване. Ако реагираме, той ще разбере, че знаем за плановете му. Такава е шпионската игра, мистър Лейк. Твърде рано е да го превръщаме в чудовище.

— Какъв е планът ви тогава? — попита смело Лейк. Кой беше той, за да пита Теди Мейнард за плановете му? Целта на срещата беше изпълнена. Още един конгресмен бе осведомен за ситуацията. Всеки момент Лейк очакваше да го помолят да си тръгне, за да влезе някой друг председател на комисия.

Само че Теди имаше големи планове и умираше от желание да ги сподели.

— Първичните избори в Ню Хампшър са само след две седмици. Четирима републиканци и трима демократи говорят едно и също. Нито един кандидат не иска да се увеличат разходите за отбрана. Имаме излишък в бюджета, чудо на чудесата, и всички бъркат от идеи как да ги похарчат. Пълни идиоти. Преди няколко години имахме бюджетен дефицит и Конгресът пръскаше пари по-бързо, отколкото можеха да се печатат. Сега има излишък. И те направо ще се задавят от лакомия.

Конгресмен Лейк се намръщи за миг, но после реши да не възразява.

— Извинете — усети се Теди. — Конгресът като цяло е безотговорен, но има много добри конгресмени.

— И сам зная.

— Та както казвах, пълно е с клонинги. Преди две седмици имахме няколко съвсем различни фаворити. Но всички гледат да се оплюят един друг за благото на четирийсет и четвъртия по големина щат. Това е глупаво. — Теди замълча за миг, намръщи се и се опита да намести безжизнените си крака. — Трябва ни ново лице, мистър Лейк, и ние смятаме, че това сте вие.

Първата реакция на Лейк беше да потисне смеха си. Успя да го направи, като се усмихна, а после се закашля. Опита се да се стегне и отвърна:

— Вие се шегувате.

— Знаете, че не се шегувам, мистър Лейк — каза строго Теди. Явно Арън Лейк бе попаднал в добре поставен капан.

Лейк се закашля отново и окончателно се овладя.

— Добре тогава, слушам ви.

— Много е просто. Всъщност тъкмо в това се крие и цялата прелест. Вече е твърде късно да се кандидатира за Ню Хампшър — този щат и без това няма значение. Оставете другите да се бият за него. Изчакайте да свършат и изненадайте всички, като обявите кандидатурата си за президент. Много хора ще попитат „Кой по дяволите е Арън Лейк?“ и в това няма нищо лошо. Тъкмо това искаме. Скоро ще разберат. Отначало програмата ви ще съдържа само една основна теза. Всичко ще се върти около военните разходи. Вие ще бъдете пророк с какви ли не ужасни предсказания за слабостта на нашата армия. Ще предизвикате всеобщо внимание, като призовете към удвояване на военните разходи.

— Удвояване?

— Видяхте ли, че действа? Привлякох вниманието ви. Да, ще ги удвоите по време на четиригодишния си мандат.

— Но защо? Наистина трябва да се увеличат военните разходи, но да се удвоят ми се вижда прекалено.

— Не и ако ни предстои нова война, мистър Лейк. Една война, в която ние ще натискаме копчета и ще изстрелваме хиляди ракети „Томахоук“, по един милион долара всяка. Почти ги свършихме миналата година в онази каша на Балканите. Не можем да намерим

достатъчно войници, моряци и пилоти, мистър Лейк. Вие знаете това. Армията има нужда от купища пари, за да привлече младежите. Нищо не ни достига — нито войници, нито ракети, нито танкове, самолети и самолетноносачи. Ченков трупя оръжия сега. Ние не. Ние продължаваме да орязваме военните разходи и ако продължаваме така още един мандат, с нас е свършено.

Теди повиши тон почти гневно и когато спря след „с нас е свършено“, Арън Лейк едва ли не чувстваше как земята трепери от бомбардировките.

— Откъде ще дойдат парите?

— Парите за какво?

— За армията.

Теди се изсмя презрително, а после каза:

— Откъдето идват по принцип. Трябва ли да ви напомням, сър, че имаме бюджетен излишък?

— Харчим го най-усилено. Нали това ни е работата!

— Разбира се. Вижте какво, мистър Лейк, не се тревожете за парите. Малко след като обявим кандидатурата ви, ще изплашим до смърт американците. Отначало ще ви помислят за смахнат, някакъв луд от Аризона, който иска да прави още повече бомби. Но ние ще ги разтърсим. Ще предизвикаме криза на другия край на света и внезапно Арън Лейк ще се окаже пророк. Най-важното е да подберем правилно момента. Вие държите реч за това колко сме слаби в Азия и малко хора ви обръщат внимание. После ние създаваме там ситуация, която разтърсва света, и изведнъж всички ще поискат да говорят с вас. И така ще продължим през цялата кампания. Ще поддържаме напрежението оттук. Ще представяме доклади, ще създаваме ситуации, ще манипулираме медиите и ще дискредитираме опонентите ви. Честно казано, мистър Лейк, не очаквам да бъде толкова трудно.

— Звучите, сякаш вече сте го правили.

— Не. Правили сме някои необичайни неща, винаги в стремежа си да защитим тази страна. Но никога не сме се опитвали да се месим в президентските избори. — В тона на Теди се долавяше съжаление.

Лейк бутна стола си назад, изправи се и пораздвижи изтръпналите си крайници. После бавно тръгна край масата към другия край на стаята. Краката му тежаха. Сърцето му биеше лудо. Капанът бе щракнал и той се бе хванал в него.

Върна се на мястото си.

— Нямам достатъчно пари — каза той. Знаеше, че Мейнард вече е мислил по въпроса.

Теди се усмихна, кимна и се престори, че мисли. Къщата на Лейк в Джорджтаун струваше четиристотин хиляди долара. Конгресменът имаше около двеста хиляди във взаимоспомагателни фондове и още сто хиляди в общински облигации. Не беше теглил никакъв значителен кредит. Имаше четирийсет хиляди в сметката за преизбирането си.

— Един богат кандидат не би се харесал — каза Теди и натисна друго копче. На стената отново се появиха ярки образи. — Парите няма да бъдат проблем, мистър Лейк — продължи директорът с много по-ведър тон. — Ще ги вземем от производителите на оръжия. Вижте това — посочи той с дясната си ръка, сякаш Лейк не бе сигурен къде да гледа. — Миналата година самолетната и военната индустрия са реализирали близо двеста милиарда долара печалба. Ние ще вземем само една малка част от нея.

— Колко малка?

— Колкото е необходимо. Съвсем реалистично можем да очакваме сто милиона долара.

— Сто милиона долара обаче не могат да бъдат скрити.

— Не бъдете толкова сигурен, мистър Лейк. И не се безпокойте за това. Вие ще държите речи, ще ви снимат в предизборни клипове и ще ръководите кампанията. Парите ще потекат. До ноември американските гласоподаватели ще бъдат толкова изплашени за края на света, че няма да се интересуват от разходите. Ще пометете опонентите си като лавина.

Значи Теди Мейнард предлагаше съкрушителна победа. Потресен и замаян, Лейк гледаше цифрите на екрана — 194 милиарда долара в самолетната и военната индустрия. Миналогодишният бюджет за военни разходи беше 270 милиарда. Ако се удвои сумата до 540 милиарда за четири години, производителите отново ще приберат луди пари. Работниците също! Тлъсти заплати! Работа за всички!

Кандидатът Лейк щеше да бъде подкрепен от парите на мениджърите и гласовете на профсъюзите. Първоначалният шок започна да отминава и той проумя колко прост е всъщност планът на Теди. Ще вземат пари от онези, които ще спечелят от това. Ще

изплашат избирателите и ще ги накарат да гласуват, за да спасят света. И ще се радват на съкрушителна победа.

Теди го остави да помисли малко, а после каза:

— Ще го направим чрез комитетите за политическо действие. Профсъюзи, строители, директори, бизнес-коалиции — вече имаме предостатъчно политически групи. И ще създадем нови.

Лейк вече мислено ги организираше. Стотици комитети, всички натъпкани с безпрецедентни за една президентска кампания пари. Шокът премина напълно и бе заменен от ентусиазъм. Изскочиха хиляди въпроси. Кого да посоча за вицепрезидент? Кой ще води кампанията? Кой ще бъде началник на предизборния щаб? Къде трябва да се обяви кандидатурата?

— Може и да стане — заяви сдържано той.

— Разбира се, че ще стане, мистър Лейк. Имайте ми доверие. Отдавна го планираме.

— Колко хора знаят за това?

— Не са много. Вие бяхте внимателно подбран, мистър Лейк. Разгледахме много кандидатури, но накрая все стигаме до вашето име. Проверихме цялата информация за вас.

— Доста скучно, нали?

— Общо взето да, макар че ме безпокои връзката ви с мисис Валоти. Дамата се е развеждала два пъти и взема болкоуспокояващи.

— Не знаех, че имам връзка с мисис Валоти.

— Наскоро са ви видели заедно.

— Вие ме следите, така ли?

— Нима очаквате нещо друго?

— Всъщност не.

— Завели сте я на благотворителен прием за набиране на средства за потиснатите жени в Афганистан. Ще се разплача от умиление. — Тонът на Теди изведнъж стана лаконичен и изпълнен със сарказъм.

— Не исках да ходя.

— Тогава не ходете. Зарежете тези глупости. Те са за Холивуд. Валоти само ще ви създаде неприятности.

— Някоя друга? — попита леко засегнат Лейк. Откакто овдовя, личният му живот беше доста скучен. Сега започваше да се гордее с това.

— Не бих казал — отвърна Теди. — Мис Бенчли изглежда доста стабилна и е много подходяща за придружителка.

— Благодаря.

— Ще се заяждат с отношението ви към абортите, но няма да сте първият.

— Това е доста предъвквана тема — отвърна Лейк. Писнало му беше да се занимава с нея. Беше се изказвал „за“ и „против“ абортите, беше защитавал правото на възпроизводство, правото на избор, правата на детето, беше смятан и за женомразец, и за поддръжник на феминизма. През четиринайсетте години, прекарани в Конгреса на САЩ, го бяха преследвали из цялото минно поле на абортите и го бяха ранявали след всеки стратегически ход.

Абортите вече не го плашеха, поне не в момента. Повече се притесняваше от факта, че ЦРУ разследва миналото му.

— Ами делото „Грийнтрий“?

Теди махна пренебрежително.

— Това е било преди дваисет и три години. Никой не е осъден. Партньорът ви е фалирал и е бил обвинен, но заседателите са го оправдали. Ще стигнат и до този случай, до всичко ще стигнат. Но, честно казано, ние ще им отвлечем вниманието. Затова е хубаво да се включите в последния момент. Пресата няма да има време да търси нещо скандално.

— Не съм женен. Само веднъж сме имали неженен президент.

— Вие сте вдовец, съпруг на една прекрасна жена, уважавана и тук, и в Аризона. Това няма да бъде проблем. Повярвайте ми.

— Какво ви безпокои тогава?

— Нищо. Абсолютно нищо. Вие сте стабилен кандидат и имате голям шанс да бъдете избран. Ние ще подготвим платформата ви, ще събудим страховете на хората и ще съберем достатъчно пари.

Лейк отново се изправи и закрачи из стаята, като гладеше косата си, почесваше брадичка и се опитваше да разсъждава трезво.

— Имам много въпроси — каза той.

— Може би ще успея да отговоря на някои от тях. Нека се видим отново утре тук, по същото време. Преспете, премислете всичко, мистър Лейк. Времето е ценно, но предполагам, че на човек са му нужни дваисет и четири часа, преди да вземе такова решение — усмихна се Теди Мейнард.

- Прекрасна идея. Нека да помисля. Ще ви дам отговор утре.
- Никой не трябва да знае за този разговор.
- Естествено.

3

В пространствено отношение библиотеката с юридическа литература заемаше точно една четвърт от квадратурата на цялата библиотека на Тръмбъл. Беше разположена в един ъгъл и отделена със стена от червени тухли и стъкло, издигната с вкус и с парите на данъкоплатците. От претъпканите с често ползвани книги лавици вътре едва оставаше място колкото за един затворник. До стените имаше бюра с пишещи машини, компютри и пособия, достатъчни за библиотеката на всяка голяма фирма.

Тук управляваха Братята. Разбира се, всички затворници имаха право да ползват библиотеката, но по неписано правило трябваше първо да поискат разрешение. Е, не точно разрешение, но поне да се обадят.

Мировият съдия Рой Спайсър от Мисисипи изкарваше по четирийсет цента на час, като метеше пода, подреждаше лавиците и бюрата и изхвърляше боклука, всичко това доста немарливо. Съдията Хатли Бийч от Тексас беше официалният библиотекар на юридическия отдел и получаваше най-високата надница от петдесет цента на час. Той много държеше на своите „томчета“ и често се караше със Спайсър, че не ги пази достатъчно. Някогашният член на Върховния съд на Калифорния Фин Ярбър печелеше по двацет цента на час като компютърен техник. Заплатата му беше в дъното на стълбицата, защото той не разбираше почти нищо от компютри.

Обикновено тримата прекарваха от шест до осем часа в библиотеката. Ако някой затворник имаше юридически проблем, той просто си уреждаше среща с един от Братята и посещаваше тяхната обител. Хатли Бийч беше специалистът по присъдите и обжалванията. Фин Ярбър се занимаваше с банкрут, разводи и детски издръжки. Джо Рой Спайсър, който нямаше юридическо образование, не се беше профилирал. Не му и трябваше. Той се занимаваше с измамите.

Строги правила забраняваха на Братята да приемат заплащане за юридическите си услуги, но строгите правила не се спазваха.

Обжалванията бяха златна мина. Около една четвърт от затворниците в Тръмбъл бяха несправедливо осъдени. Бийч можеше за една нощ да прегледа документацията и да намери някоя вратичка. Преди един месец бе успял да свали четири години от присъдата на един младеж, на когото бяха дали петнайсет. Семейството му се беше съгласило да плати и Братята спечелиха пет хиляди долара, най-големият им хонорар досега. Спайсър уреди да бъдат внесени в тайна сметка чрез адвокатата на тройката в Нептун Бийч.

Зад рафтовете в дъното на юридическата библиотека имаше тясна стаичка за съвещания, почти скрита от основното помещение. Вратата към нея беше остъклена, но никой не си даваше труда да гледа през прозореца. Братята се оттегляха там за тихи занимания. Те наричаха тази стая свой кабинет.

Спайсър току-що се бе срещнал с адвокатата им и носеше пощата, сред която имаше няколко наистина хубави писма. Той затвори вратата, измъкна един плик и го размаха пред Бийч и Ярбър.

— Жълта хартия — каза той. — Колко трогателно. Писмото е за Рики.

— От кого е? — попита Ярбър.

— Къртис от Далас.

— Банкерът ли? — попита развълнувано Бийч.

— Не, Къртис е собственикът на бижутерийните магазини. Слушайте. — Спайсър отвори писмото, което също беше написано на мека жълта хартия. Той се усмихна, изкашля се и зачете:

— „Скъпи Рики, твоето писмо от осми януари ме трогна до сълзи. Прочетох го три пъти. Горкото момче! Защо те държат там?“

— Къде е той?

— Рики е затворен в скъпа клиника за наркомани. Лечението му се плаща от богатия му чичо. Рики е там от година и вече е чист и напълно излекуван, но ужасната управа на клиниката няма да го пусне до април, защото получава двайсет хиляди долара на месец от богатия му чичо, който иска племенникът му да е затворен и не му изпраща никакви джобни пари. Не си ли спомняш?

— Сега вече да.

— Ти ми помогна да го измисля. Да продължавам ли?

— Давай.

Спайсър продължи да чете:

— „Едва се сдържам да не дойда сам да се разправам с тези ужасни хора. А чичо ти е пълен нещастник! Богаташите като него си мислят, че могат просто да пращат пари и да не се интересуват от близките си. Както вече ти казах, баща ми беше много богат и беше най-стиснатият човек, когото познавам. Все ми купуваше разни неща — вещи, които бяха нетрайни и не означаваха нищо, когато ги изгубех. Само че никога нямаше време за мен. Той беше болен човек като чичо ти. Прилагам чек за хиляда долара, ако ти потрябва да си купиш нещо от лавката. Рики, нямам търпение да те видя през април. Вече споменах на жена си, че тогава ще се проведе международното изложение на диаманти в Орландо. Тя не иска да дойде с мен.“

— През април ли? — попита Бийч.

— Да. Рики е убеден, че ще го пуснат през април.

— Колко мило — усмихна се Ярбър. — Значи Къртис има жена и деца?

— Къртис е петдесет и осем годишен, има три пораснали деца и две внучета.

— Къде е чекът? — попита Бийч.

Спайсър бръкна в плика и мина на втора страница.

— „Трябва да сме сигурни, че можеш да дойдеш с мен в Орландо — прочете той. — Убеден ли си, че през април най-сетне ще те пуснат? Моля те, кажи «да». Непрекъснато мисля за теб. Държа снимката ти в чекмеджето на бюрото си и когато погледна очите ти, знам, че трябва да бъдем заедно.“

— Ама че гадост — възкликна все още усмихнат Бийч. — И това ми бил тексасец.

— В Тексас сигурно има много сладки момченца — отвърна Ярбър.

— А в Калифорния няма, така ли?

— Останалото е само лигавщини — заключи Спайсър, като прегледа набързо писмото. По-късно щеше да има достатъчно време да го четат. Извади чека за хиляда долара и го показва на колегите си. Скоро той щеше да бъде предаден на адвоката им, за да депозира сумата в тайната им сметка.

— Кога ще почнем да го притискаме? — попита Ярбър.

— Нека разменим още няколко писма. Рики трябва да сподели още свои мъки и страдания.

— Какво ще кажете някой пазач да го набие или нещо такова? — предложи Бийч.

— Там няма пазачи — възрази Спайсър. — Това е клиника за баровци, нали така? Там има психолози.

— Но Рики не може да излезе, нали? Значи е оградено и сто на сто има по някой и друг пазач. Или пък някой дръвник да награби Рики в банята или гардеробната?

— Не може да бъде жертва на сексуално насилие — отвърна Ярбър. — Къртис може да се изплаши, че Рики е хванал някоя болест.

Те отделиха още няколко минути, за да измислят нови неволи за бедния Рики. Снимката му беше задигната от стената на друг затворник, размножена от адвоката им и разпратена на повече от десетина адреса из всички щати. От нея се усмихваше красив колежанин в тъмносиня тога и шапка, стиснал диплома в ръката си.

Решиха, че Бийч ще поработи два-три дни върху новата история, а после ще напише чернова за следващото писмо до Къртис. Бийч беше Рики и в този миг бедното измислено момче пишеше сърцераздирателни писма до осем състрадателни души. Ярбър беше Пърси, също излекуван младеж в клиника за наркомани, който чакаше скоро да го пуснат и си търсеше богат чичко за другар в живота. Пърси бе пуснал пет въдици и бавно поклащаше стръвта.

Джо Рой Спайсър не го биваше в писането. Той координираше операцията, следеше да са последователни в измислиците си и се

срещаше с адвоката, който носеше пощата. Освен това се грижеше за парите.

А това, многоуважаеми колеги, е от Куинс — обяви той, като измъкна друго писмо.

Бийч и Ярбър зяпнаха писмото в гробна тишина. Според шестте писма, които си бяха разменили с Рики, Куинс беше богат banker от малко градче в Айова. Бяха го открили, също като останалите, чрез обявите в едно гейсписание, което криеха, в юридическата библиотека. Той беше втората им жертва. Първият, който бе захапал кукичката, явно беше заподозрял нещо и бе спрял да пише. Куинс беше пратил и снимка — на пикник със семейството си на брега на някакво езеро. Гол до кръста, с шкембе, хилави ръце и оредяваща коса. На петдесет и една години. Снимката беше некачествена, несъмнено подбрана от Куинс така, че трудно да го разпознаят.

— Искаш ли ти да го прочетеш, Рики? — попита Спайсър и връчи писмото на Бийч, който го пое и погледна плика. Беше бял, надписан с печатни букви и без обратен адрес.

— Чел ли си го?

— Не. Давай.

Бийч бавно извади писмото, напечатано гъсто на стара пишеща машина върху обикновен бял лист. Той се изкашля важно и зачете:

— „Скъпи Рики, направих го. Още не мога да повярвам, но се реших. Използвах уличен телефон и преведох парите с пощенски запис, така че да не се разбере кой съм — мисля, че няма да ме усетят. Предложената от теб нюйоркска компания се оказа превъзходна, хората бяха много дискретни и услужливи. Честно казано, Рики, едва не умрях от страх. Никога не съм си представял, че ще запазвам места за гейекскурзия. И знаеш ли какво? Беше страхотно. Толкова се гордея със себе си. Запазил съм двойна каюта за по хиляда долара на нощ и нямам търпение да заминем.“

Бийч спря и вдигна поглед над кацналите на носа му очила за четене. Двамата му колеги се усмихваха и попиваха всяка дума.

— „Потегляме на десети март — продължи той. — Хрумна ми прекрасна идея. Аз ще пристигна в Маями на девети, така че няма да имаме много време да се запознаем. Защо направо не се срещнем на кораба, в нашата каюта? Аз ще се кача пръв, ще регистрирам и двама ни, ще приготвя шампанското и ще те чакам. Не звучи ли чудесно, Рики? Ще имаме на разположение три дни. Предлагам въобще да не излизаме.“

Бийч едва сдържа усмивката си, докато поклащаше отвратено глава.

— „Толкова се вълнувам, че ще пътуваме заедно. Най-накрая се реших да открия кой съм всъщност, а ти ми даде куража да направя първата крачка. Макар че не сме се срещали, просто не знам как да ти благодаря. Моля те, пиши ми веднага за потвърждение. Всичко хубаво, скъпи ми Рики. С обич, Куинс.“

— Ще повърна — каза Спайсър, но не съвсем убедително. Имаше твърде много неща за вършене.

— Хайде да го притиснем — предложи Бийч. Другите бързо се съгласиха.

— Колко да поискаме? — попита Ярбър.

— Поне сто хиляди — отвърна Спайсър. — Семейството му притежава банки вече две поколения. Знаем, че баща му още е в бизнеса, и си представям как ще побеснее, като разбере, че синът му е обратен. Куинс не може да си позволи да го отбият от семейната ясла, затова ще плати колкото поискаме. Ситуацията е просто идеална.

Бийч вече си водеше бележки. Ярбър също. Спайсър закрачи из стаичката като погнала жертвата си мечка. Идеите идваха бавно, трябваше да се внимава с езика, да се прецизира стратегията, но не след дълго писмото се оформи. Бийч прочете черновата:

— „Скъпи Куинс, с удоволствие прочетох писмото ти от четиринайсети януари. Толкова се радвам, че си запазил места за гейекскурзията. Има обаче един проблем. Няма да успее да дойде по няколко причини. Първата е, че няма да ме пуснат още няколко години. Аз съм в затвора, а не в клиника за наркомани. Освен това съвсем не съм обратен. Имам жена и две деца, които в момента изпитват тежки финансови затруднения, защото аз съм в затвора и не мога да ги издържам. Така стигаме и до теб, Куинс. Трябват ми малко от твоите пари. Искам сто хиляди долара. Да кажем, че толкова струва мълчанието ми. Ако ги пратиш, ще забравя за тази история с Рики и гейекскурзията и никой в Бейкърс, Айова, никога няма да разбере за това. Жена ти, децата ти, баща ти и останалите от твоето богато семейство никога няма да научат за Рики. Ако не изпратиш парите, ще зaley градчето ти с копия от твоите писма. Това се нарича изнудване, Куинс, и аз съм те хванал натясно. Знам, че е жестоко и престъпно, но не ми пука. Трябват ми пари, а ти ги имаш.“

Бийч спря и погледна колегите си за одобрение.

— Прекрасно е — каза Спайсър, който вече мислено харчеше парите.

— Много жестоко — каза Ярбър. — Ами ако се самоубие?

— Не ми се вярва.

Прочетоха писмото още веднъж и поспориха дали сега е най-добрият момент да го пуснат. Не разискваха доколко незаконно е тяхното изнудване, нито евентуалното наказание, ако ги хванеха. Бяха провели тези дискусии преди месеци, когато Джо Рой Спайсър убеди останалите двама да се присъединят към начинанието му. Рисковете бяха незначителни в сравнение с потенциалните печалби. Жертвите им едва ли щяха да изтичат в полицията и да се оплачат.

Досега обаче още не бяха притиснали никого. Кореспондираха си с десетина потенциални жертви, все застаряващи мъже, направили грешката да отговорят на следната обява:

„Неженен бял дваисетгодишен мъж търси мил и дискретен господин на 40–50 години за кореспонденция.“

Една малка обява с дребен шрифт на гърба на гейсписание беше предизвикала шейсет отговора и Спайсър се зае със задачата да отсее боклука и да намери богаташите. Отначало това му се струваше отвратително, а после му стана забавно. Сега беше истински бизнес, защото се канеха да приберат сто хиляди долара от един напълно невинен човек.

Адвокатът им щеше да вземе една трета. Макар това да бе обичайната практика, все пак делът им се виждаше твърде голям. Но нямаха избор. Той беше важен елемент, незаменим съучастник в техните престъпления.

Поработиха над писмото до Куинс около час, а после решиха да премислят една нощ и да напишат окончателния вариант на следващия ден. Имаше и отговор от мъж с псевдонима Хувър. Това беше второто му писмо до Пърси и беше пълно с приказки за птички. Ярбър трябваше да понаучи нещо за тях, преди да отговори от името на Пърси и да демонстрира голям интерес към темата. Явно Хувър се боеше и от сянката си. Не разкриваше нищо лично и не споменаваше дали има пари.

Братята решиха да му дадат още малко време. Да си поговорят за птички, а после да се опитат да го подмамят да спомене нещо за физическа близост. Ако Хувър не усетеше намека или ако не разкриеше нещо за финансовото си състояние, щяха да се откажат от него.

Според Бюрото по затворите Тръмбъл се водеше лагер. Това означаваше, че няма нито огради, нито бодлива тел, кули или пазачи с пушки, които да дебнат за бягащи затворници. „Лагер“ означаваше минимална охрана, така че всеки затворник можеше просто да си тръгне. В Тръмбъл имаше хиляда души, но малцина бягаха.

Вътре беше по-добре уредено от повечето държавни училища. Имаше стаи с климатик, чисто кафене, зали за фитнес, билиард и карти,

игрища за баскетбол и волейбол, писта за бягане, библиотека, църква с дежурен свещеник, психолози и неограничени часове за посещение.

Тръмбъл беше възможно най-доброто място за един затворник. Всички задържани тук се водеха слабо опасни. Осемдесет процента лежаха за престъпления, свързани с наркотици. Около четирийсет затворници бяха ограбили банки, без да наранят или сериозно да изплащат някого. Останалите бяха заможни хора, които варираха от дребни измамници до доктор Флойд, хирурга, който в рамките на две десетилетия бе откраднал шест милиона долара от здравните фондове.

Насилието не се толерираше в Тръмбъл. Заплахите бяха рядкост. Имаше много правила и администрацията не срещаше особени проблеми при налагането им. Нарушителите бяха изпращани в затвор със средно тежка степен на охрана, което означаваше бодлива тел и твърде груби надзиратели.

Обитателите на Тръмбъл предпочитаха да се държат добре и да излежат присъдите си във федерален „кафез“.

Опитите за извършване на сериозни престъпления отвътре бяха нещо нечувано до пристигането на Джо Рой Спайсър. Още преди да го приберат на топло, Спайсър беше чул за аферата в Ангола, прочутия затвор в Луизиана. Няколко пандизчии се бяха усъвършенствали в изнудването на хомосексуалисти до такава степен, че бяха прибрали от жертвите си седемстотин хиляди долара, преди да ги усетят.

Спайсър живееше в селски район близо до границата с Луизиана и аферата „Ангола“ беше много известна в неговия край. Никога не си беше представял, че ще я повтори, докато една сутрин не се събуди във федерален затвор и не реши да издои всеки, който му паднеше в ръчичките.

Всеки ден в един часа следобед излизаше на разходка, като винаги вземаше със себе си пакет „Марлборо“. Не беше пушил от десет години, преди да го осъдят, а сега беше стигнал до две кутии на ден. Разхождаше се, за да неутрализира ефекта върху дробовете си. За трийсет и четири месеца беше извървял около двеста километра. Освен това беше свалил тринайсет килограма, макар и вероятно не с гимнастика, както твърдеше. Причината беше по-скоро в забраната да се пие бира в затвора.

Трийсет и четири месеца разходки и пушене. Оставаха му още двайсет и един.

Деветдесет хиляди долара от откраднатите от бингото пари бяха буквално заровени в задния му двор, до една барака на петстотин метра зад къщата му. Беше ги закопал в саморъчно направена бетонна шахта, за която жена му не знаеше нищо. Тя му бе помогнала да изхарчи остатъка от плячката, общо сто и осемдесет хиляди долара, макар от ФБР да бяха успели да проследят само половината. Бяха купили два кадилака, бяха летели първа класа от Ню Орлиънс до Лас Вегас, бяха наемали лимузини и бяха отсядали в най-скъпите хотелски апартаменти.

Ако му бе останала някаква мечта, тя беше да се превърне в професионален комарджия, който живее извън Лас Вегас, но всява страх във всички казина. Любимата му игра беше блекджек и макар да беше загубил цяло състояние, все още вярваше, че може да победи всекиго на нея. На Карибите имаше казина, които никога не беше виждал. Азия ставаше все по-интересна. Спайсър смяташе да обиколи света, първа класа, със или без жена си, да спи в луксозни хотели, да си поръчва обслужване в стаята и да тероризира всяко крупие, имало глупостта да му раздаде карти.

Щеше да изрови деветдесетте хиляди от задния си двор, да ги прибави към своя дял от сегашната операция и да замине за Вегас. Със или без нея. Тя не беше идвала в Тръмбъл от четири месеца, макар преди да го посещаваше на всеки три седмици. Спайсър сънуваше кошмари, в които жена му разкопаваше задния двор, търсейки скритото му богатство. Беше почти убеден, че тя не знае за парите, но имаше и някои съмнения. Беше се напил два дни, преди да го приберат в затвора, и беше споменал нещо за деветдесетте хиляди. Не можеше да си спомни точните си думи. Колкото и да се мъчеше, просто не можеше да се сети какво точно ѝ бе казал.

След първия километър запали нова цигара. Може би тя си беше намерила приятел. Рита Спайсър беше привлекателна жена, малко пълничка тук-там, но нямаше нищо, което деветдесет хиляди долара не биха могли да скрият. Ами ако тя и новото и гадже бяха намерили парите и вече ги харчеха? Един от най-страшните кошмари на Джо Рой беше като сцена от слаб филм — Рита и някакъв непознат мъж копаят с лопати в дъжда. Защо точно в дъжда, един господ знаеше. Но винаги нощем, в някаква буря. Светкавиците ги осветяваха и той виждаше как

двамата обръщат пръстта в задния двор и всеки път стигат все по-близо до бараката.

Веднъж сънува любовника ѝ на булдозер, с който ровеше купища пръст из собствения му двор, а Рита стоеше наблизо и сочеше насамнатам с лопатата.

Джо Рой копнееше за парите. Усещаше банкнотите в ръцете си. Смяташе да открадне и измъкне каквото може в Тръмбъл, а после да изрови плячката си и да замине за Вегас. Никой в родния му град нямаше да има удоволствието да го посочи и да прошепне: „Гледай, това е Джо Рой. Явно са го пуснали от пандиза.“ Никакви такива.

Щеше да бъде богат. Със или без нея.

Теди погледна шишенцата с лекарства, строени на ръба на масата му като малки палачи, готови да го избавят от мъките му. Йорк бе седнал срещу него и четеше от бележките си.

— Той говори по телефона до три часа тази сутрин със свои приятели от Аризона.

— С кои по-точно?

— С Боби Ландър, Джим Галисън и Ричард Хасел. Както обикновено. Те му помагат за парите.

— А с Дейл Уайнър?

— Да, с него също — отвърна Йорк, смаян от паметта на Мейнард. Теди беше затворил очи и разтриваше слепоочията си. Някъде между тях, дълбоко в съзнанието си той съхраняват имената на приятелите на Лейк, спонсорите му, доверениците му, членовете на предизборния му щаб и учителите му от гимназията. Цялата тази информация беше надлежно скътана, за да се използва в случай на нужда.

— Нещо необичайно?

— Не, нищо особено. Нормални въпроси за човек, който смята да направи такава неочаквана стъпка. Приятелите му бяха изненадани, дори шокирани и имаха доста резерви, но в крайна сметка ще се съгласят.

— Питаха ли за парите?

— Разбира се. Лейк не им даде кой знае какви обяснения, но все пак им каза, че парите няма да бъдат проблем. Те май не му повярваха.

— Той запази ли в тайна разговора ни?

— Определено.

— Притесняваше ли се да не го подслушваме?

— Не мисля. Проведе седем разговора от офиса си и осем от дома си. Не е звънял по клетъчния телефон.

— Факсове? Електронна поща?

— Не е изпращал. Прекара два часа със Скиара, началник...

— ... на предизборния му щаб.

— Точно така. Двамата планираха кампанията. Скиара иска той лично да организира всичко. Харесаха Нанс от Мичиган за вицепрезидент.

— Не е лош избор.

— Изглежда стабилен. Вече го проверяваме. Развел се е на двайсет и три, но това е било преди трийсет години.

— Няма да бъде проблем. Лейк готов ли е с решението си?

— О, да. Той е политик, нали? Ние му обещахме ключовете към царството. Вече пише предизборни речи.

Теди извади хапче от едно шишенце и го глътна, без да пие нещо с него. Намръщи се, сякаш му бе загорчало. Сбърчи чело и каза:

— Йорк, кажи ми, че не сме пропуснали нищо за този човек. Кажи ми, че няма скрити скандали.

— Няма. Ровим се в мръсното му бельо от шест месеца. Няма нищо, което би могло да ни навреди.

— Не се готви да се жени за някоя глупачка, надявам се?

— Не. Среца се с няколко жени, но нищо сериозно.

— Секс със стажантки?

— Не. Чист е.

Повтаряха разговор, който бяха водили многократно. Още веднъж нямаше да навреди.

— Някакви тъмни финансови сделки от предишен живот?

— Това е неговият живот, Теди. Няма нищо.

— Алкохол, наркотици, медикаменти, хазарт по интернет?

— Не, сър. Той е чист, трезвен, хетеросексуален, умен и наистина забележителен.

— Хайде да говорим с него.

* * *

Арън Лейк отново бе отведен до стаята дълбоко в недрата на Лангли. Сега трима хубави младежи го пазеха, сякаш на всеки ъгъл ги дебнеха опасности. Конгресменът вървеше дори по-бързо от първия път, вдигнал глава и изправил гръб. Сякаш растеше с всеки изминал час.

Отново поздрави Теди и стисна мазолестата му ръка, а след това последва покритата с одеяло инвалидна количка към бункера. Седна от другата страна на масата. Размениха си любезности. Йорк ги наблюдаваше от една стая в дъното на коридора, където три свързани със скрити камери монитора предаваха всяка дума, всяко движение. До Йорк седяха двама мъже, чиято работа бе да следят чрез записите начина, по който хората говорят, дишат и движат ръцете, очите, главите и краката си, и от това да преценят истинността на думите им.

— Спахте ли добре снощи?

— Всъщност да — излъга Лейк.

— Добре. Доколкото разбирам, вие сте съгласен да приемете сделката.

— Сделка ли? Не знаех, че говорим за сделка.

— Да, мистър Лейк, точно за това става въпрос. Ние ви обещаваме да бъдете избран, а вие обещавате да удвоите военните разходи и да се подготвите за руснаците.

— В такъв случай сделката е сключена.

— Чудесно, мистър Лейк. Много съм доволен. От вас ще излезе страхотен кандидат и чудесен президент.

Думите звъняха в ушите на Лейк. Все още не можеше да повярва. Президент Лейк. Президент Арън Лейк. Беше стоял буден до пет сутринта, като се опитваше да повярва, че му предлагат Белия дом. Изглеждаше толкова лесно.

Колкото и да се опитваше, не можеше да пренебрегне очевидните плюсове. Удоволствията на властта. Овалният кабинет. Всички онези самолети и хеликоптери. Да обикаля света. Сто помощници на негово разположение, във всеки един момент. Официални вечери с най-могъщите хора в света. И преди всичко място в историята.

Да, сделката си я биваше.

— Да обсъдим самата кампания — каза Теди. — Мисля, че трябва да обявите кандидатурата си два дена след първичните избори в Ню Хампшър. Нека прахът да се послегне. Оставете победителите да получат своите петнайсет минути слава, а изгубилите да похвърлят по тях още кал. После излезте на сцената.

— Това е доста скоро.

— Нямаме много време. Спираме да обръщаме внимание на Ню Хампшър и се подготвяме за Аризона и Мичиган на двацет и втори

февруари. Задължително трябва да спечелите в тези два щата. Когато това стане, ще се утвърдите като сериозен кандидат и ще сте готов за кампанията през март.

— Мислех да обявя кандидатурата си първо у дома, например във Финикс.

— В Мичиган е по-добре. По-голям щат, изпраща за Конгреса петдесет и осем делегати, в сравнение с двайсет и четирите на Аризона. От вас се очаква да спечелите в своя щат. Ако победите в Мичиган в същия ден, значи сте сериозен кандидат. Обявете кандидатурата си първо в Мичиган, а няколко часа по-късно и в своя район.

— Отлична идея.

— Във Флинт има завод за хеликоптери „Трилинг“. Те имат голям хангар и четири хиляди работници. Мога да поприказвам с директора.

— Убедете го — каза Лейк, макар да бе сигурен, че Теди вече е разговарял с шефа.

— Можете ли да започнете да снимате предизборни клипове вдругиден?

— Каквото кажете — рече Лейк, като мислено се отпусна на дясната седалка. Беше станало ясно кой ще кара колата.

— С ваше позволение ще наемем външна консултантска група, от чието име да се снимат клиповете. Ние обаче имаме по-добри хора тук и те няма да ви струват нищо. Не че парите ще бъдат проблем.

— Мисля, че сто милиона ще покрият всичко.

— Би трябвало. Във всеки случай ще започнем работата по клиповете още днес. Надявам се да ги харесате. Ще бъдат мрачни, ще всяват страх и ужас — ще става дума за плачевното състояние на армията ни, за всевъзможните заплахи от чужбина. Ще изплашим хората до смърт. После ще вмъкнем името и лицето ви и няколко думи и за нула време ще станете най-известният политик в страната.

— Славата няма да спечели изборите.

— Славата не, но парите ще ги спечелят. Те ще осигурят телевизионно време и социологически проучвания, а това е достатъчно.

— Ще ми се да мисля, че най-важното е посланието.

— Разбира се, мистър Лейк. Нашето послание е далеч по-важно от данъчните облекчения, осигуряването на работа за представителите на всички раси, абортите, доверието, семейните ценности и всички подобни глупости, на които сме се наслушали. Нашето послание е въпрос на живот или смърт. То ще промени света и ще запази богатството ни. Единствено това интересува хората.

Лейк кимна в знак на съгласие. Американските гласоподаватели биха избрали всеки, който им обещае да защитава икономиката и да пази мира.

— Имам човек, който да води кампанията — каза той. Време беше и сам да предложи нещо.

— Кой?

— Майк Скиара, началникът на предизборния ми щаб. Той е най-близкият ми съветник и аз му имам пълно доверие.

— Има ли опит на национално ниво? — попита Теди, макар да знаеше, че няма.

— Не, но е много способен.

— Добре. Това е вашата кампания.

Лейк се усмихна и кимна. Радваше се да чуе това. Беше започнал да се чуди.

— Някакви предложения за вицепрезидент? — попита Теди.

— Имам предвид едно-две имена. Сенатор Нано от Мичиган ми е стар приятел. Също и губернаторът на Тексас Гайс.

Теди се замисли. Нелош избор, макар че Гайс не беше подходящ. Беше от богато семейство, беше изкарал колежа с хокей, бе играл голф докъм четирийсетата си година, а после бе похарчил цяло състояние от парите на баща си, за да си купи един губернаторски мандат. Освен това Тексас едва ли щеше да представлява проблем.

— Нанс ми харесва — каза Теди.

Значи той ще бъде, за малко да отвърне Лейк.

Разговаряха за пари около час — за първата вълна, която щеше да дойде от различните комитети, за това как да получат милиони веднага, без да събудят много подозрения. После щеше да дойде втората вълна от военната индустрия. Третата щеше да бъде пари в брой от трудни за проследяване източници.

Щеше да има и четвърта, за която Лейк никога нямаше да разбере. В зависимост от предварителните проучвания Теди Мейнард и

ЦРУ щяха буквално да изсипят кашони с пари в профсъюзите, църквите за чернокожи и клубовете за ветерани в градове като Чикаго, Детройт и Мемфис, както и в дълбокия Юг. Щяха да намерят местни хора — вече ги набелязваха — и с тяхна помощ щяха да са в състояние да купят всеки глас, който можеха да намерят.

Колкото повече Теди Мейнард размишляваше върху плана си, толкова повече се убеждаваше, че мистър Арън Лейк ще спечели изборите.

Тясната кантора на Тревър се намиреше в Нептун Бийч, на няколко пресечки от Атлантик Бийч, макар че никой не можеше да каже къде свършва единият плаж и започва следващият. Джаксънвил беше на няколко километра на запад и се разпростираше към океана с всяка изминала минута. Кантората беше преустроена лятна вила, така че от продъненото канапе на задната веранда Тревър виждаше плажа и океана и чуваше крясъците на чайките. Трудно беше да се повярва, че бе наел това място преди цели дванайсет години. Отначало му харесваше да се крие на верандата, далеч от телефона и клиентите, и да се вира безкрайно във водите на Атлантическия океан.

Беше роден в Скрантън и като всички северняци най-сетне се беше уморил да зяпа вълните, да броди бос по плажа и да хвърля трохи на птичките. Сега предпочиташе да си губи времето затворен в кантората.

Тревър изпитваше ужас от съдии и съдебни зали. Макар това да бе необичайно и дори донякъде достойно, то го принуждаваше да се посвети на друг вид адвокатска работа. Трябваше да се занимава с книжа — конфискация на недвижима собственост, завещания, лицензи, зонирание — всички скучни, безинтересни, второразредни области на професията, за които никой не му бе казал в университета. От време на време работеше по някой случай с наркотици, стига да не се налагаше да се появява в съда, и тъкмо един от злощастните му клиенти от Тръмбъл го беше свързал с Джо Рой Спайсър. Не след дълго Тревър беше станал официалният адвокат на групата на Спайсър, Бийч и Ярбър. На Братята, както дори и той ги наричаше.

Не беше нищо повече от куриер. Внасяше писма, маскирани като официални документи и следователно защитени от правото на

конфиденциалност между адвокат и клиент. После изнасяше техните писма от затвора. Не им даваше юридически съвети, а те и не искаха такива неща от него. Той оперираше с банковата им сметка и водеше телефонни разговори със семействата на клиентите им от Тръмбъл. Служеше за прикритие на мръсните им сделчици и по този начин избягваше съдебните зали и другите адвокати, което го устройваше прекрасно.

Освен това участваше в тяхната конспирация. Ако тя бъдеше разкрита, лесно щяха да го хванат, но той не се тревожеше. Операцията с изнудването беше твърде хитро измислена, защото жертвите не можеха да се оплачат. Той беше решил да поеме риска заедно с Братята и да се възползва от лесните пари и потенциалната печалба.

Тревърр се измъкна от кантората, без да се обади на секретарката си, и се качи в ремонтирания си фолксваген костенурка от 1970 година, в който нямаше климатик. Тръгна по Първа улица към булевард Атлантик. Зад къщите и вилите се виждаше океанът. Беше облечен в стари сиво-кафяви панталони, бяла памучна риза, жълта вратовръзка и синьо спортно сако — всички ужасно измачкани. Мина покрай „Питс Бар и Грип“, най-старата кръчма по плажовата ивица. Адвокатът често се отбиваше там, макар колежа четата също да я бяха открили. Вече дължеше 361 долара, изпити на кредит главно под формата на дайкири с лимон и бира „Коорс“, и наистина искаше да погаси дълга си.

Зави на запад по булевард Атлантик и започна да се бори с трафика към Джаксънвил. Ругаеше задръстването и колите с канадска регистрация. После мина в локалното платно, зави на север покрай летището и потъна в полята на Флорида.

Петдесет минути по-късно паркира пред Тръмбъл. Няма нищо по-хубаво от Федералната система, каза си за пореден път той. Много места за паркиране близо до главния вход, хубава градина, поливана ежедневно от затворниците, и модерна, добре поддържана сграда.

Подхвърли едно „Здрасти, Маки“ на белия пазач на входа и „Здрасти, Винс“ на чернокожия. В приемната Руфъс прекара куфарчето му на рентген, а Надин оформи документите за посещението му.

— Как е костурът, Руфъс? — попита Тревърр.

— Не ще да кълве.

Никой адвокат в кратката история на Тръмбъл не беше идвал често от Тревърр. Отново го снимаха, удариха печат с невидимо

мастило на опакото на ръката му и го преведоха през две врати и един къс коридор.

— Здравсти, Линк — подвижна той жизнерадостно на следващия пазач.

— Добро утро, Тревър — отвърна Линк. Той отговаряше за залата за посещения, в която имаше много тапицирани столове, апарати за кока-кола и шоколад, място за игра на деца и малка веранда, където двама души можеха да седнат на масичка за пикник и да се видят насаме. Залата беше чиста, излъскана и съвсем пуста. Беше работен ден. В събота и неделя имаше много хора, но през останалото време Линк пазеше празно помещение.

Отидоха до стаята за среща с адвокатите — едно от няколкото преградени отделения с врати, които се затваряха, и прозорци, през които Линк можеше да наблюдава разговора, ако имаше такова желание. Джо Рой Спайсър ги чакаше и четеше спортната страница във вестника. Обичаше да залага на университетски баскетболни отбори и често уцелваше победителя в мача. Тревър и Линк влязоха в стаичката заедно и посетителят много бързо извади две двайсетдоларови банкноти и ги даде на пазача. Охранителните камери не можеха да ги хванат, когато правеха това точно зад вратата. Както обикновено Спайсър се престори, че не вижда какво става.

После куфарчето бе отворено и Линк се престори, че преглежда съдържанието му. Не пипна нищо. Тревър извади голям кафеникав плик, който беше запечатан и надписан „Юридически документи“. Линк го взе и го огъна, за да се увери, че в него има само хартия, не пистолет или шишенце с лекарства, а после го върна на Тревър. Бяха правили това десетки пъти.

Правилата в Тръмбъл изискваха пазачът да присъства при изваждането и разпечатването на всички пликове. Само че двете двайсетачки убеждаваха Линк да излезе и да чака пред вратата просто защото в момента нямаше нищо друго за пазене. Знаеше, че вътре се разменят писма, но не му пукаше. Стига Тревър да не внасяше оръжия или наркотици, Линк не искаше да се меси. И без това в затвора имаше много глупави правила. Той се облегна на вратата и не след дълго задрямаше прав, с единия крак изпънат, а другия свит в коляното. Като кон.

В стаята на адвокатите не се извършваше кой знае каква юридическа дейност. Спайсър все още беше погълнат от разпределението на точките в Баскетболните мачове. Повечето затворници се радваха на гостите си. Спайсър едва търпеше своя.

— Снощи ми се обади братът на Джеф Дагет — каза Тревър. — Момчето от Корал Гейбълс.

— Познавам го — отвърна Спайсър, като благоволи да свали вестника, защото на хоризонта се задаваха пари. — Осъден на дванайсет години за сделка с наркотици.

— Точно така. Брат му твърди, че някакъв бивш федерален съдия в Тръмбъл прегледал документите му и казал, че може да успее да свали няколко години. Този съдия поиска заплащане и Дагет се обади на брат си, който пък се обади на мен. — Тревър свали омачканото си синьо сако и го метна на един стол. Спайсър намери вратовръзката му за отвратителна.

— Колко могат да платят?

— Вие споменавали ли сте някаква сума? — попита Тревър.

— Бийч може и да е говорил, не знам. Ние гледаме да взимаме по пет хиляди за по-съществено намаляване на присъдата — каза Спайсър, като че ли беше практикувал наказателно право във федералните съдилища години наред. Всъщност беше влизал в съдебна зала единствено в деня, когато го осъдиха.

— Знам — каза Тревър. — Не съм сигурен, че могат да платят пет хиляди. Момчето не е могло да си позволи адвокат.

— Тогава измъкни колкото можеш, но искам поне хиляда предплата. Момчето не е лошо.

— Ставаш мекушав, Джо Рой.

— Не, ставам по-стиснат.

Така си и беше. Джо Рой беше мениджърът на Братята. Ярбър и Бийч имаха таланта и образованието, но бяха твърде унизени от падението си, за да хранят някакви амбиции. Спайсър, който нямаше образование и не притежаваше почти никакъв талант, беше достатъчно манипулативен, за да следи работата на колегите си. Докато те тънеха в мрачни мисли, той мечтаеше за славното си завръщане.

Джо Рой отвори една папка и извади оттам чек.

— Искам да внесеш в сметката тези хиляда долара. Те са от тексаския ни кореспондент Къртис.

— Богат ли е?

— Мисля, че да. Започваме да притискаме Куинс от Айова. — Джо Рой извади красив виолетов плик, добре запечатан и адресиран до Куинс Гарб в Бейкърс, Айова.

— Колко ще му искате? — попита Тревър, като пое плика.

— Сто хиляди.

— Уха, не си поплювайте.

— Той ги има и ще ги плати. Обяснил съм му как да ги преведе. Уведоми банката.

През двайсет и три годишната си практика като адвокат Тревър никога не беше получавал хонорар от порядъка на трийсет и три хиляди долара. Сега изведнъж можеше да види тези пари, да ги докосне. Без да иска, вече започваше да ги харчи наум — хиляди долари за разнасяне на пощата.

— Смяташ ли, че наистина ще стане? — попита той, докато мислено плащаше дълга си в „Питс Бар“ и внасяше чека си в МастърКард. Щеше да кара същата кола, любимия си фолксваген костенурка, но щеше да се бръкне за климатик.

— Разбира се, че ще стане — отвърна убедено Спайсър.

Имаше още две писма, написани от Ярбър от името на младия Пърси. Тревър ги взе с нетърпение.

— Тази вечер „Арканзас“ ще гостуват на „Кентъки“ — каза Спайсър, като се върна към вестника си. — Залозите са едно към четиринайсет. Какво мислиш?

— И повече може. „Кентъки“ са много силни на свой терен.

— Залагаш ли?

— А ти?

Тревър имаше букмейкър в „Питс Бар“ и макар да залагаше рядко, се беше научил да следва залозите на съдия Спайсър.

— Ще заложа стотачка на „Арканзас“ — каза Спайсър.

— Аз също.

Играха блекджек половин час, като Линк от време на време поглеждаше вътре и се мръщеше неодобрително. Картите бяха забранени по време на посещения, но на кого му пукаше? Джо Рой играеше усърдно, защото се готвеше за бъдещата си кариера. В стаята за отдых любимите игри бяха покер и джин руми и затова Спайсър трудно си намираше противник за блекджек.

Тревър не беше особено добър, но винаги беше готов да играе.
Според Спайсър това беше единственото му положително качество.

Обявяването на кандидатурата беше тържествено, като при победа — от тавана бяха спуснати знамена, а хангарът се огласяваше от духова музика. Всички четири хиляди работници в „Трилинг“ бяха задължени да присъстват. За повдигане на бойния дух им бяха обещали допълнителен ден отпуска. Това означаваше осем часа при средна надница от 22.40 долара на час, но шефовете бяха спокойни, защото бяха открили своя човек. Набързо издигнатият подиум също беше украсен със знамена и с всички възможни важни клечки от компанията, които се усмихваха широко и ръкопляскаха гръмко, докато музиката подлудяваше тълпата. Три дни по-рано никой не беше чувал за Арън Лейк. Сега той беше техният спасител.

Определено изглеждаше като кандидат-президент. Един консултант беше предложил лекото подстригване, а друг — тъмнокафявия костюм. Само Рейгън умееше да носи кафяви костюми и беше спечелил две съкрушителни изборни победи.

Когато Лейк най-сетне се появи и закрачи уверено по сцената, като стискаше енергично ръцете на корпоративни босове, които никога повече нямаше да види, работниците изпаднаха в екстаз. Музиката беше внимателно усилена от тонрежисьора, нает от Лейк заедно с екипа му за двайсет и четири хиляди долара за една вечер. Парите не бяха от значение.

Балоните падаха като манна небесна. Някои бяха пукнати от специално помолени работници и за няколко секунди в хангара беше шумно като при първата вълна на наземна атака. Гответе се. Гответе се за война. Гласувайте за Лейк, докато не е станало късно.

Директорът на „Трилинг“ го прегърна, сякаш бяха съученици, макар всъщност да се бяха срещнали за първи път един час по-рано. После излезе на подиума и изчака шумът да утихне. Като се водеше от бележки, получени предишния ден по факса, той започна надълго и нашироко да представя бъдещия президент Арън Лейк. По даден знак аплодисментите го прекъснаха пет пъти преди края на речта му.

Лейк махна за поздрав като победител и изчака малко зад микрофона, а после в най-подходящия миг пристъпи напред и заговори:

— Казвам се Арън Лейк и обявявам кандидатурата си за президент.

Отново бурни аплодисменти, фанфари и падащи балони.

Той изчака публиката да утихне и започна речта си. Темата, платформата, единствената причина да се кандидатира беше националната сигурност и Лейк гневно прочете ужасяващите статистики за пълния упадък на армията през мандата на настоящата администрация. Нито един друг въпрос не е от такава важност, отсече той. Ако ни подмамят да влезем във война, която не можем да спечелим, ще забравим всички безкрайно предъвквани спорове за абортите, расовата дискриминация, оръжията, осигуряването на работа за цветнокожите и данъците. Вълнуват ви семейните ценности, така ли? Щом започнем да губим синове и дъщери в битките, ще видите семейства с истински проблеми.

Лейк беше много добър. Речта беше написана от него, редактирана от консултанти и изгладена от други специалисти, а предишната вечер самият Лейк я беше предал на Теди Мейнард в Лангли. Теди я одобри. Имаше само някои малки поправки.

Завит с одеяла, директорът на ЦРУ наблюдаваше спектакъла с голяма гордост. Йорк беше с него и както обикновено мълчеше. Двамата често седяха сами и гледаха на екрана как светът става все по-опасен.

— Добър е — измърмори по едно време Йорк.

Теди кимна и дори успя да се усмихне леко.

По средата на речта си Лейк взе, че се разгневи страхотно на китайците.

— За двацет години им позволихме да откраднат четирийсет процента от ядрените ни тайни! — заяви той и работниците започнаха да освиркват.

— Четирийсет процента! — извика той.

Беше по-близо до петдесет, но Теди реши да ги понамали. ЦРУ беше получило своя дял от обвиненията за китайската кражба.

В продължение на пет минути Арън Лейк сипеше огън и жупел върху китайците, върху тяхната подлост и безпрецедентното им въоръжаване. Стратегията беше измислена от Теди — да се използват китайците, а не руснаците, за да се сплашат американските гласоподаватели. Да не се разкриват всички карти от началото. Да се скрие истинската заплаха до някой по-късен етап на кампанията.

Чувството за време на Лейк беше почти съвършено. Финалът на речта му взриви публиката. Когато той обеща да удвои бюджета за отбрана през първите четири години на своето управление, четирите хиляди служители на „Трилинг“, които произвеждаха военни хеликоптери, заръкопляскаха гръмко.

Теди наблюдаваше всичко безмълвно и изпитваше гордост от своето творение. Бяха успели да засенчат спектакъла в Ню Хампшър, като просто го бяха игнорирали. А по традиция кандидат-президентската кампания се открива в Ню Хампшър. Името на Лейк не беше сред участниците в надпреварата там и той беше първият кандидат от десетилетия насам, който се гордееше с този факт. „На кого му трябва Ню Хампшър? — бе заявил той на всеослушание. — Стигат ми останалите щати.“

Лейк се сбогува сред бурни аплодисменти и отново стисна ръцете на всички присъстващи на сцената. Си Ен Ен включи студиото, където политолозите щяха в продължение на петнайсет минути да обясняват на зрителите какво са видели току-що.

На масата си Теди натисна няколко копчета и на екрана се появи ново изображение.

— Ето го и готовия продукт — каза той. — Първата вноска.

Това беше предизборен клип на кандидат-президента Лейк. Започваше с кратък запис на китайски генерали, застанали сковано на военен парад. Пред тях минаваше мощна бойна техника. „Наистина ли смятате, че светът е станал по-безопасен?“ — питаше зад камерата дълбок мрачен глас. Следваха кадри, на които съвременни диктатори приемаха парадите на своите армии — Саддам Хюсеин, Кадафи, Милошевич и Ким Ир Сен в Северна Корея. Дори и бедният Кастро и парадът на жалката му войска през Хавана получиха две-три секунди медийно време. „Нашите военни не могат да повторят онова, което направиха през 1991-ва в Персийския залив“ — изрече мрачно гласът, сякаш следващата война вече бе обявена. Последва взрив, атомна гъба

и кадри на хиляди танцуващи по улиците индийци. Втори взрив и танци в съседен Пакистан.

„Китай иска да нападне Тайван“ — продължи гласът, докато милиони китайци маршируваха в такт. „Северна Корея иска Южна Корея“ — обяви гласът, докато по екрана пъплеха танкове. „А Съединените щати винаги са били лесна цел.“

После прозвуча по-висок тембър и на екрана се появи заседание на Конгреса, на което окичен с медали генерал упрекваше някаква подкомисия. „Вие, Конгресът, харчите все по-малко за отбрана с всяка изминала година. Днешният военен бюджет е по-малък от онзи преди петнайсет години. Искате да бъдем готови за война в Корея, Близкия изток, а сега и в Източна Европа, а бюджетът непрекъснато намалява. Ситуацията е критична.“ Екранът стана черен, прозвуча първият глас: „Преди дванайсет години имаше две суперсила. Сега няма нито една.“ Появи се красивото лице на Арън Лейк и клипът свърши с думите: „Гласувайте за Лейк, преди да е станало късно.“

— Не съм сигурен дали ми харесва — каза след малко Йорк.

— Защо?

— Много е негативно.

— Чудесно. Кара те да се чувстваш некомфортно, нали?

— Определено.

— Много добре. Ще го пускаме по телевизията една седмица. Предполагам, че малкото поддръжници на Лейк съвсем ще намалее. Клипът ще кара хората да потръпнат, а това няма да им хареса.

Йорк знаеше какво следва. Хората наистина щяха да потръпнат и нямаше да харесат клиповете, а после щяха да бъдат изплашени до смърт и Лейк изведнъж щеше да се окаже пророк. В момента Теди работеше по въпроса за страха.

Във всяко крило на Тръмбъл имаше по две зали за телевизия; две малки голи стаи, където човек можеше да пуши и да гледа каквото определят пазачите. Нямаше дистанционно — отначало бяха опитали, но се оказа, че възникват твърде много проблеми. Най-неприятните спречквания се бяха получили, когато затворниците не можеха да се спогодят какво да гледат. Затова пазачите избираха програмите.

Правилата забраняваха на затворниците да имат собствени телевизори.

Дежурният пазач обичаше баскетбол. По един от спортните канали имаше мач на университетски отбори и залата бе пълна със затворници. Хатли Бийч мразеше спорта и затова седеше сам в другата зала и гледаше тъпи комедии. Когато беше съдия и работеше по дванайсет часа на ден, никога не гледаше телевизия. Нямаше време. Имаше кабинет, откъдето до късно диктуваше становища, а всички останали от семейството седяха залепени за телевизора. И днес, като гледаше тези безмозъчни глупотевини, си даваше сметка какъв късмет бе имал. В много отношения.

Запали цигара. Не беше пушил от колежа и през първите два месеца в Тръмбъл бе устоял на изкушението. Сега използваше цигарите, за да разсее скуката, но си позволяваше само по кутия на ден. Кръвното му налягане непрекъснато се колебаеше. В семейството му имаше няколко случая на сърдечно болни. Той беше на петдесет и шест и му оставаха още девет години затвор. Беше убеден, че ще си излезе оттук в ковчег.

Три години, един месец и една седмица, а Бийч все още броеше излежаните дни, а не дните, които му оставаха. Само допреди четири години още градеше репутация като строг млад и обещаващ съдия. Четири ужасни години. Когато трябваше да пътува от една съдебна зала в Източен Тексас до друга, водеше със себе си шофьор, стенографка, сътрудник и секретар. Когато влизаше в съдебната зала, хората ставаха на крака в знак на уважение. Адвокатите го ценяха за справедливостта и усърдието му. Жена му беше неприятна, но семейството ѝ притежаваше петролна компания и Бийч живееше спокойно с нея. Бракът им беше стабилен; отношенията им не бяха особено топли, но с три деца в колеж имаха достатъчно причини да се гордеят със себе си. Бяха минали през много трудности и бяха решили да остарееят заедно. Тя имаше парите, а той — общественото положение. Двамата заедно бяха създали семейство. Какво повече им трябваше?

Не и затвор.

Четири ужасни години.

Нямаше сериозни причини да пие. Може би напрежението в работата или мърморенето на жена му си бяха казали думата. В

продължение на години, след като завърши университета, Бийч пиеше от време на време за компания, но по малко. Определено не му беше навик. Веднъж, когато децата бяха малки, жена му ги заведе в Италия за две седмици. Бийч остана сам, което го устройваше прекрасно. По причини, които не можеше да определи или да си спомни, беше посегнал към бърбъна. Прекали с количествата. И оттогава не можа да спре. Бърбънът стана твърде важен за него. Държеше бутилка в кабинета си и я вадеше късно вечер. Той и жена му спяха в отделни спални, така че рядко го хващаха.

В Йелоустоун беше отишъл на тридневна юридическа конференция. Младата дама срещна в някакъв бар в Джаксън. След няколко часа пиене им дойде злощастната идея да се повозят. Докато Хатли шофираше, момичето си свали дрехите просто ей така. Не бяха говорили за секс, а и в този момент Бийч беше напълно безпомощен.

Двамата туристи бяха от Вашингтон — студенти, които се връщаха от екскурзия. И двамата умряха на място, смазани край тесен път от пиян шофьор, който изобщо не ги беше видял. Полицията откри колата на момичето в канавката. Бийч стискаше кормилото и не можеше да излезе. Момичето беше голо и мъртвопияно.

Не помнеше нищо. Когато се събуди няколко часа по-късно, за пръв път видя отвътре затворническа килия. „По-добре свиквай отсега“ — му бе казал презрително шерифът.

Бийч използва всички възможни връзки, но напразно. Двама младежи бяха загинали. Той беше намерен с гола жена. Парите от петрола бяха на жена му и приятелите му се разбягаха като изплашени кучета. В крайна сметка никой не застана зад негова светлост съдията Хатли Бийч.

Имаше късмет, че му дадоха само дванайсет години. Родителски и студентски организации срещу шофирането в пияно състояние протестираха пред съдебната зала на първото заседание. Искаха доживотна присъда. Доживотна!

Той, негова светлост Хатли Бийч, бе обвинен в две непредумишлени убийства. Нямаше смекчаващи вината обстоятелства. В кръвта му бе открит достатъчно алкохол за няколко произшествия. Един свидетел каза, че го е видял да шофира в насрещното платно.

Имаше късмет, че престъплението бе извършено на федерална територия. В противен случай щяха да го изпратят в някой щатски

пандиз, където правилата бяха далеч по-строги. Кой каквото ще да казва, но федералните знаеха да правят затвори.

Той пушеше сам в полумрака, докато гледаше комедия, писана от дванайсетгодишни деца. После се появи предизборен клип, каквито напоследък често пускаха. Досега Бийч не беше гледал точно този — мрачни кадри и равен глас, който предсказваше края на света, ако не побърза да измайсторим още бомби. Клипът беше направен много добре, продължаваше минута и половина, струваше луди пари и казваше нещо, което никой не искаше да слуша. Гласувайте за Лейк, преди да е станало късно.

Кой, по дяволите, беше Арън Лейк?

Бийч разбираше от политика. Тя беше негова страст в предишния му живот, а и в Тръмбъл го познаваха като човек, който знае какво става във Вашингтон. Той беше един от малкото, които се интересуваха какво се случва там.

Арън Лейк ли? Бийч го беше пропуснал. Що за странна стратегия, да влезеш в надпреварата като неизвестен кандидат след първичните избори в Ню Хампшър. Никога не липсват клоуни, които искат да стават президенти.

Съпругата на Бийч го бе изгонила, преди той да се признае за виновен в две непредумишлени убийства. Тя, естествено, беше поядосана заради голата жена, отколкото заради двамата убити туристи. Децата застанаха на нейна страна, защото тя държеше парите и защото той се беше провалил така жалко. Беше им лесно да вземат решение. Разводът приключи седмица след пристигането му в Тръмбъл.

Най-малкият му син дойде да го види два пъти за изминалите три години, един месец и една седмица. И двете посещения бяха тайни, за да не разбере мама. Тя беше забранила на децата да ходят в Тръмбъл.

После пак го съдиха — две граждански дела по искове на семействата. Тъй като никой приятел не му се притече на помощ, Бийч се опита да се защити от затвора. Само че нямаше кой знае какво за защитаване. Осъдиха го освен всичко и на пет милиона долара обезщетение. Той обжалва от Тръмбъл, загуби от Тръмбъл и отново обжалва.

На стола до него, редом с цигарите, лежеше пликът, донесен малко по-рано от адвоката Тревър. Съдът беше отхвърлил последната

му молба за обжалване. Присъдата беше окончателно потвърдена, изсечена в камък.

Всъщност нямаше значение, защото Бийч беше обявил фалит. Сам напечата всичко в юридическата библиотека, обяви се в несъстоятелност, подписа се като просяк и изпрати документите в същия тексаски съд, където някога беше бог.

Обвинен, разведен, уволнен, затворен, съден, фалирал.

Повечето нещастници в Тръмбъл не се чувстваха толкова зле, защото не бяха паднали отвисоко. Немалко бяха с по две-три престъпления. Повечето харесваха това проклето място, защото беше по-добро от всеки друг затвор, където бяха лежали.

Но Бийч беше загубил толкова много, беше паднал толкова отвисоко. Само преди четири години той имаше жена, притежаваща милиони долари, три деца, които го обичаха, и голяма къща в малък град. Той беше федерален съдия, назначен доживотно от президента, и печелеше по сто и четирийсет хиляди долара годишно, което беше далеч по-малко от петролните приходи на жена му, но все пак не беше лоша заплата. Два пъти годишно го канеха във Вашингтон на заседание в Министерството на правосъдието. Бийч беше важен човек.

Един негов стар приятел адвокат идва да го види два пъти на път към Маями, където живееха децата му. Той донесе клюката. Говорело се, че бившата госпожа Бийч се срещала с друг. С нейните милиони и със стройните ѝ бедра беше само въпрос на време да се намери заместник.

Отново видеоклип. Отново „Гласувайте за Лейк, преди да е станало късно.“ Този започваше с видеозапис на въоръжени мъже, които се промъкваха през пустинята, като залягаха и стреляха непрекъснато. Явно тренираха. После на екрана се появи злобното лице на терорист — с тъмни очи, коса и кожа, явно някакъв ислямски екстремист, — който каза на арабски с английски субтитри: „Ще убиваме американците, където ги срещнем. Ще умрем в нашата свещена война срещу великия сатана.“ После — горящи сгради. Взривено посолство. Автобус с туристи. Останките от самолет, пръснати по пасище.

На екрана се появи красиво лице, самият мистър Арън Лейк. Той погледна право към Хатли Бийч и каза: „Аз съм Арън Лейк и вие вероятно не ме познавате. Кандидатирам се за президент, защото се

страхувам. Страхувам се от Китай, Източна Европа и Близкия изток. Страхувам се от този опасен свят. Страхувам се от онова, което става с нашата армия. Миналата година федералното правителство имаше голям бюджетен излишък и въпреки това похарчи за отбрана по-малко от даденото за отбрана отпреди петнайсет години. Ние сме доволни, защото икономиката ни е силна, но светът днес е много по-опасен, отколкото предполагаме. Нашите врагове са безброй, а ние не можем да се защитим. Ако бъда избран, аз ще удвоя военния бюджет по време на мандата си.“

Никакви усмивки, никаква топлина. Само обикновени думи на човек, който вярва в онова, което казва. Един глас зад кадър заключи: „Гласувайте за Лейк, преди да е станало късно.“

Не е зле, помисли си Бийч.

Запали още една цигара, последната за тази вечер, и погледна плика върху празния стол — пет милиона долара обезщетение, поискани от двете семейства. Бийч би дал парите, стига да можеше. Не беше виждал децата, преди да ги убие. В деня след катастрофата във вестника бяха публикувани снимките им — усмихнати момче и момиче. Просто студенти в лятна ваканция.

Бърбънът му липсваше.

Фалитът щеше да намали сумата само наполовина. Другата половина беше наказателна и не подлежеше на отменяне. Затова дългът щеше да го следва, където и да отидеше. Не че имаше къде да иде. Щеше да бъде шейсет и пет годишен, когато излезеше оттук. Ако не умреше дотогава. Щяха да го изнесат от Тръмбъл в ковчег, да го изпратят у дома в Тексас и да го заровят зад малката църквичка, където беше кръстен. Може би някое от децата му щеше да се изръси за надгробен камък.

Бийч излезе от стаята, без да спре телевизора. Беше почти десет, време да изгасят лампите. Той делеше килията си с Роби, едно момче от Кентъки, ограбило двеста и четирийсет хиляди къщи, преди да го хванат. Продавал пистолетите, микровълновите печки и стереоуредбите за кокаин. Роби беше в Тръмбъл от четири години и по силата на това старшинство бе избрал долното легло. Бийч се покатери върху горното, пожела „лека нощ“ на Роби и угаси лампата.

— Лека нощ, Хатли — долетя тихият отговор.

Понякога си говореха в тъмното. Стените бяха каменни, а вратата — метална, така че никой не можеше да ги чуе. Роби беше на дваайсет и пет и щеше да стане на четирийсет и пет, преди да напусне Тръмбъл. Двайсет и четири години — по една за всеки десет къщи.

Времето между лягането и заспиването беше най-неприятната част от деня. Миналото му го връхлиташе — грешките, страданията, всичко, което би могло и би трябвало да бъде. Колкото и да се мъчеше, Хатли не можеше просто да затвори очи и да заспи. Първо трябваше да се накаже. Имаше внучка, която никога не бе виждал, и започваше с нея. После трите деца. Забрави жената. Но никога не забравяше парите ѝ. И приятелите. Ах, приятелите. Къде бяха те сега?

Беше в затвора от три години и тъй като нямаше бъдеще, оставаше му само миналото. Дори и бедният Роби на долното легло мечтаеше за ново начало на четирийсет и пет годишна възраст. Не и Бийч. Понякога той почти копнееше за топлата тексаска пръст над тялото му зад малката църквичка.

Някой сигурно щеше да му купи надгробен камък.

Трети февруари се оказа най-тежкия ден в живота на Куинс Гарб. Без малко да се окаже и последен, ако лекарят му не беше извън града. Не можеше да получи рецепта за приспивателни, а не му стигаше смелостта да се застреля.

Денят беше започнал много приятно с късна закуска — купичка овесени ядки до камината. Беше сам. Дамата, за която бе женен от двайсет и шест години, вече бе тръгнала към града за поредния чай, доброволно организиран за набиране на средства, или за някоя друга благотворителна щуротия, която изпълваше времето ѝ и го отървяваше от нея.

Навън валеше сняг, когато Куинс излезе от просторната си и претенциозна къща в Бейкърс, Айова, и се отправи към банката, където работеше. Пристигна за десет минути с единайсетгодишния си черен мерцедес. Той беше важна личност в града, член на фамилията Гарб, която притежаваше банки от няколко поколения. Куинс паркира на запазеното за него място зад банката, което гледаше към Мейн Стрийт, и прескочи набързо до пощата, както правеше два пъти седмично. От години държеше там частна пощенска кутия, тайно от жена си и най-вече от секретарката си.

Понеже беше богат като малцина други в Бейкърс, Айова, той рядко говореше с хората на улицата. Не се интересуваше какво мислят за него. Те боготворяха баща му и това бе достатъчно, за да върви бизнесът.

Дали обаче нямаше да се наложи да промени поведението си, когато старецът умре? Дали нямаше да трябва да се усмихва по тротоарите на Бейкърс и да се запише в основания от дядо му ротариански клуб?

Беше му дотегнало сигурността му да зависи от прищевките на общественото мнение. Писнало му беше да разчита на баща си да привлича клиенти. Беше му дошло до гуша от bankerството, от Айова, от снега и от жена му. През това февруарско утро Куинс не искаше

нищо друго, освен писмо от любимия си Рики. Хубаво кратко писъмце, което да потвърди тяхното пътешествие.

Куинс искаше три дни на корабчето на любовта с Рики. Може би никога нямаше да се върне.

Бейкърс имаше осемнайсет хиляди души население и централната поща на Мейн Стрийт обикновено беше пълна. Зад гишето винаги седеше различна служителка. Така беше наел кутията — бе изчакал да дойде на смяна непозната нему жена. Официално кутията бе наета от фирмата „Си Ем Ти Инвестмънтс“. Днес той се насочи право към нея.

Имаше три писма и докато ги пяхаше в джоба на самото си, Куинс усети как сърцето му подскочи. Едното писмо беше от Рики. Бързо излезе на улицата и минути по-късно влезе в банката — беше точно десет. Баща му беше там от четири часа, но те двамата отдавна бяха спрели да спорят за работното време на Куинс. Както обикновено, той спря до бюрото на секретарката си и свали бързо ръкавиците, като че ли го чакаше важна работа. Тя му връчи пощата, предаде му две съобщения по телефона и му напомни, че след два часа трябва да обядва с един местен брокер на недвижими имоти.

Куинс затвори вратата след себе си, хвърли на една страна ръкавиците, а на друга палто и отвори писмото от Рики. Седна на канапето и си сложи очилата за четене, задъхан не от разходката, а от нетърпение. Когато започна да чете, почти трепереше от възбуда.

Думите го удариха като куршуми. След втория абзац Куинс изпусна тежка, болезнена въздишка. После заповтаря: „Господи! Господи!“ Накрая просто просъска: „Копеле!“

Тихо, каза си той. Секретарката винаги подслушва. Първото четене го шокира, при второто още не можеше да повярва. Едва при третото четене осъзна напълно какво се беше случило и устните му затрепераха. Не плачи, по дяволите, каза си той.

Хвърли писмото на пода и закри около бюрото, като се стараеше да избягва да гледа веселите лица на жена си и децата си. Събираните двайсет години семейни и училищни фотографии бяха наредени по масичката под прозореца. Погледна навън, където снегът се беше усилил и бе започнал да се натрупва по тротоарите. Господи, колко мразеше този град! Как беше мечтал да избяга и да отиде на

брега на океана, където да се забавлява с красив млад приятел и може би никога да не се върне.

А сега щеше да си тръгне при други обстоятелства.

Това беше шега, закачка, каза си той, но веднага си даде сметка, че греша. Изнудването беше твърде сериозно. Заплахата беше недвусмислена. Явно беше попаднал в ръцете на професионалисти.

Цял живот се бе борил с желанията си. Най-накрая някак си бе набрал смелост да се разкрие и веднага бе взет на мушка от професионален убиец. Каква глупост! Защо беше толкова трудно?

Докато гледаше снега, му идваха какви ли не мисли. Самоубийството би било донякъде лесен изход, но лекарят му беше извън града, а и Куинс всъщност не искаше да умира. Поне засега. Не беше сигурен откъде да намери сто хиляди долара, които трябваше да изпрати, без да събуди подозрения. Дъртият му плащаше мизерна заплата и се стискаше за всеки цент. Жена му настояваше да ръководи спестяванията им. Имаше малко пари във взаимоспомагателни фондове, но не можеше да ги изтегли, без тя да разбере. Животът на един богат банкер в Бейкърс, Айова, означаваше титла, мерцедес, голяма къща с ипотека и съпруга общественичка. Ох, как искаше да избяга!

Въпреки всичко щеше да иде във Флорида, да проследи откъде е изпратено писмото, да се срещне с човека, който го бе написал, да разкрие опита му за изнудване и да постигне някаква справедливост. Той, Куинс Гарб, не беше направил нищо лошо. Срещу него сигурно се извършваше престъпление. Навярно би могъл да наеме детектив, а може би и адвокат, които да го защитят. Те щяха да разкрият авторите на изнудването.

Дори и да намереше парите и да ги изпратеше, вратичката щеше да остане отворена и Рики, който и да беше той, можеше да поиска още. Какво би му попретило да го изнудва отново и отново?

Ако му стискаше, все пак щеше да избяга, да отиде в Кий Уест или някое друго топло местенце, където никога не вали сняг, да живее както сметне за добре и да остави жалките хорица от Бейкърс, Айова, да клюкарстват за него през следващия половин век. Само че не му стискаше и тъкмо това правеше Куинс толкова нещастен.

Децата му го гледаха — усмихнати луничави лица със сребърни шини на зъбите. Сърцето му се сви и той разбра, че ще намери парите

и ще ги изпрати точно както беше инструктиран. Трябваше да ги предпази. Децата не бяха направили нищо лошо.

Акциите на банката струваха десет милиона, но всички все още бяха под строгия контрол на стареца, който в момента крещеше в коридора. Баща му беше на осемдесет и една години, много жизнен, но все пак стар. Когато той си отидеше, Куинс трябваше да раздели наследството със сестра си в Чикаго, но банката щеше да остане за него. Щеше да я продаде възможно най-бързо и да напусне Бейкърс с няколко милиона в джоба. Дотогава обаче беше принуден да угажда на стареца, както правеше досега.

Ако някой започнеше да тръби, че синът му Куинс е обратен, старият Гарб щеше да побеснее и да реши въпроса с наследството изцяло в полза на дъщеря си в Чикаго.

Когато крясъците в коридора спряха, Куинс се измъкна през вратата и мина покрай секретарката си, за да си вземе чаша кафе. Без да ѝ обръща внимание, той се върна в кабинета, заключи вратата, прочете писмото за четвърти път и се опита да събере мислите си. Реши да събере парите, да ги изпрати където трябва и да се моли Рики да го остави на мира. Ако поискаше нова сума, Куинс щеше да се обади на лекаря си и да си купи приспивателни.

Брокерът на недвижими имоти, с когото трябваше да се срещне на обяд, обичаше да рискува и да използва разни вратички. Сигурно беше мошеник. Куинс започна да крои планове. Двамата щяха да уредят няколко неправомерни заема, да вдигнат цените на някои парцели, да отпуснат съответните средства, да продадат земята на някое подставено лице и т.н. Партньорът му знаеше как да го направи.

Куинс щеше да намери парите.

Мрачните предизборни клипове на Лейк се провалиха шумно, поне според общественото мнение. Проучванията от първата седмица показваха, че името му става все по-познато на избирателите, но клиповете се посрещаха с неприязън. Те плашеха хората, които просто не искаха да мислят за войни, тероризъм и стари ракети, прелитащи в мрака над планините. Хората гледаха клиповете (нямаше как да ги пропуснат) и чуваха посланието, но повечето гласоподаватели просто не искаха да бъдат обезпокоявани. Икономиката процъфтяваше и ако се

обсъждаха някакви проблеми, това бяха вечните теми за семейните ценности и намаляването на данъците.

Журналистите го смятаха за поредния аутсайдер, докато Лейк не обяви на живо в ефир, че за по-малко от седмица неговата кампания е получила единайсет милиона долара.

— Очакваме да съберем дващест милиона за две седмици — каза той, без да се хвали, и това наистина стана новина. Теди Мейнард го бе уверил, че парите ще пристигнат.

Никой досега не беше получавал дващест милиона за две седмици и до края на деня цял Вашингтон говореше за чутото. Интересът достигна връхната си точка, когато Лейк беше интервюиран, отново на живо, от две от трите телевизионни мрежи по време на вечерните новини. Изглеждаше страхотно — широка усмивка, гладки фрази, изискан костюм и хубава прическа. Този човек можеше да бъде избран.

Последното потвърждение, че Арън Лейк е сериозен кандидат, дойде по-късно същия ден, когато един от опонентите му го нападна директно. Сенатор Брит от Мериленд бе започнал кампанията си преди една година и бе финиширал втори в Ню Хампшър. Той бе събрал девет милиона долара, но похарчи доста повече и беше принуден да губи половината от времето си в събиране на пари, вместо в предизборни срещи. Беше му писнало да проси, да намалява персонала си и да се притеснява как ще си плаща телевизионните клипове и когато един репортер го попита какво мисли за Лейк и неговите дващест милиона, Брит отсече:

— Това са мръсни пари. Никой честен кандидат не може да събере такава сума толкова бързо.

Брит се здрависваше с гласоподаватели под дъжда на входа на някакъв химически завод в Мичиган.

Коментарът за мръсните пари беше подхванат с голям ентузиазъм от пресата и скоро навсякъде се заговори за това.

Арън Лейк вече беше известен.

Сенатор Брит от Мериленд имаше други проблеми, макар че се опитваше да ги забрави.

Девет години по-рано се бе наложило да обиколи Южна Азия, за да събере някои факти. Както обикновено, той и колегите му от Конгреса летяха първа класа, отсядаха в хубави хотели и се хранеха със стриди, все в усилие да се запознаят с бедността в региона и да стигнат до дъното на скандала около „Найки“ и използваната от тях евтина работна ръка. В началото на пътуването си Брит срещна едно момиче в Банкок и като се престори на болен, остана там, докато колегите му продължиха разследването си в Лаос и Виетнам.

Името на момичето беше Пайка. Тя не беше проститутка, а двайсетгодишна секретарка в американското посолство в Банкок. Тъй като тя получаваше заплатата си от Америка, Брит изпита лек собственически интерес към нея. Той беше толкова далеч от Мериленд, от жена си, петте си деца и своите избиратели. Пайка беше удивително красива и мечтаеше да учи в Съединените щати.

Флиртът им бързо прерасна в роман и сенатор Брит едва си наложи да се върне във Вашингтон. Два месеца по-късно той отново летеше за Банкок по, както каза на жена си, неотложни, но секретни дела.

За девет месеца той летя четири пъти до Тайланд, все първа класа и за сметка на данъкоплатците. И най-запалените туристи в Сената започнаха да шушукат. Брит използва връзките си в Държавния департамент и по всичко изглеждаше, че скоро Пайка ще дойде в Съединените щати.

Така и не успя. По време на тяхната четвърта и последна среща Пайка му призна, че е бременна. Тя беше католичка и абортът беше изключен. Брит я отблъсна, като каза, че му трябва време да помисли, а после избяга от Банкок посред нощ. Търсенето на факти бе приключило.

В началото на кариерата си като сенатор фискалният хардлайнер Брит бе известен с критиките си към разсипничеството в ЦРУ. Теди Мейнард не бе казал нито дума, но се беше подразнил от тона му. Тънкото досие на Брит беше отупано от праха и внимателно разгледано, а когато сенаторът отиде за втори път в Банкок, ЦРУ го проследи. Разбира се, той не знаеше за това, но агентите седяха до него в самолета, също в първа класа, а освен това имаха и хора в Банкок. Наблюдаваха хотела, където влюбените прекараха три дни. Снимаха ги

как вечерят в луксозни ресторанти. Видяха всичко. Брит беше сляп и глупав.

По-късно, когато детето се роди, ЦРУ се порови в болничната картотека и получи медицинските данни, с които да свърже кръвната група и ДНК. Пайка остана на работа в посолството, така че лесно можеха да я следят.

Когато детето стана на една година, ЦРУ го снима как седи в скута на майка си в един парк. Последваха още снимки. На четири годинки детето започна смътно да прилича на сенатор Дан Брит от Мериленд.

Таткото беше изчезнал отдавна. Неговата страст да изследва положението в Югоизточна Азия беше силно отслабнала и Брит насочи вниманието си към други критични точки в света. След време той разви амбиции да стане президент — рано или късно всички сенатори се замисляха за това. Пайка не му се беше обаждала и той лесно забрави този кошмар.

Брит имаше пет законни деца и устата съпруга. Сенатор Брит и жена му работеха заедно и водеха кръстоносен поход в защита на семейните ценности и децата. Двамата написаха книга за отглеждането на деца в нездравата американска култура, макар че най-големият им син бе едва на тринайсет. Когато избухна сексуалният скандал с президента, сенатор Брит стана най-големият пуритан във Вашингтон.

Той и жена му спечелиха много поддръжници и парите на консервативните граждани заприихаха. Брит се представи добре в Айова и за малко не спечели в Ню Хампшър. Парите му обаче свършваха, а рейтингът му се понижаваше.

И щеше да продължи да се понижават. След тежък предизборен ден антуражът му се настани да пренощува в един мотел в Диърбърн, Мичиган. Тъкмо там сенаторът най-сетне видя лицето на шестото си дете, макар и не на живо.

Агентът се казваше Маккорд и преследваше Брит с фалшиви документи на журналист от една седмица. Каза, че работи за един вестник в Талахаси, макар че беше агент на ЦРУ от единайсет години. Около Брит се тълпяха толкова много репортери, че никой не си даде труда да провери.

Маккорд се сприятели с един от сътрудниците на сенатора и късно една вечер на чашка в бара на „Холидей Ин“ си призна, че

притежава нещо, което може да унищожи кандидат-президента Брит. Каза, че го е получил от лагера на неговия съперник, губернатора Тари. Това беше тетрадка с взривоопасен материал на всяка страница — описанието на Пайка, на тяхната връзка с всички подробности, две снимки на детето — последната правена преди месец, когато седемгодишното момче вече съвсем приличаше на баща си; документи за кръвната група и ДНК, които свързваха неделимо бащата и сина, както и данни за пътуванията, които показваха черно на бяло, че сенатор Брит е похарчил 38600 долара от парите на данъкоплатците, за да се среща с любовницата си на другия край на света.

Сделката беше проста и откровена — Брит трябваше незабавно да се оттегли от президентската надпревара и скандалът никога нямаше да се разчуе. Журналистът Маккорд беше етичен човек и не му допадаха такива мръсни игри — губернатор Тари щеше да си мълчи, ако Брит се откажеше от кандидатурата си. Дори мисис Брит нямаше да разбере.

Малко след един часа през нощта Маккорд се обади на Теди Мейнард. Пратката беше доставена. Брит планираше пресконференция по обяд на следващия ден.

Теди притежаваше компромати за стотици бивши и настоящи политици. Не беше трудно да ги хванеш. Достатъчно беше да изпречиш на пътя им някоя хубава млада жена.

Ако жените не свършеха работа, парите щяха да ги изкушат. Политиците толкова обичаха да пътуват за чужда сметка, да спят с чужди лобистки, да се подмазват на всяко чуждо правителство, което се сетеше да изпрати повече пари във Вашингтон, да манипулират кампании и комитети, за да съберат по-големи суми. И бяха толкова уязвими. Достатъчно беше да ги наблюдават, и досиетата растяха. Жалко, че руснаците не бяха толкова лесни.

Макар да презираше политиците като цяло, Теди уважаваше няколко души. Арън Лейк бе един от тях. Той никога не тичаше по жени, не пиеше много и не притежаваше вредни навици, никога не се вманиачаваше на тема пари и не се правеше на по-голям католик от папата. Колкото повече Теди наблюдаваше Лейк, толкова повече го харесваше.

Мейнард взе последното си хапче за вечерта и си легна. Значи Брит беше отпаднал. Добре, че се отърваха от него. Набожният

фарисей си заслужаваше урока. Теди реши да запази тетрадката и отново да я използва. Някой ден Брит можеше да потрѣбва на президента Лейк и момченцето в Тайланд щеше да бѣде от полза.

Пикасо съдеше за обида Шерлок и други неизвестни обвиняеми, които уринираха върху розите му. Няколко капки урина едва ли щяха да разстроят живота в Тръмбъл, но освен това Пикасо искаше да му бъдат изплатени щети в размер на петстотин долара. Това вече беше сериозно.

Делото бе започнало миналото лято, когато Пикасо хвана Шерлок на местопрестъплението и помощник-началникът на затвора най-сетне се намеси. Той помоли Братята да решат въпроса. Заведе се дело и Шерлок нае един бивш адвокат на име Ратклиф, който излежаваше присъда за укрити данъци, да задържа и отлага делото и да подава всевъзможни обжалвания — обичайната практика на правистите вън от затвора. Само че тактиката на Ратклиф не допадаше на Братята, а освен това нито Шерлок, нито адвокатът му се ползваха с добро име сред тях.

Розовата градина на Пикасо беше една старателно поддържана леха — първоначално само кал и прах — до физкултурния салон. Бяха му нужни три години бюрократични войни, за да убеди някакъв посредствен чиновник във Вашингтон, че това хоби има терапевтичен ефект. Пикасо страдаше от няколко вида нервно разстройство. След като разрешението се получи, началникът на затвора бързо го подписа и Пикасо се залови за работа. Получаваше розите си от един доставчик в Джаксънвил, което само по себе си изискваше отделен вид документи.

Истинската му работа беше да мие чинии в столовата, за което получаваше трийсет цента на час. Началникът на затвора отхвърли молбата му да го назначат за градинар и розите продължиха да се водят като хоби. През периода на цъфтеж Пикасо можеше да бъде видян от зори до мрак да копае, плеви и полива, застанал на четири крака в лехичката си. Той дори говореше на цветята.

Въпросните рози бяха от сорта „Мечтата на Белинда“ — бледорозови и не особено красиви, но Пикасо си ги обичаше. Когато

бяха доставени, всички в Тръмбъл разбраха, че „Белиндите“ са пристигнали. Пикасо ги посади с любов в средата и предната част на своята градина.

Шерлок започна да уринира върху тях просто заради майтапа. И без това не обичаше Пикасо, който беше прочут лъжец, така че пишкането върху розите изглеждаше уместно. Други също последваха примера му. Шерлок ги окуражаваше с уверения, че всъщност така добавят естествен тор към почвата.

„Белиндите“ изгубиха розовия си цвят и започнаха да избледняват. Пикасо беше ужасен. Един доносник пхна бележка под вратата му и тайната излезе наяве. Любимата му градина се бе превърнала в обществен писоар. Два дни по-късно той направи засада, хвана Шерлок на местопрестъплението и двамата възпълни бели мъже на средна възраст се сбиха грозно на двора. Цветята пожълтяха и Пикасо подаде съдебен иск.

Когато най-сетне след месеци отлагане от страна на Ратклиф се стигна до процес, на Братята им беше писнало. Тихомълком прехвърлиха случая на Фин Ярбър, чиято майка някога беше отглеждала рози. След неколкочасови проучвания той обясни на другите двама, че всъщност урината не може да промени цвета на розите. Затова два дни преди процеса те бяха взели решение да забранят на Шерлок и останалите да препикават розите на Пикасо, но да не присъждат глоба за нанесени материални щети.

Три часа слушаха как зрели мъже се карат кой къде, кога и колко е пишкал. От време на време Пикасо, който сам си беше адвокат, почти се разплакваше, докато умоляваше свидетелите да предадат приятелите си. Ратклиф, който представляваше защитата, беше жесток, рязък и често се повтаряше, та след час стана пределно ясно, че каквито и престъпления да беше извършил, заслужаваше да го лишат от адвокатските му права.

Съдията Спайсър прекарваше времето, като изучаваше разпределението на точките в баскетболните мачове. Когато не можеше да се свърже с Тревър, той залагаше наужким на всеки мач. За два месеца бе спечелил на хартия три хиляди и шестстотин долара. Печелеше на карти и на спортни залагания и нощем не можеше да спи, защото мечтаеше за следващия си живот като професионален комарджия във Вегас или на Бахамските острови. Със или без жена си.

Съдията Бийч се мръщеше с дълбока съдийска многозначителност и уж си водеше бележки, докато всъщност нахвърляше ново писмо до Къртис в Далас. Братята бяха решили да му поставят нова примамка. От името на Рики Бийч разказа как един жесток пазач в клиниката за наркомани го заплашвал с всевъзможни посегателства, ако Рики не успеел да му представи някаква парична протекция. Трябвали му пет хиляди долара, за да откупи безопасността си от този жесток звяр. Дали Къртис не би му ги заел?

— Дайте по-бързо — каза на глас Бийч, като за пореден път прекъсна бившия адвокат Ратклиф. Когато беше истински съдия, Бийч бе усъвършенствал практиката да чете списания, докато слуша с половин ухо как адвокатите мрънкат пред съдебните заседатели. Едно рязко и навременно предупреждение откъм съдийската скамейка караше всички да седят на тръни.

„Тук се играе такава мръсна игра — написа той. — Ние пристигаме разбити. Те бавно ни изчистват, изсушават ни и ни залепят отново парченце по парченце, прочистват главите ни, учат ни на дисциплина и увереност и ни подготвят за връщане в обществото. Справят се прекрасно и все пак позволяват на тези невежи зверове, пазачите на клиниката, да ни заплашват при цялата ни уязвимост и така да разрушат онова, което толкова трудно сме изградили. Толкова ме е страх от този човек. Крия се в стаята си, когато би трябвало да се пека на слънце и да тренирам мускулите си. Не мога да спя. Мечтая за алкохола и наркотиците като начин да избягам от всичко това. Моля те, заеми ми тези пет хиляди долара, за да се откупя от този човек, да завърша лечението си и да напусна клиниката невредим. Когато се срещнем, искам да бъда здрав и в страхотна форма.“

Какво ли биха си помислили приятелите му? Уважаваният Хатли Бийч, федерален съдия, пише като обратен и изнудва невинни хора за пари.

Той нямаше приятели. Нямаше принципи. Законите, които някога боготвореше, го бяха вкарали тук, което в настоящия момент означаваше столовата на затвора, където той седеше облечен в избелялата резедава роба на хорист в църква за чернокожи и слушаше как шепва сърдити затворници се карат за урина.

— Вече задават този въпрос за осми път — скастри той Ратклиф, който явно беше гледал прекалено много слаби филми за

адвокати.

Тъй като случаят бе поверен на съдията Ярбър, би било редно поне той да се преструва, че внимава. Нищо подобно. Изобщо не му пукаше какво впечатление оставя. Както обикновено той беше гол под робата си, седеше, кръстосал нозе, и чистеше дългите нокти на краката си с пластмасова вилица.

— Да не смяташ, че ще станат кафяви, ако се изсера върху тях?
— извика Шерлок на Пикасо и столовата се огласи от смях.

— Внимавай какъв език държиш — предупреди го Бийч.

— Призовавам към ред! — извика под бляскавата си перука Тий Карл, шутът на съда. Не беше негова работа да изисква дисциплина, но пък той го правеше добре и Братята си затваряха очите. Тий Карл потропа с чукчето и повтори: — Ред в залата, господа.

„Моля те, помогни ми, Къртис — написа Бийч. — Нямам към кого друг да се обърна. Чувствам, че няма да издържа. Страхувам се, че ще се предам. Страхувам се, че никога няма да изляза оттук. Побързай.“

Спайсър заложи по сто долара на „Индиана“ срещу „Пурдю“, на „Дюк“ срещу „Клемсън“, на „Алабама“ срещу „Ванди“ и на „Уисконсин“ срещу „Илиной“. Какво ли знаеше за баскетбола в Уисконсин, запита се той. Нямаше значение. Той беше професионален комарджия, и то дяволски добър. Ако деветдесетте хиляди долара още си стояха заровени зад бараката, той щеше да ги докара до един милион за по-малко от година.

— Достатъчно — каза Бийч, като вдигна ръце.

— Аз също чух достатъчно — каза Ярбър, като заряза ноктите си и се облегна на масата.

Братята наведоха глави и зашушукаха, сякаш изходът от делото би се превърнал в сериозен прецедент или поне би оказал съществено влияние върху бъдещето на американската юриспруденция. Те се мръщеха, почесваха глави и дори си даваха вид, че спорят върху решението. Междувременно Пикасо седеше сам и почти разплакан, напълно изтощен от тактиката на Ратклиф.

Съдията Ярбър се изкашля, за да привлече вниманието, и обяви:

— С два на един глас съдът стигна до следното решение: издаваме за всички затворници забрана да уринират върху проклетите

рози. Всеки нарушител ще бъде глобяван с петдесет долара. Засега не се присъжда обезщетение.

Проявявайки безупречния си усет за време, Тий Карл удари с чукчето и извика:

— Заседанието се закрива до второ нареждане. Моля, станете.

Естествено, никой не помръдна.

— Искам да обжалвам — провикна се Пикасо.

— Аз също — каза Шерлок.

— Явно решението е добро, щом и двете страни са недоволни — заключи Ярбър, като прибра полите на робата си и стана.

Бийч и Спайсър също се изправиха и Братята тържествено напуснаха кафенето. Един от пазачите застана сред тъжителите и свидетелите и заключи:

— Заседанието се закрива, момчета. Връщайте се на работа.

* * *

Изпълнителният директор на „Хъманд“, компания за производство на ракети и заглушители на радари, навремето като конгресмен имаше близки контакти с ЦРУ. Теди Мейнард го познаваше добре. Когато изпълнителният директор обяви на една пресконференция, че неговата фирма е събрала пет милиона долара за кампанията на Лейк, Си Ен Ен прекъсна репортаж за липосукцията, за да предава събитията на живо! Пет хиляди работници от „Хъманд“ бяха написали чекове за по хиляда долара, максималната сума, позволена от федералния закон. Изпълнителният директор беше сложил чековете в кутия, която показва на камерите, а после отлетя с тях за Вашингтон, където ги занесе в предизборния щаб на Лейк.

Проследи парите и ще намериш победителя. От обявяването на кандидатурата на Лейк над единайсет хиляди работници от фирми, произвеждащи военна и самолетна техника, бяха дарили повече от осем милиона долара. Пощенските служби доставяха чековете им в кутии. Техните профсъюзи бяха изпратили почти още толкова и обещаваха нови два милиона. Екипът на Лейк нае счетоводна фирма, за да приема и брои парите.

Изпълнителният директор на „Хъманд“ пристигна във Вашингтон с възможно най-много шум. Кандидатът Лейк беше на борда на друг частен самолет — „Чалънджър“, нает за четиристотин хиляди долара месечно. Когато кацна в Детройт, Лейк беше посрещнат от два черни шевролета, модел „Събърбан“, и двата чисто нови и взети под наем за по хиляда долара месечно. Сега Лейк имаше ескорт — група хора, които навсякъде го следваха неотлъчно. Макар да бе сигурен, че ще свикне с това, отначало то го дразнеше. Около него непрекъснато имаше непознати. Мрачни млади мъже в тъмни костюми с малки микрофончета в ушите и препасани пистолети. Двама агенти от тайните служби, летяха с него, а други трима го чакаха при колите.

А сега с него беше и Флойд от офиса му в Конгреса. Флойд беше глуповат младеж от влиятелно семейство в Аризона, който не ставаше за нищо друго освен за изпълнител на дребни поръчки. Сега Флойд беше шофьор. Той седна зад волана на единия събърбан. Лейк седна до него, а двама агенти и една секретарка седнаха отзад. Двама помощници и трима агенти се натъпкаха в другия и всички потеглиха към центъра на Детройт, където ги чакаха журналисти от местната телевизия.

Арън Лейк нямаше време да обикаля квартали и градчета, да яде сандвичи на крак с шофьорите на камиони или да разговаря под дъжда с работници от големи компании. Не можеше да обикаля планините, следван от камери, или да организира срещи по важни проблеми на местното самоуправление, или да стои сред купищата мръсотия в някое гето и да заклеява провалилото се досегашно държавно ръководство. Нямаше никакво време за всичко онова, което се очаква да прави един кандидат за президентския пост. Лейк започваше кампанията си късно, без предварителна подготовка, без широка популярност или каквато и да било регионална подкрепа. Но имаше красиво лице, приятен глас, хубави костюми, важно послание и много пари.

Ако изборите се печелеха с купуване на телевизионно време, Арън Лейк със сигурност щеше да получи поста.

Той се обади във Вашингтон, говори с отговорника си по финансите и научи новината за петте милиона долара. Никога не беше чувал за „Хъманд“. „Публична компания ли е?“ — попита той. „Не“ — долетя отговорът. Частна. Почти милиард долара годишни продажби.

Пионери в производството на всякакви заглушители на радари. Биха могли да печелят милиарди, ако подходящият човек започнеше отново да увеличава военните разходи.

В момента Лейк разполагаше с деветнайсет милиона долара, което, разбира се, беше рекорд. Трябваше да коригират прогнозите си. Кампанията на Лейк щеше да събере трийсет милиона за първите две седмици.

Никой не можеше да похарчи толкова бързо толкова много пари.

Лейк сгъна клетъчния телефон и го върна на Флойд, който се бе загубил сред оживения трафик.

— Отсега нататък ще използваме хеликоптери — подхвърли през рамо Лейк на секретарката, която наистина си записа: „Да се намерят хеликоптери.“

Лейк се скри зад тъмните си очила и се опита да анализира трезво и разумно тази сума — тези трийсет милиона долара. Преходът от фискален консерватизъм към харчене с широка ръка беше странен, но парите трябваше да бъдат изразходвани. Те не бяха измъкнати от данъкоплатците, а доброволно дарени. Лейк можеше да подходи рационално. Щом бъдеще избран, той щеше да продължи да се бори за правата на работниците.

Отново се замисли за Теди Мейнард, който седеше в някаква тъмна стая някъде в дълбините на Лангли, покрил краката си с одеяло, сгърчил лице от болка. Теди дърпаше конци, които само той знаеше как, и караше парите да падат от небето. Лейк никога нямаше да узнае какви неща върши Теди от негово име, а и не искаше да научи.

Директорът на операциите в Близкия изток се казваше Лъфкин, агент с двайсетгодишна практика, на когото Теди вярваше безрезервно. Преди четиринайсет часа той беше в Тел Авив. Сега седеше в бункера на Теди и въпреки всичко изглеждаше свеж и бодър. Винаги на пост. Новините му трябваше да бъдат предадени лично, лице в лице, без телеграми, сигнали или сателити. Това, което щяха да си кажат, никога нямаше да бъде повторено. Такава беше дългогодишната практика.

— Очаква се атака срещу посолството ни в Кайро — каза Лъфкин. Теди не реагира — нито се смръщи, нито се учуди, нито присви очи, нищо. Много пъти беше получавал подобни новини.

— Идал ли?

— Да. Неговият първи помощник е бил видян в Кайро миналата седмица.

— Кой го е видял?

— Израелците. Освен това те са проследили и два камиона с експлозиви от Триполи. По всичко изглежда, че се готвят усилено.

— Кога се очаква да ударят?

— Съвсем скоро.

— Колко скоро?

— След по-малко от седмица, предполагам.

Теди подръпна ухото си и затвори очи. Лъфкин се опита да не го гледа втренчено. Знаеше, че не бива да задава въпроси. Скоро щеше да си тръгне оттук и да замине за Близкия изток. И да чака. Атаката срещу посолството можеше да започне без предупреждение. Десетки хора щяха да бъдат убити или осакатени. Кратерът щеше да тлее в Кайро дни наред, а във Вашингтон щяха да се сипят обвинения. Отново щяха да критикуват ЦРУ.

Всичко това нямаше да впечатли Теди. Лъфкин беше разбрал, че понякога Теди има нужда от терористите, за да постигне целите си.

Но може би посолството щеше да бъде пощадено, а нападението — спряно от египетски командоси, които често си сътрудничеа със Съединените щати. ЦРУ щеше да получи похвали за отличното разузнаване. Това също нямаше да впечатли Теди.

— Сигурен ли си? — попита Лъфкин.

— Да. Доколкото е възможно в такива ситуации.

Разбира се, Лъфкин не подозираше, че директорът на ЦРУ се кани да се меси в президентските избори. Лъфкин почти не беше чувал за Арън Лейк. И, честно казано, не се интересуваха кой ще спечели изборите. Той беше в Близкия изток достатъчно отдавна, за да знае, че е без значение кой определя американската политика там.

Лъфкин щеше да замине след три часа с конкорда за Париж, където щеше да прекара един ден, преди да отлети за Йерусалим.

— Иди в Кайро — каза Теди, без да отваря очи.

— Добре. И какво да правя там?

— Чакай.

— Какво да чакам?

— Чакай земята да затрепери. И стой далеч от посолството.

Отначало Йорк беше ужасен.

— Не можеш да пуснеш този проклет клип, Теди! Истински филм на ужасите. Никога не съм виждал толкова много кръв.

— Харесва ми — отвърна Теди, като натисна едно копче на дистанционното. — Предизборен клип на ужасите. Такова нещо не е правено досега.

Изгледаха го още веднъж. Клипът започваше със шума от бомбен взрив, а после следваха кадри от казармите на морските пехотинци в Бейрут: дим, руини, хаос, вадени от разрушените сгради пехотинци, обезобразени тела, наредени в права редичка мъртви войници. Президентът Рейгън се обръща към пресата и се заклева да отмъсти. Само че заплахата звучи кухо. После снимката на американски войник, застанал между двама маскирани мъже. Тежък глас изрича мрачна прокоба: „От 1980 година насам стотици американци са избити от терористи по целия свят.“ Кадри от друг атентат, други окървавени и изплашени хора, отново дим и хаос. „Винаги се заклеваме да отмъстим. Винаги заплашваме, че ще открием и накажем виновниците.“ Кратко включване на президента Буш, който в два отделни случая гневно обещава отмъщение. После нов атентат и нови трупове. После един терорист стои на вратата на самолет и влачи тялото на американски войник. Почти просълзен, президентът Клинтън с разтреперан глас казва: „Няма да спрем, докато не открием виновните.“ И тогава се появява красивото, но сериозно лице на Арън Лейк, вперил искрен поглед в камерата, в очите на зрителите. Той заговорва: „Истината е, че ние не отмъщаваме. Реагираме на думи, пъчим се и заплашваме, но всъщност само погребваме своите мъртви и забравяме за тях. Терористите печелят войната, защото на нас не ни стига смелост да отвърнем на удара. Ако аз стана президент, ще използваме новата си армия, за да се борим с тероризма по целия свят. Обещавам ви. Ние няма да бъдем унижавани от жалки армийки, крещещи се в планините. Ще ги унищожим.“

Клипът продължаваше точно 60 секунди и струваше много малко, защото Теди предварително разполагаше със записите. Излъчването щеше да започне след 48 часа в най-гледаното време.

— Не знам, Теди — каза Йорк. — Много е мрачен.

— В такъв свят живеем.

Теди харесваше клипа и това беше най-важното. Лейк бе възразил срещу кръвта, но бързо се съгласи. Популярността му беше стигнала трийсет процента, но хората продължаваха да не харесват клиповете.

Само почакайте, казваше си Теди. Почакайте да паднат нови жертви.

Когато телефонът извъня, Тревър тъкмо посрбваше кафе с мляко, взето от барчето на плажа, и размишляваше дали да не добави една-две дози амарето. В претъпканата му с вещи кантора нямаше вътрешна централа, а и не беше нужна. Джан просто изкрещяваше съобщението през коридора, а Тревър евентуално ѝ отговаряше също с викове. С тази секретарка си общуваха с крясъци вече осем години.

— Търсят те от някаква банка на Бахамите — извика тя.

Тревър едва не разля кафето, докато тичаше към телефона.

Обади се човек, който явно бе англичанин, чийто акцент се бе посмекчил на островите. Някаква банка в Айова била превела голяма сума по сметката им.

— Колко голяма? — поинтересува се Тревър, като прикри слушалката с ръка, за да не го чуе Джан.

— Сто хиляди долара.

Тревър затвори, добави в кафето си три дози амарето и засърба божествената течност, докато се усмихваше глупашки към стената. Никога досега не бе получавал хонорар, който малко от малко да се доближава до трийсет и три хиляди долара. Веднъж бе спечелил обезщетение за автомобилна катастрофа в размер на дваайсет и пет хиляди долара, за което прибра хонорар от седем хиляди и петстотин и за два месеца изхарчи цялата сума.

Джан не знаеше нищо за офшорната сметка и изнудването, чрез което се трупаха пари в нея, така че той бе принуден да изчака един час, да проведе няколко ненужни телефонни разговора и да се опита да изглежда зает, преди да заяви, че има важна работа в центъра на Джаксънвил, а после го викат в Тръмбъл. Тревър често излизаше и Джан си намираще нещо за четене, за да не скучае.

Тревър отпраши към летището, за малко не изпусна самолета си и изпи две бири по време на половинчасовия полет до Форт Лодърдейл, а после още две на път за Насау. След като кацна, той се тръшна на задната седалка на едно такси, боядисан в златно кадилак от

1974 година без климатик, и със също така подпийнал шофьор. Въздухът беше горещ и влажен, колите се движеха бавно и докато стигнат до сградата на Женева Тръст Банк в центъра на града, ризата на Тревър бе залепнала за гърба му.

Вътре го посрещна мистър Брейсхийрс, който го отведе в малкия си кабинет. Той извади лист хартия с основните параметри на сделката: извършен паричен превод за сто хиляди долара от Фърст Айова Банк в Демойн, изпратени от неизвестен служител на „Си Ем Ти Инвестмънтс“. Получателят беше друга тайнствена фирма на име „Бумър Риълти“. Бумър беше името на любимото куче птичар на Спайсър.

Тревър подписа формулярите, за да прехвърли двайсет и пет хиляди долара в собствената си сметка в Женева Тръст Банк — там бяха парите, които той криеше от секретарката си и от данъчните. Останалите осем хиляди долара му бяха връчени в брой в дебел плик. Той го пхна дълбоко в джоба на сиво-кафявия си панталон, стисна меката ръчица на Брейсхийрс и бързо излезе от сградата. Изкушаваше се да остане на острова два-три дена, да си намери стая до плажа и шезлонг до басейна и да пие ром, докато не спрат да му го носят. Изкушението беше толкова силно, че той едва не изтича от летището, за да хване друго такси. Все пак бръкна дълбоко в джоба си и реши този път да не прахосва парите.

Два часа по-късно беше на летището в Джаксънвил, пиеше силно кафе без алкохол и кроеше планове. Тръгна с колата към Тръмбъл, пристигна в 4:30 и близо половин час чака Спайсър.

— Каква приятна изненада — каза сухо Спайсър, докато влизаше в стаята за юридически консултации. Тревър нямаше куфарче за проверка, така че пазачът потупа надве-натри джобовете му и излезе. Парите бяха скрити под мокета на фолксвагена.

— Получихме сто хиляди долара от Айова — каза Тревър, като хвърли поглед към вратата.

Спайсър внезапно се зарадва, че вижда адвоката си. Не му харесваше това „получихме“, нито тлъстият дял на Тревър, но цялата операция не би била възможна без помощ отвън, така че както обикновено адвокатът беше необходимото зло.

— Значи са на Бахамските острови?

— Да. Току-що идвам оттам. Парите са в сметката ви — всичките шейсет и седем хиляди.

Спайсър си пое дълбоко въздух и се наслади на победата. Една трета от плячката означаваше дващест и две хиляди плюс дребни. Време беше да се напишат нови писма.

Той бръкна дълбоко в джоба на маслинозелената си затворническа риза и извади сгъната изрезка от вестник.

Протегна ръце и я погледна за миг, а после каза:

— Баскетболният отбор на „Дюк“ ще играе с момчетата на Техническия тази вечер. Заложи пет хиляди долара на Техническия.

— Пет хиляди?

— Да.

— Никога досега не съм залагал пет хиляди на някой мач.

— Какъв ти е букмейкърът?

— Дребна риба.

— Виж какво, щом е букмейкър, значи сумата няма да е проблем. Свържи се с него възможно най-бързо. Може да се наложи да се обади тук-там, но ще се справи.

— Добре де, добре.

— Можеш ли да се върнеш утре?

— Предполагам.

— Колко други клиенти са ти плащали трийсет и три хиляди долара?

— Николко.

— В такъв случай бъди тук утре в четири. Ще искам да изпратиш няколко писма.

Спайсър го остави и бързо излезе от сградата на администрацията, като само кимна на пазача на прозореца. Вървеше устремено през старателно окосената морава, а слънцето на Флорида припичаше, макар че беше само февруари. Колегите му бяха потънали в мудната си работа в библиотеката и както винаги бяха сами, така че Спайсър не се поколеба да обяви:

— Получихме сто хиляди долара от стария Куинс от Айова!

Ръцете на Бийч замръзнаха върху клавиатурата. Той вдигна поглед над очилата си, а челюстта му увисна. Най-сетне успя да измърмори:

— Майтапиш ли се?

— Не. Казвам го съвсем сериозно. Току-що говорих с Тревър. Парите са изпратени точно по инструкциите и са пристигнали на Бахамите тази сутрин. Скъпият Куинси клекна веднага.

— Дайте да го ударим пак — предложи Ярбър, преди другите да успеят да реагират.

— Куинс ли?

— Ами да. Първите сто хиляди бяха лесни, нека го изцедим още веднъж. Какво можем да загубим?

— Нищо — каза с усмивка Спайсър. Жалко, че не се беше сетил пръв.

— Колко да му искаме? — попита Бийч.

— Да опитаме с петдесет — предложи най-простодушно Ярбър, сякаш всичко беше възможно.

Другите двама кимнаха и се замислиха за следващите петдесет хиляди, а после Спайсър се обади:

— Вижте какво, дайте да преценим докъде сме стигнали. Мисля, че Къртис от Далас е узрял. Ще ударим Куинс втори път. Машинката явно работи и ми се струва, че трябва да дадем газ и да станем по-агресивни. Нали разбирате? Да ги разчепкаме един по един и да натиснем педала.

Бийч изключи компютъра и извади една папка. Ярбър разчисти бюрото си. Тяхната игричка току-що им бе донесла свеж прилив на капитали и миризмата на незаконните приходи бе упоителна.

Зачетоха старите писма и започнаха да нахвърлят нови. Скоро решиха, че им трябва още жертви. Щяха да пуснат още обяви на последните страници на онези списания.

Тревър успя да стигне до „Питс Бар и Грил“ тъкмо навреме за сервирането на напитки на половин цена — тук това започваше в пет следобед и продължаваше до първия юмручен бой. Намери Преп, трийсет и две годишен студент от университета в Северна Флорида, да играе бiliarд. При победа получаваше по двайсет долара. Топящият се наследствен фонд на Преп задължаваше адвоката му да му плаща по две хиляди долара на месец, докато Преп е редовен студент. И той беше във втори курс вече единайсет години.

Освен това Преп беше най-търсеният букмейкър в „Питс“ и когато Тревър му прошепна, че иска да заложи голяма сума на баскетболния мач довечера, Преп попита:

— Колко голяма?

— Петнайсет хиляди — каза Тревър и отпи солидна глътка бира.

— Сериозно? — попита Преп, като натри щеката си и огледа опушената маса. Тревър никога не беше залагал повече от сто долара на мач.

— Напълно. — Адвокатът отпи още една голяма глътка бира. Чувстваше, че му е потръгнало. Ако на Спайсър му стискаше да заложи пет хиляди на този мач, Тревър щеше да удвои сумата. Току-що беше спечелил трийсет и три хиляди необлагаеми долара. Много важно, ако загубеше десет хиляди. И без това толкова прибираха данъчните.

— Трябва да се обадя на някои хора — каза Преп, като извади клетъчния си телефон.

Барманът беше роден тук и никога не беше напускал щата Флорида, но, кой знае защо, се бе пристрастил към австралийския футбол. В момента даваха австралийски мач и се наложи Тревър да му бутне дващест долара, за да го накара да превключи на канала с университетски баскетбол.

При заложи на Техническия петнайсет хиляди долара нямаше начин момчетата от „Дюк“ да пропуснат кош, не и през първото полувреме. Тревър ядеше пържени картофи, пиеше бутилка след бутилка и се правеше, че не забелязва Преп, който се взираше в него от един тъмен ъгъл до билиардната маса.

През второто полувреме Тревър едва не подкупи бармана да превключи обратно на австралийския мач. Напиваше се все повече и през последните десет минути открито псуваше Джо Рой Спайсър пред всеки, който бе готов да го слуша. Какво ли разбираше този простак от университетски баскетбол? Девет минути преди края на мача „Дюк“ водеха с дващест точки, когато крайният защитник на Техническия най-изненадващо се развихри и вкара четири коша, всеки от които носеше по три точки. Тревър бе уцелил победителя.

Играта бе прекъсната минута преди края. На Тревър не му пукаше какъв точно ще бъде резултатът. Беше спечелил. Щедро изплати дълга си, даде на бармана сто долара бакшиш и отправи

гаменски поздрав към Преп, докато тръгваше към вратата. Преп застана мирно и отдаде почест.

В хладния мрак Тревър заподскача по булевард Атлантик, далеч от светлините и от евтините, скупчени една до друга вили, които се даваха под наем през лятото, мина покрай спретнатите сгради на старческите домове с техните прясно боядисани фасади и изрядни градинки, после пое по старите дървени стъпала към плажа, където събу обувките си и тръгна покрай водата. Температурата беше около седем градуса, нещо нормално за февруари, и не след дълго краката му бяха мокри и студени.

Не че усещаше нещо — бе спечелил четирийсет и три хиляди долара за един ден, чисти, без данъци, при това всичките тайно от правителството. Миналата година, като приспадна присъщите разходи, му бяха останали двайсет и осем хиляди долара, и то, след като бе работил почти по цял ден. Бе се карал с клиенти, които бяха твърде бедни или твърде стиснати, за да си плащат, бе избягвал съдебните зали, бе се разправял с дребнави брокери и банкери и бе навиквал секретарката си. Бе се мъчил да скрие нещо от данъчните.

Какво прекрасно нещо бяха бързите пари. Отначало игричката на Братята му се беше видяла подозрителна, но сега му се струваше гениална. Да изнудваш онези, които не могат да се оплачат. Колко умно.

А след като машинката за пари работеше толкова добре, Спайсър щеше да усили натиска. Писмата щяха да станат повече, а посещенията в Тръмбъл по-чести. И какво от това? Тревър би ходил всеки ден, ако трябваше; с удоволствие би разнасял писма и би подкупвал всякакви пазачи.

Той пляскаше с крака във водата, вятърът се усилваше и вълните се надигаха.

Още по-умно би било да открадне нещичко от изнудвачите — доказани престъпници, които определено не можеха да се оплачат. Мисълта беше ужасна и той почти се засрами от себе си, но все пак си беше така. Възможността съществуваше реално. Откога крадците се славеха с лоялност?

Трябваша му един милион долара, ни повече, ни по-малко. Беше го пресмятал много пъти, докато караше към Тръмбъл, пиеше в бара или седеше зад бюрото си при заключена врата. Само някакви си

милион долара и той можеше да затвори жалката си кантора, да предаде разрешителното си, да си купи яхта и вечно да се носи по вятъра някъде из Карибите.

Сега беше по-близо отвсякога до тази мечта.

Съдията Спайсър още се въртеше на долното си легло. Сънят беше рядкост в тази тясна стая на това тясно легло с този дребен, миризлив съквартирант на име Алвин, който хъркаше над него. Алвин бе обикалял страната десетки години като скитник, но с времето се бе уморил и бе поогладнял. Беше в затвора за обир на пощенската кола в Оклахома. Арестът му бе сериозно подпомогнат от факта, че Алвин бе влязъл в офиса на ФБР в Тълса и бе заявил: „Аз го направих.“ Служителите на ФБР се блъскаха шест часа, докато открият престъплението. Дори и съдията знаеше, че Алвин е планирал всичко. Човекът си искаше легло във федерален пандиз, а не в някой щатски.

Сънят идваше по-трудно отвсякога, защото Спайсър се тревожеше за адвоката. Сега, когато работата потръгна, ставаше въпрос за значителни суми, Колкото повече пари събереше „Бумър Риълти“ на Бахамите, толкова по-силно щеше да се изкушава Тревър. Той и само той беше в състояние да открадне законната им плячка.

Само че не можеха без съучастник отвън. Някой трябваше да пренася пощата. Някой трябваше да събира парите.

Трябваше да има някакъв начин да минат без адвоката и Джо Рой Спайсър бе твърдо решен да го открие. Дори и да се наложеше да не спи цял месец. Нямаше да остави някакъв мазен юрист да вземе една трета от парите му, а после да открадне останалото.

„Дифенспак“, или „Ди-Пак“, както скоро стана известен, се появи с гръм и трясък на изпъстрената с полусенки и покрита с мъгла сцена на политическото финансиране. Никой комитет за политическо действие от близкото минало не бе толкова силен.

Първоначалната вноска дойде от един чикагски финансист с двойно гражданство — американско и израелско. Богаташът Мицгър внесе първия милион, който стигна само за първата седмица. Почти веднага го последваха други твърде заможни евреи, макар самоличността, им да бе скрита зад корпорации и офшорни сметки. Теди Мейнард знаеше колко опасни могат да бъдат откритите дарения от богати евреи за кампанията на Лейк. Той разчиташе на стари приятели в Тел Авив, които щяха да организират финансирането на кампанията в Ню Йорк.

В политическо отношение Мицгър беше либерал, но никоя кауза не му беше по-скъпа от сигурността на Израел. Арън Лейк беше твърде умерен по отношение на социалната политика, но затова пък заемаше твърда позиция по отношение на армията. Стабилността в Близкия изток зависеше от силата на Америка, поне според Мицгър.

Той нае апартамент в хотел „Уилард“ във Вашингтон и до обяд на следващия ден вече бе наел и цял етаж офиси в една сграда до летище Дълес. Екипът му от Чикаго работеше непрекъснато, за да оборудва четиристотин и петдесет квадратни метра площ с най-новите продукти на високите технологии.

В шест сутринта имаше бизнес-закуска с Илейн Тайнър, адвокатка лобистка от огромна вашингтонска компания, която тя бе изградила със собствената си желязна воля и с много петролни клиенти. Тайнър бе шейсетгодишна и в момента минаваше за най-влиятелната лобистка в града. Докато се подкрепяха с кифлички и сок, тя се съгласи да представлява „Ди-Пак“ срещу първоначалната сума от петстотин хиляди долара. Нейната компания щеше незабавно да изпрати двайсет юристи и още толкова служители в новите офиси на

„Ди-Пак“. Екипа щеше да ръководи един от нейните партньори. Цял отдел щеше да се занимава само и единствено с набирането на средства. Друг щеше да анализира подкрепата за Арън Лейк в Конгреса и да започне, отначало съвсем внимателно и деликатно, да лобира в негова полза сред сенатори, конгресмени и дори губернатори. Нямаше да бъде лесно; повечето от тях вече бяха застанали зад други кандидати. Трети отдел щеше да се посвети изцяло на различни проучвания — какво представлява военната техника и технология днес, кое колко струва, кои са нововъведенията, бъдещите оръжия, руските и китайските изобретения — всичко, което кандидат-президентът Лейк би трябвало да знае.

Самата Тайнър щеше да събира пари от чужди правителства — това бе една от нейните специалности. Тя се разбираше отлично с южнокорейците, понеже беше представлявала тази страна във Вашингтон близо десет години. Познаваше дипломатите, бизнесмените и важните клечки. Южна Корея бе сред страните, които бяха най-заинтересованите от една силна във военно отношение Америка.

— Сигурна съм, че ще дадат най-малко пет милиона — каза тя уверено. — Поне като начало.

Тайнър направи по памет списък с дваисет френски и английски компании, които реализираха около една четвърт от годишните си продажби чрез Пентагона. Веднага щеше да се заеме с тях.

Тайнър се бе превърнала в типична вашингтонска адвокатка. Не беше влизала в съдебна зала от петнайсет години, а всяко важно събитие с международен отзвук по някакъв начин бе свързано с нея.

Сега бе изправена пред безпрецедентно предизвикателство — да помогне за избирането на неизвестен, появил се в последния момент кандидат, познат на трийсет процента от избирателите и симпатичен на дванайсет процента. За разлика от другите аутсайдери обаче този кандидат се радваше на едва ли не неограничено финансиране. През годините Тайнър беше получила достатъчно пари, за да избира или побеждава всякакви политици, и затова хранеше непоклатимото убеждение, че парите винаги печелят. С пари тя можеше да избере или провали всеки кандидат.

През първата седмица от своето съществуване „Ди-Пак“ преливаше от необузdana енергия. Офисите бяха отворени по дваайсет и четири часа на денонощие, а хората на Тайнър стегнаха редици и устремно се втурнаха в атака. Отделът за финансиране състави списък с триста и десет хиляди работници от военната индустрия и свързаните с нея производства, а после ги заля с листовки, които молеха за пари. Друг списък включваше имената на дваайсет и осем хиляди служители в сферата на отбраната, които печелеха повече от петдесет хиляди долара годишно. На тях изпратиха друг тип молби.

Лобистите от „Ди-Пак“ откриха петдесетте членове на Конгреса, в чиито избирателни райони имаше най-развита военна индустрия. На трийсет и седем от тях предстоеше преизбиране, което щеше да ги направи далеч по-сговорчиви. „Ди-Пак“ щеше да слезе на най-ниско ниво, при работниците от военните концерни и техните началници, и да организира масирана телефонна кампания в подкрепа на Лейк и на увеличаването на военните разходи. Шестима сенатори от региони, където имаше големи военни заводи, трябваше да се преборят със силните си опоненти през ноември. Илейн Тайнър щеше да обядва с всеки един от тях.

Неограниченото финансиране не може да остане дълго незабелязано във Вашингтон. Един конгресмен от Кентъки, който беше сред най-невзрачните от четиристотин трийсет и петте, отчаяно се нуждаеше от пари, за да води смятаната си за обречена предизборна кампания в своя щат. Никой не беше чувал за този нещастник. Той не беше казал и дума през първите си две години, а сега противниците му в Кентъки бяха намерили далеч по-привлекателен кандидат. Конгресменът дочу някои слухове, откри Илейн Тайнър и разговорът им протече горе-долу така:

— Колко пари ви трябват? — попита Тайнър.

— Сто хиляди долара. — Той потръпна, но не и тя.

— Можете ли да подкрепите Арън Лейк на президентските избори?

— Бих подкрепил всеки, ако цената е добра.

— Чудесно. Ще ви дадем двеста хиляди долара и ще проведем кампанията ви.

— Ваш съм.

Повечето не бяха толкова лесни, но „Ди-Пак“ успя да купи подкрепата на осем конгресмени през първите десет дни от своето съществуване. Всички те бяха дребни риби, които бяха работили с Лейк и го харесваха. Стратегията беше да ги съберат пред камерите седмица-две преди седми март. Колкото повече, толкова по-добре.

Повечето конгресмени обаче вече бяха застанали зад други кандидати.

Тайнър действаше бързо и понякога ходеше на три делови обеда на ден, все за сметка на „Ди-Пак“. Целта и беше да разтръби навсякъде в града, че новата ѝ фирма има много пари и че нейният фаворит скоро ще се откъсне от останалите състезатели. В един град, където приказките сами по себе си бяха индустрия, за нея не беше проблем да разпространи новината.

Съпругата на Фин Ярбър пристигна без предупреждение в Тръмбъл — това беше първото ѝ посещение от десет месеца насам. Тя бе облечена в мръсна дънкова пола и широка блуза, украсена с мъниста и пера. Около шията и китките и по главата си имаше всевъзможни шарени дрънкулки. Беше с оръфани кожени сандали. Сивата ѝ коса беше подстригана по мъжки, под мишниците ѝ се виждаха косми и тя приличаше на уморена, изхабена хипарка от шейсетте, каквато всъщност и беше. Когато Фин чу, че жена му го чака, съвсем не бе възхитен.

Тя се казваше Кармен Тополски-Йокоби: трудно произносимо име, което цял живот бе използвала като оръжие. Кармен беше радикална феминистка и специалността и като адвокат бе да представлява лесбийки, оплакващи се от сексуален тормоз на работното място. Така че всичките ѝ клиенти бяха разгневени жени, които съдеха разгневени работодатели в Оукланд. Гадна работа.

Двамата с Фин бяха женени от трийсет години, но невинаги бяха живели заедно. Той бе съжителствал с други жени, а тя — с други мъже. Някога като младоженци те бяха живели с цяла къща други хора — всяка седмица в различни комбинации. И двамата бяха твърде непостоянни в предпочитанията си. Веднъж успяха да живеят шест години в хаотична моногамия и създадоха две деца, от които не излезе нищо особено.

Бяха се срещнали на бойното поле в университета в Бъркли през 1965 година, докато протестираха срещу войната и други злини и защитаваха високо морални позиции за социална промяна. Съвестно се опитваха да регистрират гласоподаватели. Бореха се за достойнството на работниците емигранти. Бяха ги арестували дори. Привързваха се с вериги към застрашени секвои. Подаваха съдебни искове от името на китовете. Маршируваха по улиците на Сан Франциско на всяка демонстрация, за всяка кауза.

Освен това пиеха много, ходеха от купон на купон и вземаха наркотици; сменяха жилища и партньори и това беше в реда на нещата, защото те имаха свои собствени правила и свой собствен морал. Та нали се бореха за мексиканците и секвоите! Значи бяха добри хора!

А сега просто бяха уморени.

Тя се срамуваше, че нейният съпруг, интелигентен мъж, който бе стигнал до Върховния съд в Калифорния, сега лежеше във федерален затвор. Той пък се радваше, че затворът е във Флорида, а не в Калифорния; иначе тя щеше да го посещава по-често. Отначало го бяха разпределили близо до Бейкърсфийлд, но той успя да уреди да го прехвърлят.

Те никога не си пишеха и не се търсеха по телефона. Тя минаваше през Тръмбъл, защото имаше сестра в Маями.

— Хубав тен — каза тя. — Изглеждаш добре.

А ти си се сбръчкала като сушена фурма, помисли си той. Жена му изглеждаше стара и уморена.

— Как си? — попита той, без да се интересува особено.

— Твърде заета. Прекалено много работа.

— Това е добре. — Щастие беше, че сега тя работеше и си изкарваше сама хляба. Не го беше правила редовно в миналото. На Фин му оставаха пет години, преди да изтръска калта на Тръмбъл от напуканите си боси нозе. Нямаше намерение да се връща нито при нея, нито изобщо в Калифорния. Ако оцелееше, в което непрекъснато се съмняваше, щеше да излезе навън на шейсет и пет години. Мечтаеше да намери място, където данъчните, федералните и всички подобни служби да нямат правомощия. Фин мразеше своето правителство толкова силно, че смяташе да се откаже от гражданството си и да си избере друга националност.

— Още ли пиеш? — попита Фин. Той, разбира се, беше спрял, макар от време на време да успяваше да изкрънка малко трева от един пазач.

— Още съм трезвена, благодаря.

Всеки въпрос беше заяждане, всеки отговор — ответен удар. Фин започна да се чуди защо се бе отбила Кармен. После разбра.

— Реших да поискам развод — каза тя.

Той сви рамене, сякаш искаше да каже: „Защо ще си даваш зор?“ Вместо това отвърна:

— Идеята не ми изглежда лоша.

— Имам си друг — каза тя.

— Мъж или жена? — попита той не от друго, а от любопитство.

— Мъж. По-млад от мен.

Фин сви рамене и едва не каза: „Давай, маце.“

— Не е първият — рече той.

— Да не подхващаме тази тема — отвърна тя.

Фин нямаше нищо против. Той винаги се беше възхищавал от буйната ѝ сексуалност и енергичността ѝ, но трудно можеше да си представи тази застаряваща жена да го прави сравнително редовно.

— Покажи ми документите — каза той. — Ще ги подпиша.

— Ще пристигнат тук след седмица. Няма да има проблеми, защото притежаваме много малко.

В апогея на неговата кариера съдията Ярбър и мисис Тополски-Йокоби бяха кандидатствали заедно за ипотека на къща в крайбрежен район на Сан Франциско. Молбата за развод, старателно дезинфекцирана срещу всяка следа от шовинизъм, сексизъм или расизъм и скучновато формулирана от плахи калифорнийски адвокати, които се бояха да не би някоя обидена душа да ги осъди, показваше разлика от почти един милион между активите и пасивите на семейството.

Не че един милион долара имаха някакво значение за тях двамата. Те бяха твърде заети да се борят срещу безогледната сеч на дървета и безотговорните фермери. Всъщност дори се гордееха с оскъдните си средства.

Калифорнийските закони зачитаха семейната имуществена общност, което, общо взето, означаваше, че всичко се дели по равно

между двамата. Документите за развода щяха да бъдат лесно попълнени по много причини.

Една от тях Фин никога нямаше да спомене. Тайната им играчка с ония нещастници носеше пари, скрити и мръсни, далеч от лапите на всички алчни агенции. Госпожата със сигурност нямаше да научи за тях.

Фин не беше много наясно как пипалата на семейната имуществена общност могат да стигнат до тайния влог на Бахамите, но и не смяташе да научава. С удоволствие щеше да подпише документите за развода.

Двамата си побъбриха за старите приятели — разговорът не трая дълго, защото повечето от общите им познати си бяха отишли. Те се сбогуваха без тъга и съжаления. Бракът им беше отдавна мъртъв. И двамата изпитваха облекчение от края му.

Той и пожела всичко хубаво, без дори да я прегърне, а после се върна на пистата за бягане, съблече се по гащета и един час се разхожда на слънце.

Лъфкин завършваше втория си ден в Кайро с вечеря в открито кафене на Шари ел-Корниш, близо до парковете. Посръбваше силно черно кафе и гледаше как търговците затварят магазините си, където се продаваха килими, медни джезвета, кожени чанти и спално бельо от Пакистан — всичко бе предназначено за туристите. На няколко метра от него стар продавач внимателно сгъна палатката си и изчезна, без да остави никаква следа.

Лъфкин беше издокаран като съвременен арабин — бял панталон, сако в цвят каки и бяла филцова шапка, която бе нахлупил почти до очите. Наблюдаваше света иззад скъпи слънчеви очила. Лицето и ръцете му бяха загорели, а косата — подстригана съвсем късо. Лъфкин говореше перфектен арабски и се вписваше с лекота в света, простиращ се от Бейрут до Дамаск и Кайро.

Стаята му беше в хотел „Ел-Нил“ на брега на река Нил, на шест оживени пресечки оттук. Докато Лъфкин се разхождаше из града, към него внезапно се присъедини висок слаб чужденец, който говореше трудно разбираем английски. Те се познаваха достатъчно добре, за да си имат доверие, затова продължиха спокойно разходката си.

— Според нас ще стане тази вечер — каза агентът, чиито очи също бяха скрити зад тъмни очила.

— Продължавай.

— В посолството има прием.

— Знам.

— Доста подходящо място. Улицата е много оживена. Бомбата ще бъде в камион.

— Какъв камион?

— Не знаем.

— Нещо друго?

— Нищо — отвърна агентът и се изгуби в тълпата.

Лъфкин изпи сам бутилка пепси в бара на хотела и се замисли дали да се обади на Теди. Бяха минали четири дни от разговора им в

Лангли, а Теди не го беше потърсил повече. И преди се беше случвало. Теди нямаше да се намеси. Напоследък в Кайро беше опасно за американци и западноевропейци и никой не можеше да обвини ЦРУ, че не е предотвратило атентата. След обичайните обвинения и високопарни слова този терористичен акт щеше да бъде заровен дълбоко в дебрите на националната памет, а после забравен. Американците бяха претръпнали от толкова много атентати и покушения както на своя територия, така и в чужбина. Двайсет и четири часа новини, непрекъснати горещи точки — винаги някъде по света имаше криза. Извънредни съобщения, един шок тук, друг шок там, и скоро човек преставаше да следи събитията. Просто не успяваше да им хване края.

Лъфкин напусна бара и се прибра в стаята си. От своя прозорец на четвъртия етаж виждаше вечното гъмжило на града, строен векове наред. Покривът на американското посолство беше точно пред него на по-малко от километър и нещо.

Той отвори едно романче на Луис Л'Амур и зачака фойерверките.

Камионът беше всъщност двутонен пикап волво, зареден от горе до долу с хиляда и шестстотин килограма пластичен експлозив, произведен в Румъния. На вратата беше красиво изписан фирменият знак на един известен доставчик на храни в Кайро, който снабдяваше повечето западни посолства. Волвото беше паркирано близо до служебния вход, който водеше към сутерена.

Шофьорът беше едър, дружелюбен египтянин, когото охраняващите посолството пехотинци наричаха Шейк. Той често минаваше оттук, докато разнасяше храни и напитки за различни светски събития. Сега лежеше на пода на пикапа си с куршум в черепа.

В десет и дваайсет бомбата беше детонирана с дистанционно управление, задействано от стоящ на отсрещната страна на улицата терорист. Щом натисна нужните копчета, той се скри зад една кола, тъй като се страхуваше да погледне.

Експлозията изтръгна няколко носещи колони в сутерена и посолството рухна на една страна. Взривът разпръсна парчета от сградата на стотици метри разстояние. Повечето околни сгради

пострадаха сериозно. Стъклата на прозорците в радиус от петстотин метра се напукаха.

Взривът завари Лъфкин да дреме на стола си. Той скочи на крака, излезе на тесния балкон и се взря в облака прах. Покривът на посолството вече не се виждаше. След няколко минути лумнаха пламъци и завиха безкрайни сирени. Лъфкин облегна стола си на парапета на балкона и се намести. Явно нямаше да се спи. Шест минути след взрива електричеството в Гардън Сити угасна и Кайро потъна в мрак, като изключим оранжевите отблясъци от пожара в американското посолство.

Той се обади на Теди.

Когато техникът увери Лъфкин, че линията не се подслушва, гласът на стареца долетя толкова ясно, сякаш единият беше в Ню Йорк, а другият в Бостън.

— Да, Мейнард на телефона.

— Аз съм в Кайро, Теди. И гледам пушеците над нашето посолство.

— Кога го взривиха?

— Преди по-малко от десет минути.

— Колко...

— Не мога да преценя. Аз съм в един хотел на километър и нещо оттам. Според мен много.

— Обади ми се след един час. Тази вечер ще остана тук.

— Дадено.

Теди примъкна количката си до един компютър, натисна няколко клавиша и след секунди откри Арън Лейк. Кандидат-президентът беше на път от Филадельфия към Атланта на борда на лъскавия си нов самолет. В джоба му имаше телефон, малко колкото запалка дигитално устройство, което беше напълно обезопасено срещу подслушване.

Натисна още няколко клавиша, телефонът иззвъня и Теди заговори пред монитора:

— Мистър Лейк, обажда се Теди Мейнард.

Че кой друг би могъл да бъде, помисли си Арън Лейк. Никой друг не можеше да използва този телефон.

— Сам ли сте? — попита Теди.

— Един момент.

Теди почака, а после гласът се обади отново.

— Вече съм в кухнята — каза Лейк.

— Вашият самолет има кухня?

— Да, съвсем малка. Чудесен самолет, мистър Мейнард.

— Добре. Извинявайте, че ви безпокоя, но имам новини. Преди петнайсет минути са взривили американското посолство в Кайро.

— Кой го е взривил?

— Не задавайте такива въпроси.

— Извинете.

— Пресата ще ви обсади. Обмислете какво ще кажете. Моментът е добър да изразите загриженост за жертвите и техните семейства. Сведете политиката до минимум, но поддържайте твърдо тезата си. Сега вашите клипове са пророчески и думите ви ще бъдат повторени многократно.

— Веднага започвам да се готвя.

— Обадете ми се, като стигнете в Атланта.

— Добре.

Четирийсет минути по-късно Лейк и екипът му кацнаха в Атланта. Пресата беше своевременно известена за пристигането му и още преди прахът в Кайро да се слегне, на летището се бе събрала цяла тълпа. Макар да не бяха получени кадри от посолството, няколко агенции вече съобщаваха за „стотици“ загинали.

На малкия терминал за частни самолети Лейк стоеше пред група развълнувани репортери, някои от които носеха камери и микрофони, други малки касетофончета, а трети старомодни бележници. Той говореше сериозно, без да ползва бележки:

— В този момент ние трябва да се молим за хората, които са убити или ранени в този акт на агресия. Нашите мисли и молитви са с тях и техните семейства, както и със спасителните екипи. Няма да политизирам това събитие, само ще кажа, че е абсурдно нашата страна за пореден път да бъде жертва на терористи. Когато аз стана президент, смъртта на нито един американец няма да остане ненаказана. Ще използвам новата ни армия, за да издира и унищожа всяка

терористична организация, която напада невинни американци. Нямам какво друго да кажа.

С тези думи Лейк потегли, без да обръща внимание на виковете и въпросите от тълпата проскубани псета.

Страхотно, помисли си Теди, който гледаше на живо от бункера си. Кратко, изпълнено със състрадание и все пак страшно сурово. Превъзходно! За пореден път се поздрави, че е избрал такъв прекрасен кандидат.

Когато Лъфкин му се обади отново, в Кайро минаваше полунощ. Пожарът беше потушен и спасителните екипи вадеха телата колкото се може по-бързо. Очевидно твърде много хора бяха погребани под развалините. Лъфкин беше на една пресечка оттам и гледаше заедно с хиляди други. Цареше хаос, а въздухът бе изпълнен с прах и дим. В своята кариера Лъфкин беше виждал много бомбени атентати, но този беше от най-страшните.

Теди завъртя количката из стаята и си наля нова чаша кафе без кофеин. Смразяващите клипове на Лейк щяха да започнат в най-гледаното време. Тази вечер предизборният екип щеше да похарчи три милиона долара, за да всее страх и ужас из цялата страна. Утре щяха да свалят клиповете, като обявят това предварително. От уважение към мъртвите и техните семейства кампанията на Лейк щеше временно да преустанови своите малки предсказания. А утре по обяд щяха да започнат масирани социологически проучвания.

Крайно време беше позитивната нагласа към кандидат-президента Лейк рязко да се повиши. Първичните избори в Аризона и Мичиган бяха след по-малко от седмица.

Първите кадри от Кайро показваха разстроен репортер, застанал с гръб към военна барикада. Група войници го гледаха гневно, сякаш щяха да го застрелят, ако още веднъж се опиташе да мине напред. Отвсякъде долиташе вой на сирени и проблясваха светлини. Само че репортерът знаеше твърде малко. Голяма бомба била избухнала в посолството в десет и двајсет, когато там започвал прием; точният брой на жертвите бил неизвестен, но със сигурност били много. Районът бил ограден от армията, която за по-сигурно отцепила и въздушното пространство, така че за жалост нямало да има снимки от хеликоптер. Засега никой не бил поел отговорност за атентата, но все

пак репортерът спомена имената на три радикални групи. Обичайните заподозрени.

— Може да е някоя от тях, а може и някоя друга — подхвърли услужливо той. Тъй като не можеше да заснеме трупове, операторът трябваше да продължи да снима репортера, а тъй като нямаше нищо за казване, той продължи да говори колко опасен е станал Близкият изток, сякаш това беше новина и той бе изпратен да я отрази.

Лъфкин се обади на Теди към осем вечерта, за да му съобщи, че американският посланик в Египет не може да бъде открит и че има опасност той да е под развалините. Поне такива били слуховете. Докато разговаряше с Лъфкин по телефона, Теди гледаше репортера на лишения от звук екран; клипът на Лейк за тероризма вървеше на друг екран. Той показваше руините, кръвта, телата и терористите от някакъв друг атентат, а после спокойният, но силен и откровен глас на Арън Лейк обеща отмъщение.

Точно навреме, помисли си Теди.

В полунощ един съветник събуди Теди с чай с лимон и вегетариански сандвич. Както често се случваше, Мейнард бе задрямал в количката си. На стената с телевизионните екрани се движеха образи без звук. Когато помощникът си тръгна, Теди натисна едно копче и се заслуша.

Слънцето в Кайро отдавна бе изгряло. Посланикът не беше намерени се предполагаше, че е някъде сред развалините.

Теди никога не се бе срещал с посланика в Египет, който и без това беше никому неизвестен, но сега бърливите репортери го идеализираха и възхваляваха като велик американец. Смъртта му не безпокоеше особено Теди, макар че тя щеше да засили критиките към ЦРУ. Освен това щеше да придаде тежест на последиците от атентата, което от своя страна бе добре дошло за Арън Лейк.

Досега бяха открити шейсет и един трупа. Египетските власти обвиняваха Идал. За тях той беше най-вероятният извършител, защото малката му армия беше взривила три западни посолства през последните шестнайсет месеца и защото той открито призоваваше към война със Съединените щати. Според настоящото досие на Идал в ЦРУ той разполагаше с трийсет войници и годишен бюджет от около

пет милиона долара, като почти цялата сума идваше от Либия и Саудитска Арабия. На пресата обаче се намекваше, че става въпрос за армия от хиляда войници, разполагаща с неограничени средства, с които да тероризира невинните американци.

Израелците знаеха какво закусва Идал. Знаеха и къде. Можеха да го хванат поне десетина пъти, но засега той водеше своята малка война далеч от тях. Докато терористът убиваше американци и западноевропейци, на израелците не им пукаше особено. Те имаха полза американците да мразят ислямските фундаменталисти.

Теди се нахрани бавно, а после пак подремна. Лъфкин се обади към обяд египетско време, за да съобщи, че телата на посланика и жена му са намерени. Досега бяха открити осемдесет и четири трупа, от които седемдесет и три бяха на американци.

Камерите застигнаха Арън Лейк пред един завод в Мариета, Джорджия. Той се здрависваше в тъмнината с работниците при пристигането на новата смяна. Когато го попитаха за събитията в Кайро, кандидатът за президент отговори:

— Преди шестнайсет месеца същите тези престъпници взривиха две наши посолства и убиха трийсет американци, а ние не направихме нищо, за да ги спрем. Те са безочливи, защото на нас ни липсва твърдост да се борим с тях. Когато стана президент, ние ще обявим война на тези терористи и ще спрем убийствата.

Суровите думи бяха заразителни и докато Америка научаваше ужасните новини от Кайро, още седем кандидати лееха заплахи и ултиматуми. Дори и най-пасивните сега звучаха като родени за стрелба.

В Айова отново валеше сняг, завихряше се по вятъра, превръщаше се в киша по улиците и тротоарите и караше Куинс Гарб да мечтае за плажове и жарко слънце. Той покри лицето си, докато вървеше по главната улица, уж да се предпази, но всъщност просто не искаше да говори с никого. Не искаше някой да го види как отново се вмъква в пощата.

В кутията му имаше писмо. Едно от онези. Челюстта му увисна, а ръцете му замръзнаха, когато го видя да лежи заедно с някакви рекламни листовки, невинно като картичка от стар приятел. Куинс се огледа на всички страни като гузен крадец, а после измъкна писмото и го мушна под палтото си.

Жена му беше в болницата, за да организира бал за децата инвалиди, така че къщата му бе празна, като изключим една прислужница, която по цял ден дремеше до пералнята. Куинс не ѝ беше повишавал заплатата от осем години. Той потегли към дома си бавно, като се бореше със снега и вятъра, проклинаше изнудвача, влязъл в живота му под маската на любовта, и се питаше какво ли съдържа писмото, което натежаваше до сърцето му с всяка изминала минута.

Влезе през входната врата, като се стараеше да вдига възможно най-много шум. От прислужницата нямаше и следа. Куинс се качи горе в спалнята си и заключи вратата. Под дюшека му имаше пистолет. Банкерът хвърли палтото и ръкавиците си на едно кресло, после свали и сако си, седна на ръба на леглото и разгледа плика. Същата виолетова хартия, същият почерк — всичко беше същото, а печатът беше ударен в Джаксънвил преди два дни. Скъса плика и извади единствения лист.

Скъпи Куинс,

Много ти благодаря за парите. За да не ме помислиш за напълно безчувствен, искам да ти кажа, че те отидоха за жена ми и децата ми. Горкичките, толкова много страдат. Аз съм в затвора, а те нямат никакви средства. Жена ми страда от хронична депресия и не може да работи. Четирите ми деца се изхранват от помощи и купони за храна.

Сто хиляди долара би трябвало да ги поохранят, помисли си Куинс.

Те живеят в общинско жилище и нямат редовен транспорт. Затова отново ти благодаря за помощта. С още петдесет хиляди бих могъл да изплатя дълговете им и да ги пратя на училище.

Правилата са същите като преди; парите трябва да изпратиш на същото място, иначе тайният ти живот ще бъде разгласен. Направи го и този път, Куинс, и се заклевам, че това е последното ми писмо.

Отново благодаря.

С любов,
Рики

Куинс отиде в банята и отвори аптекката, където намери валиума на жена си. Взе две хапчета, но се замисли дали да не ги изпие всичките. Трябваше да си легне, но не можеше да използва леглото, защото щеше да се омачка и някой щеше да започне да задава въпроси. Затова той се просна на пода на изтъркания, но чист килим, и зачака хапчетата да подействат.

Беше просил, спестявал и дори малко послъгал, за да вземе назаем първата сума за Рики. По никакъв начин не би могъл да измъкне още петдесет хиляди от личните си доходи, които вече доближаваха границата на фалита. Хубавата му просторна къща бе обременена с голяма ипотека, държана от баща му. Старецът се

подписваше и на заплата му. Колите му бяха скъпи и вносни, но с голям километраж и ниска пазарна стойност. Кой в Бейкърс, Айова, би поискал да купи единайсетгодишен мерцедес?

Но дори и да успееше някак си да открадне парите, престъпникът Рики просто щеше отново да му благодари и да поиска още.

Свършено беше с него.

Време беше за хапчетата. Време беше за пистолета.

Телефонът го сепна. Без да се замисли, Куинс скочи на крака и сграбчи слушалката.

— Ало? — изръмжа той.

— Къде се помайваш? — Беше баща му с до болка познатия си тон.

— Аз, въъ, не се чувствам добре — успя да каже Куинс, като гледаше часовника си и си припомняше, че в десет и половина трябваше да се срещне с много важен инспектор от данъчните служби.

— Пет пари не давам как се чувстваш. Мистър Колхърст от данъчното чака в кабинета ми от петнайсет минути.

— Повръщам, тате — отвърна Куинс и отново потръпна при произнасянето на думата „тате“.

— Лъжеш. Ако си болен, защо не се обади? Гладис ми каза, че те е видяла малко преди десет да вървиш към пощата. Какво, по дяволите, става тук?

— Извини ме, но трябва да отида до тоалетната. Ще ти се обадя по-късно. — Куинс затвори.

Валиумът го обгърна като приятна мъгла и той седна на ръба на леглото си и се загледа в пръснатите по пода виолетови късчета. Идеите му идваха мудро, забавени от хапчетата.

Можеше да скрие писмата и да се самоубие. Последното му писмо щеше да хвърли основната вина върху баща му. Смъртта не беше толкова неприятна перспектива; щеше да се отърве от брака, от банката, от татето, от Бейкърс, Айова, и от срама.

Само че щяха да му липсват децата и внуците.

Ами ако това чудовище Рики не научеше за самоубийството и изпратеше друго писмо? Ако някой намереше писмото и все пак разкриеше тайната му дълго след погребението?

Следващата лоша идея включваше конспирация със секретарката, на която той имаше някакво доверие. Можеше да ѝ каже истината и да я помоли да напише на Рики писмо, с което да му съобщи за самоубийството на Куинс Гарб. Двамата с нея можеха да инсценират смъртта му и междувременно да измислят как да се отмъсти на Рики.

Само че Куинс по-скоро би умрял, отколкото да каже на секретарката си.

Третата идея му хрумна, когато валиумът подежда с пълна сила. Тя го накара да се усмихне. Защо да не опита малко откровеност? Да напише писмо на Рики и да признае, че е беден. Да му предложи още десет хиляди и толкова. Ако Рики е твърдо решен да го унищожи, тогава той, Куинс, не би имал друг избор, освен да започне да преследва изнудвача си. Щеше да съобщи на ФБР, да им позволи да проследят писмата и преводите и тогава и двамата щяха да бъдат разкрити най-позорно и да се сгромолясат с гръм и трясък.

Той спа на пода трийсет минути, а после вдигна самото, ръкавиците и палтото си. Напусна къщата, без да се види с прислужницата. Докато шофираше към града, изпълнен от желание да разкрие истината, си призна на глас, че само парите го интересуваха. Акциите на банката струваха около десет милиона. Един ден те щяха да бъдат негови. Куинс Гарб реши да крие пристрастията си, докато сложи ръка на наследството, а после да живее както му харесва.

Не биваше да губи парите.

Колман Лий притежаваше барака за мексиканска храна на една търговска уличка в покрайнините на Гари, Индиана. Кварталът бе населен предимно с мексиканци. Колман беше на четирийсет и осем години и преди десетилетия бе преживял два неприятни развода. Слава богу, нямаше деца. От много ядене на тако беше станал дебел и муден, имаше увиснало шкембе и големи месести бузи. Колман не беше красив, но със сигурност беше самотен.

Подчинените му бяха предимно мексикански младежи, нелегални емигранти. Рано или късно той се опитваше да изнасили или съблазни всеки един от тях — както и да се наричаха тромавите му усилия. Рядко успяваше и текучеството беше голямо. Търговията също

не вървеше, защото хората шушукаха и Колман не се ползваше с уважение. Кой иска да си купува тако от един перверзник?

Той бе наел две малки кутии в пощата на другия край на уличката — едната за работа, другата за собствено удоволствие. Колекционираше порносписания и си ги прибираще почти всеки ден от пощата. Раздавачът в неговия квартал беше странен тип и беше по-добре да не се вдига много шум.

Колман закрачи по мръсния тротоар край паркинга, мина покрай магазините за обувки и козметика на намалени цени, видеотеката за порнофилми, където му бяха забранили да влиза, и бюрото за безработни, построено от провалил се политик в отчаяно търсене на гласове. Пощата беше претъпкана с мексиканци, които не бързаха, защото навън беше студено.

Днешната му кореспонденция се състоеше от две хард-порносписания, опаковани в обикновена кафява хартия, и писмо, което му се стори смътно познато. Пликът беше квадратен и жълненикав, без обратен адрес, а печатът беше от Атлантик Бийч, Флорида. А, да, спомни си той, като взе писмото. Младият Пърси от клиниката за наркомани.

Когато се върна в тесния си кабинет между кухнята и килера, той бързо прелисти списанията, не видя нищо ново и ги сложи на купа при останалите. Отвори писмото от Пърси. Също като двете преди него то беше написано на ръка с печатни букви и адресирано до Уолт — името, което използваше, за да получава порносписанията. Уолт Лий.

Скъпи Уолт,

Писмото ти ми достави огромно удоволствие. Прочетох го няколко пъти. Ти пишеш толкова хубаво. Както ти казах, аз съм тук от близо осемнайсет месеца и понякога се чувствам много самотен. Държа твоите писма под дюшека си и ги препрочитам, когато се чувствам съвсем изоставен. Къде си се научил да пишеш така? Моля те, отговори ми възможно най-скоро.

С малко късмет ще ме пуснат през април. Не знам къде да ида и какво да правя. Страшно ми става, като си

помисля, че ще изляза оттук след близо две години и няма да си имам никого. Надявам се дотогава още да си пишем.

Наистина ми е много неудобно да те помоля, но все пак ще го направя, защото нямам към кого друг да се обърна. Можеш спокойно да ми откажеш и това няма да навреди на приятелството ни, но би ли могъл да ми заемеш хиляда долара? Тук има едно магазинче за книги и музика, където продават романчета и компакт-дискове на кредит и аз, така да се каже, доста съм задлъжнял.

Благодаря ти за всичко, Уолт. Моля те, пиши ми по-скоро. Обожавам писмата ти.

Твой Пърси

Хиляда долара? Що за мошеник беше тоя? Калман подуши нещо гнило. Скъса писмото на парченца и ги изхвърли.

— Хиляда долара — изхъмка той и пак посегна към списанията.

Къртис не беше истинското име на бижутера от Далас. Използваше го за кореспонденцията си с Рики от клиниката, но всъщност се казваше Ван Кейтс.

Мистър Кейтс беше на петдесет и осем години, привидно щастливо женен, с три деца и две внучета. Той и съпругата му притежаваха шест магазина за бижутерия в търговски центрове в Далас. На хартия имаха два милиона и ги бяха спечелили сами. Имаха и красива нова къща в Хайленд Парк с отделни спални в противоположни крила. Срещаха се в кухнята за кафе и в хола, за да гледат телевизия или внучетата си.

Мистър Кейтс понякога се поддаваше на склонностите си, но винаги при пълна предпазливост. Никой не знаеше. Кореспонденцията му с Рики беше първият му опит да открие любовта чрез обяви и той беше възхитен от резултата. Беше наел кутия в пощата до един от магазините си и използваше името Къртис В. Кейтс.

Виолетовият плик беше адресиран до Къртис Кейтс и докато сядаше в колата си и внимателно отваряше писмото, бижутерът не

забеляза нищо нередно. Просто ново сладко писъмце от любимия му Рики. Още първите думи обаче го удариха като гръм.

Скъпи Ван Кейтс,

Купонът свърши, приятелче. Аз не се казвам Рики, а ти не си Къртис. Аз не съм млад гей, който търси любов. Ти обаче имаш ужасна тайна и сигурно не би искал тя да се разчуе. Аз бих могъл да ти помогна.

Сделката е следната: преведи сумата от 100000 долара на сметката на Бумър Риълти, № 144-DXN-9593 в Женева Тръст Банк в Насау, Бахамските острови.

Направи го незабавно! Не се шегувам. Това е изнудване и ти си натясно. Ако не получа парите до десет дни, ще изпратя на жена ти, мисис Гленда Кейтс, колетче с копия от всички писма, снимки и т.н.

Изпрати парите и ще те оставя на мира.

Твой Рики

Макар и след доста време Ван успя да излезе на детелината на магистралата Далас I-635 и не след дълго стигна колелото на I-820 около Форт Уърт и зави към Далас, като караше точно с осемдесет километра в час в дясното платно, без да обръща внимание на нетърпеливите шофьори зад него. Ако плачът можеше да му помогне, той би се наплакал хубаво. Сълзите не го притесняваха, особено когато бе скрит в ягуара си.

Само че беше твърде ядосан, за да заплаче, и твърде бесен, за да се чувства отритнат. И твърде изплашен, за да си губи времето, като копнее за човек, който не съществува. Трябваше да се действа — бързо, решително и потайно.

Въпреки всичко се натъжи и в крайна сметка отби встрани. Паркира, без да гаси мотора. Всички онези прекрасни мечти за Рики, безбройните часове, прекарани в съзерцание на красивото лице с неговата лукава усмивчица и в четене на писмата му — тъжни, забавни, отчаяни, изпълнени с надежда — как бе възможно писменото

слово да съхрани и предаде толкова много емоции? Та той практически бе научил писмата наизуст.

А Рики беше само момче, толкова млад и страстен и все пак самотен. Един нежен младеж, който се нуждаеше от зряла връзка. Онзи Рики, когото той бе обикнал, търсеше любовната прегръдка на по-възрастен мъж и Къртис/Ван кроеше планове от месеци. Беше решил да се видят на изложението на диаманти в Орландо, докато жена му щеше да бъде в Ел Пасо при сестра си. Ван беше отработил всички детайли и не бе оставил никакви следи.

Накрая все пак се разплака. Нещастният Ван лееше сълзи без притеснение или срам. Никой не можеше да го види; другите коли профучаваха край него със сто и трийсет километра в час.

Той се закле да отмъсти като всеки отхвърлен любовник. Реши да издири този звяр, това чудовище, което се бе представило като Рики и бе разбило сърцето му.

Когато хлипанията утихнаха, той се замисли за жена си и семейството си и това пресуши сълзите му. Тя щеше да получи всички магазини, двата милиона долара и новата къща с отделните спални, а на него щяха да му останат само подигравките, презрението и клюките, така любими на техния град. Децата му щяха да последват парите и през целия си живот неговите внучета щяха да чуват намеци за дядо си.

Върна се в дясното платно и отново подкара с осемдесет километра в час, като препрочитаще писмото, докато другите коли профучаваха край него.

Нямаше на кого да се обади, нямаше банкер, на когото да разчита да провери сметката на Бахамите, нямаше адвокат, с когото би могъл да се посъветва, нито приятел, с когото да сподели мъката си.

За човек, който отдавна живееше двоен живот и бе свикнал да бъде предпазлив, сумата не беше непосилна. Жена му следеше всеки цент и вкъщи, и в магазините, и затова Ван отдавна бе усъвършенствал свои начини да крие пари. Заделяше настрана рубини, перли и понякога дребни диаманти и по-късно ги продаваше на други бижутери срещу пари в брой. Това беше често срещана практика в бизнеса. Ван имаше цели кутии с пари — кутии от обувки, подредени в огнеупорна каса в един малък склад в Плано. Парите за следващия

живот, когато той и Рики щяха да обикалят света и да изхарчат заедно всичко в едно безкрайно пътешествие.

— Кучи син! — процеди той през зъби, а после го повтори отново и отново.

Защо не пишеше на този изнудвач и не излъжеше, че няма пари? Защо не го заплашеше да разкрие игричките му? Защо не отвърнеше на удара?

Защото копелето много добре знаеше какво прави. Той беше проучил Ван достатъчно добре, за да разбере истинското му име и името на жена му — той знаеше, че Ван има пари.

Паркира пред къщата и видя Гленда да мете тротоара.

— Къде беше, скъпи? — попита тя любезно.

— По работа — отвърна той с усмивка.

— Доста се забави — каза тя, без да спре да мете.

Така му беше писнало. Тя го следеше кога се прибира! Трийсет години беше под нейния чехъл, тая жена засичаше с хронометър всяка негова стъпка!

Целуна я леко по врата по навик, а после отиде в мазето, където заключи вратата и отново заплака. Къщата беше неговият затвор (с вноската от седем хиляди и осемстотин долара на месец за погасяване на ипотеката я чувстваше точно така). Жена му беше пазачът, ключарят. Единственият път за бягство току-що беше отрязан и заменен от един хладнокръвен изнудвач.

Осемдесет ковчега изискваха голямо пространство. Бяха подредени в безупречни редици и внимателно увити в еднакви по размери американски знамена. Пристигнаха преди трийсет минути на борда на товарен самолет на Военновъздушните сили и бяха свалени с помпозност и церемониалност. Почти хиляда роднини и приятели седяха на сгъваеми столове на бетонния под на хангара и се взираха шокирани в морето знамена пред себе си. По-многобройни от тях бяха само журналистите, държани настрана от бариерите и военната полиция.

Дори и за страна, свикнала с безсмислените авантюри на външната политика, броят на труповете беше впечатляващ. Осемдесет американци, осем англичани и осем германци; французи нямаше, защото Франция бойкотираше западните дипломатически събирания в Кайро. Защо осемдесет американци бяха останали в посолството след десет часа вечерта? Това беше най-актуалният въпрос и до този момент никой не беше стигнал до задоволителен отговор. Най-добрата хипотеза във Вашингтон гласеше, че доставчикът е закъснял, а музикантите от оркестъра са дошли още по-късно.

Но терористите бяха доказали, че могат да ударят по всяко време, следователно какво значение имаше колко късно са решили да празнуват посланикът, жена му, техните служители, колеги и гости?

Вторият важен и твърде актуален въпрос беше защо всъщност Съединените щати имаха осемдесет души в посолството си в Кайро? Държавният департамент още не беше отговорил на този въпрос.

След траурната музика, изпълнена от оркестър на Военновъздушните сили, заговори президентът. Гласът му затрепера и той успя да пророни една-две сълзи, но осемте години подобни представления го бяха изтощили. Вече много пъти се бе клел да отмъсти, затова сега наблегна на съчувствието, саможертвата и обещанията за по-добър живот в един друг свят.

Държавният секретар изчете имената на мъртвите — мрачен монолог, който трябваше да отрази тежестта на момента. Чуха се хлипания. После още музика. Най-дълга реч държа вицепрезидентът, който току-що се бе върнал от предизборна обиколка с новооткритата амбиция да изкорени тероризма от лицето на земята. Макар никога да не бе носил военна униформа, той изглеждаше готов да започне да хвърля гранати.

Нали трябваше да се съревновава с Лейк.

Лейк гледаше мрачната церемония, докато летеше от Тусон към Детройт и вече закъсняваше за друга серия интервюта. На борда беше новият шеф на екипа, занимаващ се с проучванията на общественото мнение. Новоназначеният факир на цифрите трябваше да бъде неотлъчно до него. Докато Лейк и служителите му гледаха новините, социологът работеше усилено на сгъваема масичка, на която бе наредил два преносими компютъра, три телефона и повече разпечатки, отколкото можеха да прочетат десет души.

Първичните избори в Аризона и Мичиган бяха след три дни, а подкрепата за Лейк растеше, особено в неговия щат, където той беше в ожесточена борба със стария фаворит, губернатор Тари от Индиана. В Мичиган Лейк изоставаше с десет процента, но хората го слушаха. Фиаското в Кайро наливаше вода в неговата мелница.

Губернатор Тари започна да изпитва недостиг на пари. Арън Лейк нямаше подобен проблем. Парите пристигаха по-бързо, отколкото той можеше да ги изхарчи.

Когато вицепрезидентът най-после привърши речта си, Лейк остави екрана, настани се в кожения въртящ се стол и взе някакъв вестник. Един служител му донесе кафе и докато пиеше, Лейк гледаше равнините на Канзас на дванайсет километра под него. Друг служител му предаде, че трябва да се обади спешно по телефона. Лейк се огледа и преброи тринайсет души на борда, без да включва пилотите.

За човек, който обичаше самотата и още скърбеше за съпругата си, Лейк се справяше доста добре с тази пълна липса на уединение. Около него непрекъснато имаше хора, всеки половин час беше зает от някого, всяко действие бе съгласувано с комитет, всяко интервю — предшествано от писмени варианти на въпроси и евентуални отговори.

Оставаше сам по шест часа всяка нощ, макар момчетата от тайните служби да биха легнали нощем на пода, ако той им позволише. Беше толкова уморен, че спеше като бебе. Оставаше истински сам с мислите си само в банята, под душа или в тоалетната.

Но той не се заблуждаваше. Арън Лейк, скромният конгресмен от Аризона, изведнъж беше станал сензация. Той напредваше, а другите изоставаха. На него бяха заложили големи пари. Журналистите го следваха като копои. Думите му бяха преповтаряни. Имаше могъщи приятели и по всичко изглеждаше, че има и реални шансове да спечели. Допреди месец не беше и мечтал за нещо подобно.

Лейк се наслаждаваше на мига. Кампанията беше лудост, но той би могъл да контролира темпото на самата работа. Рейгън работеше от девет до пет, а се оказа по-ефективен като президент от работохолика Картър. Веднъж да стигна до Белия дом, повтаряше си Лейк, да изтърпя тези глупаци, да спечеля първичните избори, да издържа цялата тая лудница с усмивка и остроумие, и един ден ще седя в Овалния кабинет, сам, и светът ще бъде в краката ми. И никой няма да ми досажда.

Теди седеше в бункера си с Йорк и гледаше прякото предаване от базата „Андрюс“. Когато играта загрубяваше, той предпочиташе компанията на Йорк. Обвиненията бяха безмилостни. Търсеха се изкупителни жертви и много от идиотите, които преследваха камерите, обвиняваха ЦРУ просто така, по навик.

Само да знаеха.

Теди най-после бе казал на Йорк за предупрежденията на Льфкин и Йорк го бе разбрал напълно. За жалост и друг път се беше случвало. Когато поддържаш световния ред, винаги губиш жандарми, така че Теди и Йорк бяха преживели заедно много тъжни моменти, докато гледаха как покритите със знамена ковчези се спускат от самолета след поредния атентат. Кампанията на Лейк щеше да бъде последното усилие на Теди да спаси някой и друг американец.

Провал не беше вероятен. „Ди-Пак“ бяха събрали повече от двама милиона за две седмици и в момента въртяха парите из Вашингтон. Двама милиона и един конгресмени бяха обещали подкрепа за Лейк срещу общата сума от шест милиона. Най-едрата плячка обаче

засега беше сенатор Брит, бившият кандидат-президент, бащата на тайландското момченце. Когато напусна надпреварата за Белия дом, той дължеше близо четири милиона и нямаше никаква реална представа как да покрие този дефицит. Парите рядко следват онези, които се отказват от състезанието и свиват знамената. Илейн Тайнър, адвокатката, която управляваше „Ди-Пак“, се срещна със сенатор Брит. Успя да уреди сделката за по-малко от час. „Ди-Пак“ щяха да изплатят всички дългове от неговата кампания за период от три години, а той се задължаваше да подкрепи шумно Арън Лейк.

— Знаехме ли колко ще бъдат жертвите? — попита Йорк.

— Не — отвърна Теди след кратко мълчание.

Разговорите им винаги течаха бавно.

— Защо са толкова много?

— Заради алкохола. Често се случва в арабските страни. Различна култура, животът е скучен и затова, когато нашите дипломати си направят купон, те го правят както трябва. Много от жертвите са били доста пияни.

Минаха няколко минути.

— Къде е Идал? — попита Йорк.

— В момента е в Ирак. Вчера е бил в Тунис.

— Наистина би трябвало да го спрем.

— И това ще стане, но догодина. Ще бъде велик миг за президента Лейк.

Дванайсет от шестнайсетте конгресмени, които подкрепяха Лейк, носеха сини ризи, което не убягна на Илейн Тайнър. Когато някой вашингтонски политик се появи в обсега на камерите, той обикновено бе издокаран в най-хубавата си синя памучна риза. Останалите четирима бяха с бели.

Тайнър подреди конгресмените пред представителите на пресата в залата на хотел „Уилард“. Най-старшият сред политиците, представителят на Флорида Търман, откри срещата, като приветства журналистите с това толкова значимо събитие. Като си служеше с предварително подготвени бележки, той изказа мнението си относно международното положение, коментира събитията в Кайро, Китай и Русия и заяви, че светът е много по-опасен, отколкото изглежда.

Изреди обичайните статистики за намаляването на военния бюджет. После се впусна в дълга ода за своя близък приятел Арън Лейк, човека, с когото работел от десет години и когото познавал по-добре от всеки друг. Лейк имал да каже на хората нещо важно, може би не особено приятно, но въпреки това значимо.

Търман беше напуснал лагера на губернатор Тари и макар да го бе сторил с голямо нежелание и немалко угризения, той беше стигнал след болезнени душевни терзания до извода, че Арън Лейк е нужен за сигурността на страната. Търман премълча за последните проучвания, които сочеха, че Лейк е станал много популярен в собствения му район Тампа-Сейнт Пит.

След това микрофонът беше предаден на един конгресмен от Калифорния. Той не каза нищо ново, но въпреки това говори десет минути. В неговия район, северно от Сан Диего, имаше четирийсет и пет хиляди работници от военната и военновъздушната индустрия и всички те му се бяха обадили или му бяха писали. Той лесно се остави да бъде убеден; натискът от избирателите плюс двеста и петдесет хиляди долара от мисис Тайнър и „Ди-Пак“ свършиха работа.

Когато започнаха въпросите, шестнайсетте конгресмени се скупчиха един до друг, горящи от нетърпение да отговорят, изплашени, че лицата им няма да влязат в кадър.

Макар да нямаше председатели на комисии, групата беше достатъчно внушителна. Участниците успяха да внушат идеята, че Арън Лейк е сериозен кандидат, когото те познават и в когото вярват. Човек, от когото тази страна има нужда. Човек, който може да бъде избран.

Срещата беше организирана и отразена много внимателно и веднага се превърна в новина. Илейн Тайнър реши да изкара още петима политици на следващия ден и да запази сенатор Брит за деня преди Големия вторник, когато се провеждаха изборите в повечето щати.

Писмото в жабката на Нед беше от Пърси, младия Пърси от клиниката за наркомани, който получаваше пощата си чрез „Лоръл Ридж“, пощенска кутия 4585, Атлантик Бийч, ФЛ 32233.

Нед бе пристигнал в Атлантик Бийч преди два дни и бе твърдо решен да издири Пърси, защото подушваше нещо гнило. Май че искаха да го измамят. И без това нямаше друга работа. Беше пенсионер, имаше достатъчно пари, нямаше почти никакви близки роднини, а освен това в Синсинати валеше сняг. Беше наел стая в „Сий Търтъл Ин“, на плажа, а нощем обикаляше баровете по булевард Атлантик. Беше открил два отлични ресторанта, претърпкани местенца с много красиви момичета и момчета. Освен това беше намерил „Питс Бар и Грил“ само на една пряка от стаята си и през последните две вечери се беше напил там със студена бира. Хотелът му беше точно зад ъгъла.

През деня Нед наблюдаваше пощата — модерна сграда от тухли и стъкло, построена явно с парите на данъкоплатците, която се намираше на успоредната на плажа Първа улица. Кутията с номер 4585 беше без прозорче и се намираше по средата на една стена с още осемдесет други кутии. Нед разгледа кутията, опита се да я отвори с ключове и тел и дори зададе няколко въпроса на гишето за информация. Пощенските служители не му помогнаха. Преди да си тръгне на първия ден, той беше залепил парченце тънък черен конец за долната част на вратичката. Никой друг не би го забелязал, но така Нед щеше да разбере дали пощенската кутия е била проверявана.

Вътре имаше негово писмо в яркочервен плик, изпратено преди три дена от Синсинати. В него той пращаше на Пърси чек за хиляда долара, с които момчето искаше да си купи материали за рисуване. В свое предишно писмо Нед беше споделил, че навремето е притежавал галерия за съвременно изкуство в Гринич Вилидж. Това не беше вярно, но пък и той се съмняваше във всяка дума на Пърси.

Още от началото имаше подозрения. Преди да отговори на молбата, той се беше опитал да провери „Лоръл Ридж“, скъпата клиника за наркомани, където се предполагаше, че Пърси се лекува. Имаше частен телефонен номер, който не фигурираше в указателите. Нямаше адрес. Пърси беше обяснил, че мястото е свръхсекретно, защото много от пациентите били директори на големи корпорации и висши правителствени служители, които по един или друг начин били прибегнали до медикаментите. Звучеше добре. Момчето умееше да пише.

Освен това беше много красиво. Затова Нед му отговаряше. Всеки ден се възхищаваше на снимката му.

Молбата за пари го бе изненадала и тъй като скучаеше, той реши да прескочи до Джаксънвил.

От мястото си на паркинга, свит зад кормилото на колата, с гръб към Първа улица, той виждаше стената с пощенските кутии и можеше да наблюдава клиентите. Едва ли щеше да открие нещо, но какво от това. Използваше малък сгъваем бинокъл и от време на време срещаше учудения поглед на някой минувач. Задачата ставаше все по-монотонна след двата изминали дни, но в същото време Нед все повече се убеждаваше, че писмото му ще бъде прибрано. Сигурно някой проверяваше кутията поне веднъж на три дни. Една клиника за наркомани получава много поща, нали така? Или това бе само прикритие за някой мошеник, който се отбиваше веднъж седмично да провери заложените капани?

Мошеникът се появи късно следобед на третия ден. Той паркира фолксвагена си до колата на Нед и влезе в пощата. Носеше измачкани сиво-кафяви панталони, бяла риза, сламена шапка и вратовръзка и имаше неугледния вид на неуспял бохем.

Тревър бе пийнал по пладне в любимата си кръчма, а после си бе починал след течния обяд, като бе подремнал един час на бюрото си. Сега тъкмо се раздвижваше. Пъхна ключа в кутия номер 4585 и извади две-три писма и няколко брошури, които изхвърли на излизане от сградата.

Нед наблюдаваше всяко движение. След три дена скука искрено се зарадва, че усилията му дават резултат. Проследи фолксвагена и когато шофьорът паркира и влезе в малка, непретенциозна адвокатска кантора, Нед си тръгна, като почесваше глава и повтаряше на глас: „Адвокат?“

Продължи по магистрала А1А, успоредно на брега, излезе от Джаксънвил, тръгна на юг през Вилано Бийч, мина през Кресънт Бийч, Бевърли Бийч и Флаглър Бийч и най-накрая спря в хотел на „Холидей Ин“ до Порт Ориндж. Преди да иде в стаята си, се отби в бара.

Това не беше първият измамник, с когото бе флиртувал. Всъщност беше вторият. Нед бе успял да надуши първия, преди да е станало опасно. На третото си мартини Нед се закле, че повече няма да се хване.

В деня преди първичните избори в Аризона и Мичиган предизборният щаб на Лейк отприщи неவிждан в досегашната президентска политика медиен поток. Осемнайсет часа двата щата бяха засипвани с клипове. Някои продължаваха петнайсет секунди — леки и приятни, те показваха само красивото лице на Лейк и обещанията за решително управление и по-голяма сигурност. Други бяха едноминутни документални кадри за опасностите в света след Студената война. Трети бяха бойки заплахи към терористите по света — ако убивате хора просто защото те са американци, скъпо ще си платите. Събитията в Кайро бяха съвсем пресни и уверенията попадаха точно на място.

Клиповете бяха смели, създадени от опитни специалисти. Единственият проблем би могъл да дойде от пренасянето, но Лейк беше твърде нов, за да отегчи хората, поне засега. Неговият лагер бе похарчил нечуваната сума от десет милиона долара за телевизионни реклами в двата щата.

В часовете на гласуването във вторник, двацет и втори февруари, пуснаха по-бавен клип. Когато изборите приключиха, социолозите предсказаха, че Лейк ще спечели в своя щат и ще изгуби с минимална разлика в Мичиган. Все пак губернатор Тари беше от Индиана, тоест също от Средния запад, а освен това бе прекарал цели седмици в Мичиган през последните три месеца.

Явно това не беше достатъчно. Гласоподавателите в Аризона предпочетоха своя земляк, а хората в Мичиган харесаха новото лице. Лейк спечели шейсет процента у дома и петдесет и пет процента в Мичиган, където губернатор Тари взе само жалките трийсет и един процента. Остатъкът беше разделен между другите кандидати.

Това беше унищожителна загуба за губернатор Тари само две седмици преди Големия вторник и три седмици преди Малкия.

Лейк наблюдаваше преброяването на гласовете от борда на самолета си на път от Финикс, където бе гласувал за себе си. Час преди да пристигне във Вашингтон, Си Ен Ен обяви неочакваната му победа в Мичиган и екипът му отвори шампанското. Арън Лейк се наслади на мига и дори си позволи две чаши.

Сенаторът познаваше историята. Никой не бе започвал толкова късно и не бе стигал толкова далеч за толкова кратко време. В тъмната кабина той и хората му гледаха на четири екрана как политолозите изразяват удивлението си от конгресмена Лейк и постигнатото от него. Губернатор Тари беше любезен, но изказа притесненията си, породени от огромните суми, похарчени от този неизвестен досега кандидат.

Лейк поговори учтиво с групичката репортери, които го чакаха на летище Рейгън Нешънал, а после се качи в друг черен шевролет събърбан и потегли към националния център на предизборния си щаб, където благодари на високоплатения си екип и подкани хората да си идат вкъщи да се наспят.

Беше почти полунощ, когато той стигна в Джорджтаун и хубавата си къщичка на Трийсет и четвърта улица близо до Уисконсин Авеню. Двама агенти слязоха от колата зад него, а други двама го чакаха на стъпалата на входа. Той категорично беше отказал на официалната молба в дома му да бъде поставена охрана.

— Момчета, не искам да се мотае тук — заяви той рязко на входа. Тяхното присъствие го дразнеше, той не знаеше имената им и не се интересуваеше дали го харесват. За него те нямаха имена. Наричаше ги просто „момчета“ с колкото се може повече презрение.

Щом заключи вратата отвътре, той се качи в спалнята си и се преоблече. Угаси лампите, сякаш си лягаше, изчака петнайсет минути, слезе тихо на първия етаж и надзърна през прозореца на хола, за да види дали някой гледа към къщата. После се спусна надолу по стълбите в малкото мазе. Прескочи през един прозорец и излезе на студа до малката площадка в двора си. Спря, заслуша се, не чу нищо, отвори тихо една дървена врата и се затича в прохода между двете къщи зад неговата. Излезе на Трийсет и пета улица, сам в мрака, облечен в анцуг и нахлупил ниско над веждите си обърната на обратно бейзболна шапка. Три минути по-късно беше сред тълпите на Ем Стрийт. Намери такси и изчезна в нощта.

Теди Мейнард си беше легнал доста доволен от първите две победи на своя кандидат, но бе събуден от новината, че е станало нещо нередно. Когато избути количката си до бункера десет минути след шест сутринта, беше по-скоро изплашен, отколкото ядосан, макар да бе минал през цялата гама емоции през изминалия час. Йорк го чакаше заедно с началника на охраната Девил, дребен нервен човечец, който явно бе на нокти от няколко часа.

— Да чуем — изръмжа Теди, като все още буташе количката си и търсеше кафе.

Девил започна.

— В дванайсет и две минути през нощта той се раздели с агентите и влезе вкъщи. В дванайсет и седемнайсет се измъкна през малко прозорче от мазето. Ние, разбира се, сме сложили датчици на всички прозорци. Наели сме една къща от отсрещната страна на улицата, а и без това сме денонощно нащрек. Той не се беше връщал от шест дни. — Девил показва малка таблетка с размерите на аспирин. — Това устройство се нарича „Ти-Дек“. Сложили сме по едно в подметките на всички негови обувки, включително и на спортните. Затова винаги знаем къде е, освен ако не е бос. Щом ходилото упражни натиск, това устройство излъчва сигнал, който се разпространява на двеста метра без предавател. Когато натискът изчезне, сигналят продължава да се излъчва петнайсет минути. Намерихме Лейк на Ем Стрийт. Беше облечен в анцуг и беше нахлупил над очите си бейзболна шапка. Нашият човек скочи в едно такси, а ние разполагахме с две коли. Проследихме го до „Чеви Чейс“, търговски център в предградията. Докато таксито чакаше, той изтича до „Мейлбокс Америка“, едно от онези нови места, където можеш да изпращаш и получаваеш писма, без да ползваш услугите на пощите. Някои, включително и това, са отворени по дваайсет и четири часа. Той стоя вътре по-малко от минута, точно колкото да отключи кутията си, да извади няколко брошури, да ги изхвърли и да се върне в таксито. Едната ни кола го проследи обратно до Ем Стрийт, където той слезе и се промъкна до вкъщи. Другата остана в търговския център. Преровихме кошчето за смет пред вратата и намерихме шест брошури, явно негови. Адресът беше „Ал Кониърс, пощенска кутия 455, «Мейлбокс Америка», Уестърн Авеню 39380, «Чеви Чейс».“

— Значи той не е открил това, което е търсел? — попита Теди.

— Изглежда, е изхвърлил всичко, което е взел от кутията. Ето видеото.

От тавана се спусна екран, а светлините угаснаха. Кадрите от камерата показаха паркинга, таксито и се спряха на облечената в широк анцуг фигура на Арън Лейк, който зави зад един ъгъл и влезе в „Мейлбокс Америка“. Секунди по-късно се върна, като разглеждаше писмата и брошурите в дясната си ръка. Спря за миг до вратата и изхвърли всичко във високо кошче за смет.

— Какво търси той, по дяволите? — промърмори Теди.

Лейк напусна сградата и бързо влезе в таксито. Видеозаписът спря и лампите светнаха.

Девил продължи разказа си:

— Сигурни сме, че в кошчето беше неговата поща. Бяхме там за секунди, а никой друг не влезе, докато чакахме. Беше дванайсет и петдесет и осем. Един час по-късно влязохме отново и направихме втори ключ за кутия 455, за да имаме достъп винаги когато ни трябва.

— Проверявайте я всеки ден — каза Теди. — Отбелязвайте всичко, което пристигне. Оставете рекламните брошури, но ако има нещо необичайно, искам да знам.

— Добре. Мистър Лейк влезе през прозорчето на мазето в един и двайсет и две и остана вкъщи през остатъка от нощта. Сега още е там.

— Достатъчно — каза Теди и Девил напусна стаята.

Йорк знаеше, че ще последва въпрос. Погледна бележките си.

— Той получава по-голямата част от личната си кореспонденция у дома си в Джорджтаун. Има поне два адреса в сградата на Конгреса, един в офиса си и един в Комисията по въоръжените сили. Има и три офиса в Аризона. Това са шестте адреса, които знаем.

— Защо му трябва седми?

— Не знам, но едва ли е за добро. Човек, който няма нищо за криене, не използва чуждо име, нито таен адрес.

— Кога е наел кутията?

— Още проучваме.

— Може да я е наел, след като е решил да се кандидатира. ЦРУ мисли вместо него и Лейк сигурно е решил, че следим всичко. Това го е подразнило и той е наел тази кутия. Може би има приятелка, която

сме пропуснали. Може би харесва порнографски списания или филми, нещо, което се изпраща по пощата.

След дълга пауза Йорк каза:

— Може би. Ами ако кутията е наета преди месеци, дълго преди той да се кандидатира?

— Тогава той не се крие от нас. Крие се от света и тайната му е наистина ужасна.

Двамата мълчаливо се замислиха за страшната тайна на Лейк. Никой не искаше да изкаже някакво предположение. Решиха да увеличат още повече наблюдението и да проверяват пощенската кутия по два пъти на ден. Лейк щеше да напусне града след часове и да тръгне към други предизборни срещи, така че те щяха сами да разполагат с кутията.

* * *

Във Вашингтон Арън Лейк беше човекът на деня. От своя офис на Капитолийския хълм той благоволяваше да дава интервюта на живо за сутрешните новини. Приемаше сенатори и конгресмени, бивши приятели и врагове, и всички му носеха добри новини и го поздравяваха. Обядва с членове на екипа си, а след това дълго разисква с тях стратегията си. След кратка вечеря с Илейн Тайнър, която му донесе чудесната новина за пристигащите в „Ди-Пак“ купища пари, той напусна града и отлетя за Сиракуза, за да се подготви за първичните избори в Ню Йорк.

Посрещна го многобройна тълпа. Все пак сега той беше фаворитът.

Все по-често го мъчеше махмурлук, затова когато Тревър отвори очи, той си каза, че просто трябва да се стегне. Не можеш да се мотаеш в кръчмата всеки ден, да пиеш евтина бира и да гледаш тъпи баскетболни мачове, само защото си заложил на тях хиляда долара. Миналата вечер бяха „Лоуган Стейт“ срещу някакъв отбор със зелени екипи. Кой се интересуваше от „Лоуган Стейт“?

Джо Рой Спайсър, ето кой. Спайсър беше заложил на тях петстотин долара, Тревър беше добавил хиляда от себе си и „Лоуган“ спечелиха. През изминалата седмица Спайсър беше познал десет от дванайсет победители. Това му беше донесло три хиляди долара в брой, а Тревър, който щастливо го следваше, беше спечелил пет хиляди и петстотин долара. Хазартът му носеше повече пари от адвокатската работа. При това друг познаваше победителите!

Той отиде в банята и наплиска лицето си с вода, без да поглежда в огледалото. Тоалетната още беше задръстена от предишния ден и докато Тревър обикаляше мръсната си малка къща да търси гумената камбана, с която да почисти, телефонът иззвъня. Беше съпругата му от един предишен живот, жена, която го мразеше, както и той нея, и когато чу гласа ѝ, разбра, че тя иска пари. Отказа ѝ сърдито и застана под душа.

В кантората нещата бяха още по-зле. Развеждащи се съпрузи бяха пристигнали, всеки в отделна кола, за да довършат преговорите за подялбата на имуществото. Предметите, за които спореха, нямаха стойност за никой друг — тенджери, тигани и един тостер, — но макар да не притежаваха нищо, все пак трябваше да намерят за какво да се карат. Най-страшни са битките за най-дребните залози.

Адвокатът им закъсняваше с един час и те бяха използвали времето, за да си разменят обиди, докато накрая Джан не ги бе разделила. Съпругата беше изпратена в кабинета на Тревър, когато той се появи от задната врата.

— Къде бяхте, по дяволите? — извика тя достатъчно силно, за да чуе мъжът и. Той се втурна по коридора покрай Джан, която не се затича след него, и нахълта в тесния кабинет на Тревър.

— Чакахме ви цял час! — заяви той.

— Я млъкнете и двамата! — извика Тревър, а Джан напусна сградата. Клиентите бяха шокирани от силния крясък.

— Седнете — изкрещя отново той и те се тръшнаха на единствените празни столове. — Като плащате петстотин долара за някакъв тъп развод, да не си мислите, че ще командвате парада!

Те погледнаха зачервените му очи и обляното в пот лице и решиха, че е по-разумно да не спорят с него. Телефонът иззвъня, но никой не го вдигна. Тревър отново почувства, че му се гади, хукна по коридора към тоалетната, където повърна възможно най-тихо. Не можа да пусне водата. Верижката издрънча безпомощно в казанчето.

Телефонът продължаваше да звъни. Тревър се заклатушка надолу по стълбите, за да уволни Джан, и тъй като не можа да я намери, излезе от сградата. Отиде до плажа, свали обувките и чорапите си и запляска с крака в студената морска вода.

Два часа по-късно Тревър седеше неподвижно на бюрото си. Беше заключил вратата, за да не влизат клиенти, и бе вдигнал на бюрото босите си крака с останал между пръстите пясък. Имаше нужда да подремне и да си пийне, затова се загледа в тавана, като се опитваше да подреди приоритетите си. Телефонът иззвъня и този път бе съвестно вдигнат от Джан, която още не бе уволнена, но тайно преглеждаше обявите за работа.

Обаждаше се Брейсхиърс от Бахамите.

— Преведена ни е нова сума, сър — каза той.

Тревър веднага скочи на крака.

— И каква е тази сума?

— Сто хиляди, сър.

Тревър погледна часовника си. Имаше около час, за да хване някой полет.

— Можете ли да ме приемете в три и половина? — попита той.

— Разбира се, сър.

Тревър затвори и извика към приемната:

— Отмени всички срещи за днес и утре. Заминавам.

— Никакви срещи нямаш — извика му Джан. — Губиш пари побързо отвсякога.

Тревър не й отговори. Затръшна задната врата, качи се в колата си и потегли.

Полетът до Насау спря първо във Форт Лодърдейл, макар че Тревър не усети това. След две изпити набързо бири веднага бе заспал дълбоко. Над Атлантическия океан изпи още две и се наложи стюардесата да го буди, когато самолетът се опразни.

Преводът беше от Къртис в Далас, както се очакваше. Трансферът бе извършен от тексаска банка и трябваше да постъпи в сметката на „Бумър Риълти“ в Женева Тръст Банк, Насау. Тревър прибра своята третина, като отново внесе дваисет и пет хиляди в тайната си сметка и взе осем хиляди в брой. Благодарил на мистър Брейсхийрс, като каза, че се надява скоро пак да се видят, и излезе, клатушкайки се, от сградата.

И през ум не му мина да се върне вкъщи. Тръгна към търговската част на града, където тротоарите бяха залети от тлъсти американски туристи. Трябваша му къси панталони, сламена шапка и лосион за слънце.

Най-сетне стигна до брега, където намери стая в хубав хотел, двеста долара на вечер, но на кого му пукаше? Намаза се обилно с лосион и се изтегна до басейна, достатъчно близо до бара. Една сервитьорка с бикини прашка му носеше питиета.

Събуди се по тъмно, зачервен, но не и изгорял. Един човек от охраната го отведе до стаята му, където Тревър се тръшна на леглото и изпадна в кома. Когато се размърда, слънцето отново бе изгряло.

След такава дълга почивка той се събуди учудващо трезвен и много гладен. Хапна малко плодове и тръгна да си търси яхта. Не смяташе да си купува, но обръщаше внимание на детайлите. Една деветметрова яхта щеше да бъде достатъчно голяма за живеене и все пак можеше да се управлява от един човек. Нямаше да има пътници; само самотния шкипер, който обикаля от остров на остров. Най-евтината яхта, която намери, струваше деветдесет хиляди долара и имаше нужда от ремонт.

По обяд Тревър отново беше до басейна и се опитваше да успокои някой и друг клиент по клетъчния си телефон, но не се

стараеше особено. Същата сервитьорка му донесе ново питие. Тревър изключи телефона, скри се зад тъмни очила и се опита да пресметне сумите. Между ушите му обаче цареше приятна празнота.

През изминалия месец беше спечелил осемдесет хиляди долара, които не подлежах на данъчно облагане. Дали можеше да продължи с тази скорост? Ако това станеше, щеше да напусне кантората си и жалката си кариера, да си купи своята яхтичка и да се впусне да кръстосва моретата.

За пръв път в живота му мечтата изглеждаше почти реална. Виждаше се на кормилото, бос и гол до кръста, порещ вълните от Сейнт Бартс до Сейнт Китс, от Невис до Санта Лусия, а вятърът издуваше платната му. И нямаше нищичко, за което да се тревожи. Тревър затвори очи и закопня да избяга от всичко по-силно отвсякога.

Събуди се от хъркането си. Прашката беше наблизо. Тревър си поръча ром и погледна часовника си.

Два дни по-късно Тревър най-сетне се появи в Тръмбъл. Пристигна със смесени чувства. От една страна, нямаше търпение да вземе пощата и да разпрати писмата, за да продължи изнудването и да прибере още пари. От друга страна, той се бе забавил и уважаемият Спайсър щеше да недоволства.

— Къде беше, по дяволите? — изръмжа Спайсър веднага щом пазачът излезе. Напоследък всички му задаваха този въпрос. — Заради теб пропуснах три мача, а и трите пъти познах победителя.

— Бях на Бахамите. Получихме сто хиляди от Къртис.

Настроението на Спайсър рязко се промени.

— И ти трябваша три дни, за да провериш един превод на Бахамите? — попита тай.

— Имах нужда от малко почивка. Не знаех, че съм длъжен да идвам тук всеки ден.

Спайсър омекваше с всяка изминала минута. Току-що бе получил още двайсет и две хиляди долара. Те бяха надлежно скрити при другата плячка на място, което никой не можеше да открие, и докато връчваше на адвоката си нов куп красиви пликове, той си мислеше как да похарчи парите.

— Не си губите времето — каза Тревър, като взе писмата.

— Да не би да се оплакваш? Ти печелиш повече от нас.

— Аз имам повече за губене.

Спайсър му подаде лист хартия.

— Избрал съм десет мача. Залагам петстотин долара на всеки от тях.

Страхотно, помисли си Тревър. Още един дълъг уикенд в „Питс“ трябваше да гледа мач след мач. Е, имаше и по-лоши неща на този свят. Играха блекджек за по долар на раздаване, докато пазачът не прекрати срещата.

Зачестилиите посещения на Тревър бяха обсъждани от началника на затвора и големите клечки в Бюрото по затворите във Вашингтон. По случая се водеше документация. Мислеха да наложат ограничения, но после се отказаха. Посещенията бяха безполезни, а освен това началникът на затвора не искаше да настройва Братята срещу себе си. Защо да се кара с тях?

Адвокатът беше безобиден. След няколко телефонни разговора с Джаксънвил решиха, че Тревър е, общо взето, неизвестен и навярно няма друга работа, освен да се мотае в стаята за юридически консултации в затвора.

* * *

Парите вдъхнаха нов живот на Бийч и Ярбър. За да ги похарчат, първо трябваше да стигнат до тях, а за целта трябваше един ден да излязат от затвора като свободни хора, свободни да правят каквото си искат с растящото си състояние.

С петдесет хиляди долара в банката Ярбър сериозно се беше замислил за създаване на портфейл разнообразни инвестиции. Нямаше смисъл да остави парите да стоят в банката за пет процента годишна лихва, пък била тя и необлагаема. Скоро щеше да ги влее в инвестиционни фондове с бърза печалба, предимно в Далечния изток. В Азия предстоеше нов икономически бум и неговият малък куп мръсни пари щеше да донесе своя дял от печалбата. Останаха му пет години и ако парите му носеха между дванайсет и петнайсет процента лихва годишно, докато излезеше навън, неговите петдесет хиляди

щяха да са станали около сто хиляди. Не беше зле за човек на шейсет и пет години и евентуално в добро здраве.

Но ако той (заедно с Пърси и Рики) успееша да увеличат основния капитал, Ярбър можеше да излезе от Тръмбъл наистина богат. Пет проклети години — месеците и седмиците, от които се бе ужасявал. Сега изведнъж започваше да се чуди дали ще му стигне времето да измъкне всичките пари, които би могъл. Той пишеше от името на Пърси на над дваисет кореспонденти от цялата страна. Нямаше двама от един и същ град. Спайсър внимаваше жертвите да са териториално разделени. Използваха картите в юридическата библиотека, за да са сигурни, че нито Пърси, нито Рики си пишат с мъже, които живеят близо един до друг.

Когато не пишеше писма, Ярбър се улавяше, че мисли за парите. Слава богу, документите за развода бяха дошли и заминали. Той щеше да бъде официално разведен след няколко месеца, а докато излезеше от затвора, жена му съвсем щеше да забрави за него. Щеше да бъде свободен във всяко едно отношение.

Толкова работа трябваше да свърши през тези пет години. Реши да намали сладкото и да изминава по километър и половина повече всеки ден.

Докато лежеше в мрака на горното легло, Хатли Бийч правеше същите сметки като колегите си. Петдесет хиляди долара налични плюс прилична лихва, плюс каквото още успеят да изстискат от жертвите си, и един ден той щеше да бъде богат. На Бийч му оставаха девет години, които му се бяха стрували безкрайни. Сега имаше искрица надежда. Това, което му бе звучало като смъртна присъда, сега бавно заприличваше на време за жътва. Дори изнудването да му носеше само сто хиляди годишно плюс лихвата, след девет години той щеше да бъде мултимиллионер и щеше да излезе победоносно на свобода на шейсет и пет годишна възраст.

Не беше изключено да събере два, три, дори четири милиона.

Знаеше точно какво ще направи. Понеже обичаше Тексас, щеше да иде в Галвестън, да си купи една от онези стари викториански къщи до морето и да покани старите си приятели да дойдат да видят колко е богат. Щеше да зареже закона и по дванайсет часа на ден да трупа пари, нищо друго освен работа и пари, така че, докато стане на седемдесет, да бъде по-богат от бившата си жена.

За пръв път от години Хатли Бийч вярваше, че ще доживее до шейсет и пет, дори до седемдесет години.

Той също се отказа от захарта и маслото и намали цигарите наполовина, като смяташе скоро съвсем да ги спре. Зарече се да стои далеч от болницата и да престане да взема лекарства. Започна да изминава по два километра всеки ден на слънце, като колегата си от Калифорния. Освен това пишеше писмата от името на Рики.

Съдия Спайсър, на когото вече не му липсваше мотивация, заспиваше трудно. Той не се измъчваше нито от вина, нито от самота или чувство за унижение, нито пък беше потиснат от срам, че е в затвора. Той просто броеше парите, пресмяташе лихвените проценти и анализираше разпределението на точките в баскетболни мачове. Оставаха му двайсет и един месеца. Вече му се виждаше краят.

Красивата му съпруга Рита беше минала да го види миналата седмица и двамата бяха прекарвали заедно четири часа за два дни. Тя беше отрязала косата си, беше спряла да пие, беше свалила осем килограма и обещаваще да бъде още по-слаба, когато дойде да го вземе след по-малко от две години. След четири часа с нея Джо Рой беше убеден, че деветдесетте хиляди са още заровени зад бараката.

Те щяха да идат във Вегас, да си купят нов апартамент и да кажат на останалия свят да върви по дяволите.

Тъй като операцията по изнудването вървеше толкова добре, Спайсър си намери нов повод за притеснения. Той щеше да напусне Тръмбъл пръв, щастлив и без да се обръща. Ами парите, които щяха да бъдат спечелени след неговото напускане? Ако машинката им продължеше да носи луди пари, какво щеше да стане с неговия дял от печалбата, какъвто безспорно му се полагаше? В крайна сметка идеята беше негова, беше я заел от случилото се в затвора в Луизиана. Отначало Бийч и Ярбър въобще не бяха искали да се включат.

Имаше достатъчно време да измисли стратегия за оттеглянето си, също както и време да намери начин да се отърве от адвоката. Само че това щеше да му струва няколко безсънни нощи.

Писмото от Куинс Гарб от Айова бе прочетено от Бийч:

Скъпи Рики (или който по дяволите си),
Нямам повече пари. Първите сто хиляди бяха изтеглени като заем с фалшива банкова гаранция. Не знам как ще ги върна. Баща ми притежава банката и всичките пари. Защо не му пишеш на него, копеле такова! Евентуално бих могъл да намеря още десет хиляди, ако се разбера да спреш да ме изнудваш. Дотук! Аз съм на ръба на самоубийството, така че не прекалявай. Ти си такъв боклук. Надявам се да те хванат.

Искрено твой,
Куинс Гарб

— Звучи доста отчаяно — каза Ярбър, като вдигна поглед от собствената си купчина писма.

— Кажи му, че ще приемем още двайсет и пет хиляди — добави Спайсър. От долната му устна висеше клечка за зъби.

— Ще му пиша да ги преведе моментално — заяви Бийч, докато отваряше друго писмо, адресирано до Рики.

По обяд, когато опитът показваше, че в „Мейлбокс Америка“ има най-много хора, един агент влезе небрежно зад други двама клиенти и за втори път през този ден пхна ключ в пощенска кутия 455. Върху три рекламни брошури — една от пицария, една от автомивка и една от пощенските служби — той забеляза нещо ново. Бледооранжев плик с размери дванайсет на двайсет сантиметра. Като използваше пинцетите на ключодържателя си, агентът хвана ръба на плика, измъкна го бързо от кутията и го пусна в малко кожено куфарче. Рекламните брошури останаха непипнати.

Пликът бе внимателно отворен от експертите в Лангли. Двете написани на ръка страници бяха извадени и копирани.

Един час по-късно Девил влезе в бункера на Теди с папка в ръка. Девил отговаряше за това, което в Лангли наричаха „кашата на Лейк“. Той даде копия от писмото на Теди и на Йорк, а после го сканира и прожектира на голям екран. Печатните букви бяха големи и се четяха лесно, сякаш авторът се беше старал над всяка дума. Писмото гласеше:

Скъпи Ал,

Къде се изгуби? Получи ли последното ми писмо? Писах ти преди три седмици, а не съм получил нищо. Предполагам, че си зает, но, моля те, не ме забравяй. Тук се чувствам много самотен, а твоите писма ми помагат да издържа. Те ми вдъхват сила и надежда, защото знам, че някой се интересува от мен. Моля те, Ал, не ме изоставяй.

Психологът ми казва, че може да ме изпишат след два месеца. В Болтимор има един дом с облекчен режим, само на няколко километра от мястото, където съм израснал. Хората тук се опитват да ми уредят престой. Ще бъде за деветдесет дни, достатъчно, за да мога да си намеря работа, приятели и т.н., нали разбираш, и отново до свикна

с обществото. Вечер се заключава, но през деня ще бъде свободен.

Нямам много хубави спомени, Ал. Всички, които са ме обичали, са починали, а чичо ми, който плаща за клиниката, е много богат, но и много жесток човек.

Толкова бих искал да имам приятели, Ал.

Между другото, свалих още два килограма и сега талията ми е осемдесет сантиметра. Снимката, която ти изпратих, е вече остаряла. Никога не съм харесвал как изглежда лицето ми на нея — бузите ми са прекалено месести. Сега съм много по-слаб и загорял. Разрешават ни до се печем по два часа на ден, ако времето е подходящо. Макар че е Флорида, някои дни са доста хладни. Ще ти изпратя друга снимка, може би някоя от кръста нагоре. Вдигам тежести като луд. Мисля, че следващата снимка ще ти хареса.

Каза, че ще ми изпратиш и своята. Още я чакам. Моля те, не ме забравяй, Ал. Имам нужда от твоите писма.

С любов,
Рики

Тъй като Йорк отговаряше за проучването на всички аспекти от живота на Лейк, той се чувстваше длъжен да се обади пръв. Само че не знаеше какво да каже. Отново прочетоха мълчаливо писмото. После още веднъж.

Накрая Девил проговори:

— Ето плика.

— Той го прожектира на стената. Пликът бе адресиран до мистър Ал Кониърс в „Мейлбокс Америка“. Обратният адрес беше „Рики, «Аладин Норт», ПК 44683, Нептун Бийч, Флорида 32233“.

— Адресът е фалшив — каза Девил. — „Аладин Норт“ не съществува. Има телефонен номер на служба за съобщения. Обаждахме се десет пъти, но операторът не знае нищо. Обадохме се на всички клиники за наркомани в Северна Флорида, но никой не е чувал за подобно място.

Теди мълчеше и продължаваше да гледа стената.

— Къде се намира Нептун Бийч? — изръмжа Йорк.

— В Джаксънвил.

Девил беше освободен, но му казаха да бъде на разположение. Теди започна да си води бележки в зелено тефтерче.

— Има и други писма и поне една снимка — каза той, като че ли проблемът не беше нищо особено. Паниката беше непознато състояние за Теди Мейнард. — Трябва да ги намерим — каза той.

— Два пъти сме претърсвали основно дома му.

— Тогава го претърсете трети път. Съмнявам се, че той държи подобни неща в службата си.

— Кога...

— Направете го веднага. Лейк е в Калифорния, за да печели гласове. Нямаме време, Йорк. Може да има други тайни пощенски кутии и други мъже, които се хвалят с тена и талиите си.

— Да му кажем ли, че сме го разкрили?

— Още не.

Тъй като нямаха образец от почерка на мистър Кониърс, Девил предложи нещо, което Теди одобри. Щяха да използват версията за нов лаптоп с вграден принтер. Първата чернова беше съставена от Девил и Йорк и след около час четвъртият вариант гласеше:

Скъпи Рики,

Получих писмото ти от двайсет и втори; прости ми, че не ти писах по-скоро. Напоследък много пътувам и не мога да насмогна с всичко. Всъщност пиша това писмо на хиляда метра височина някъде над Залива на път към Тампа. Освен това използвам нов лаптоп, толкова малък, че почти се събира в джоба ми. Невероятна технология. Принтерът обаче не е много качествен. Надявам се, че можеш да разчетеш писмото.

Много се радвам да чуя, че ще те изписват, а също и за дома в Болтимор. Имам бизнес-контакти там и съм сигурен, че ще успея да ти помогна да си намериш работа.

Не се отчайвай, остават ти само два месеца. Сега ти си много по-силен и си готов да живееш истински. Не губи смелост.

Ще ти помагам с каквото мога. Когато стигнеш в Болтимор, ще се радвам да прекарам известно време с теб, да ти покажа града и така нататък.

Обещавам скоро да пиша. Нямам търпение да получа отговора ти.

Твой Ал

Решиха, че Ал е бързал и затова е забравил да се подпише. Писмото беше редактирано няколко пъти и прегледано по-внимателно от международен договор. Крайната версия беше отпечатана на лист хартия от хотел „Роял Сонеста“ в Ню Орлиънс и сложено в дебел кафяв плик със скрита под долния ръб оптична жичка. В горния десен ъгъл беше инсталиран миниатюрен предавател така, че мястото изглеждаше леко намачкано при пренасянето. При активиране той щеше да изпраща сигнал на сто метра в продължение на три дни.

Тъй като Ал пътуваше за Тампа, печатът беше от тамошната поща, а датата беше истинска. Всичко това бе свършено за по-малко от половин час от екип доста странни хора от отдел „Документи“ на втория етаж.

В четири часа следобед стар зелен пикап спря до тротоара пред къщата на Арън Лейк близо до едно от многото сенчести дървета на Трийсет и пета улица в тази красива част на Джорджтаун. На вратата му имаше реклама на местна фирма за водопроводни услуги. Четирима водопроводчици излязоха и започнаха да вадят инструментите си.

След няколко минути единствената съседка, която ги беше забелязала, се отегчи и се върна пред телевизора. Тъй като Лейк беше в Калифорния, агентите от тайните служби бяха с него, а домът му все още не беше под постоянно наблюдение, поне не от тях. Е, то нямаше да закъснее.

Претекстът беше запушена канализационна тръба в градинката пред къщата — това спокойно можеше да бъде свършено, без да се влиза вътре. Така тайните служби нямаше да забележат нищо подозрително, дори и да се отбиеха.

Само че двама от водопроводчиците наистина влязоха в къщата със собствени ключове. Появи се и втори пикап, за да провери работата на първия и да остави още някакви инструменти. Двама водопроводчици от втория камион се смесиха с първите и се събра истински екип.

Вътре в къщата четирима агенти започнаха подробно претърсване за скрити писма. Те минаваха от стая в стая, проверяваха очевидните места и търсеха тайници.

Вторият камион замина, а от противоположната посока дойде трети, който паркира, качвайки двете гуми на тротоара — нещо обичайно за този тип услуги. Още четирима работници се включиха в пречистването на отходната тръба, а малко по-късно двама от тях влязоха вътре. Малко след залез слънце един прожектор беше монтиран в предния двор върху капака на канализацията и насочен към къщата, така че светлините вътре да не се забелязват. Четиримата мъже, които останаха навън, пиеха кафе, разказваха си вицове и се опитваха да се стоплят. Покрай тях минаваха забързани съседи.

След шест часа работа тръбата беше чиста, както и къщата. Не беше намерено нищо необичайно, още по-малко някаква кореспонденция с Рики от клиниката. Нямаше и помен от снимка. Водопроводчиците изключиха прожектора, прибраха инструментите си и изчезнаха без следа.

В осем и половина на следващата сутрин един агент на име Бар нахълта припряно в пощата в Нептун Бийч в мига, в който отваряха вратите, сякаш закъсняваше за нещо. Бар беше експерт по ключове и ключалки и предишния ден беше прекарал пет часа в Лангли, като изучаваше различните видове кутии, използвани от пощенските служби. Той имаше четири шперца, един от които със сигурност трябваше да отвори кутия номер 44683. Ако това не станеше, щеше да се наложи да вземе отпечатък от ключалката, което щеше да отнеме около шейсет секунди и можеше да привлече внимание. Третият ключ

свърши работа и Бар сложи в кутията адресирания до Рики кафяв плик с печат от Тампа. Вътре в кутията вече имаше две писма. За всеки случай Бар извади някаква рекламна брошура, затвори вратичката и изхвърли брошурата в кошчето.

След това той и още двама души зачакаха търпеливо в един микробус на паркинга, като пиеха кафе и записваха на видео всеки клиент, влязъл в пощата. Бяха на около седемдесет метра от пощенската кутия. Ръчният им приемник усилваше слабия сигнал от плика. Заедно с посетителите в пощата влизаха и излизаха най-различни хора — негърка в къса кафява рокля, бял мъж с брада и кожено яке, бяла жена с анцуг, негър с джинси — всички те агенти на ЦРУ и всички наблюдаваха кутията, без да имат никаква представа кой е написал писмото или кой трябва да го получи. Тяхната задача беше просто да открият човека, който бе наел кутията.

Намериха го следобед.

Тревър обядва в „Питс“, но само две бири. Студени халби със солени фъстъци от общата купичка, които похапваше, докато губеше петдесетте долара, заложили на състезание с кучешки впрягове в Калгари. Когато се върна в кантората, той подремна един час, като хъркаше толкова силно, че многострадалната му секретарка беше принудена да затвори вратата. Всъщност тя я затръшна, но не толкова шумно, че да го събуди.

По пътя към пощата Тревър се унесе в мечти. За яхти. Този път беше решил да върви пеша, защото времето беше прекрасно, той нямаше друга работа, а и имаше нужда от освежаване. С удоволствие забеляза четири от своите съкровища в пощенската кутия на „Аладин Норт“. Пъхна ги внимателно в джоба на износеното си сако, оправи вратовръзката си и тръгна, уверен, че денят за плащане отново приближава.

Никога не се бе изкушавал да прочете писмата. Нека Братята да вършат мръсната работа. Той щеше да си пази ръцете чисти, да разнася пощата и да прибира своята третина. Освен това Спайсър би го убил, ако забележете, че някой е отварял писмата му.

Когато Девил влезе, Теди дремеше в количката си. Минаваше десет часа вечерта и Йорк си бе отишъл вкъщи. Йорк имаше жена, а Теди не.

Девил докладва, като се консултираше с няколко листа надраскани бележки:

— Писмото беше извадено от кутията в един и петдесет следобед от местен адвокат на име Тревър Карсън. Проследихме го до кантората му в Нептун Бийч, където той остана осемдесет минути. Кантората му е доста невзрачна, с една секретарка и малко клиенти. Карсън е дребна риба, работи по крайбрежието и се занимава с разводи, недвижима собственост и други такива мижави дела. Той е на четирийсет и осем години, развеждал се е поне два пъти, роден е в Пенсилвания, завършил колеж във Фърман и университет във Флорида, изгубил лиценза си преди единайсет години за злоупотреба със средствата на неколцина свои клиенти, а после го е получил обратно.

— Добре, добре — каза Теди.

— В три и половина той напусна кантората си и шофира един час до федералния затвор Тръмбъл, Флорида. Взе писмата със себе си. Проследихме го, но загубихме сигнала, когато Тревър влезе в затвора. Междувременно събрахме информация за Тръмбъл. Това е затвор с минимална охрана и най-ниска степен на сигурност. Води се лагер. Няма огради, а затворниците не се третират като особено опасни. Вътре лежат около хиляда души. Според източник от Бюрото по затворите тук във Вашингтон Карсън често посещава Тръмбъл. Никой друг адвокат и изобщо никой посетител не идва толкова често като Карсън. Допреди месец е идвал веднъж седмично, а сега ходи там поне три пъти на седмица. Понякога и четири. Всички посещения са обявени като официални адвокатски консултации.

— Кой е клиентът му?

— Не е Рики. Карсън е официалният адвокат на трима съдии.

— Тримата съдии?

— Да. Тримата съдии в затвора?

— Точно така. Наричат се Братята.

Теди затвори очи и потърка слепоочията си. Девил го остави да осмисли чутото, а после продължи.

— Карсън престоя в затвора петдесет и четири минути, а когато излезе, не получихме сигнала от плика. Междувременно ние бяхме

паркирали до колата му. Той мина на метър и половина от приемника ни и затова сме сигурни, че писмото не беше в него. Проследихме го обратно до Джаксънвил. Той паркира до една кръчма на име „Питс Бар и Грил“, където остана три часа. Претърсихме колата му, намерихме куфарчето и в него видяхме осем писма, адресирани до различни мъже из цялата страна. Всички бяха изпратени от затвора, а нито едно не беше до затвора.

Очевидно Карсън разнася пощата на своите клиенти. Преди половин час той още беше в бара, доста пиян, и залагаше на университетски баскетболни мачове.

— Значи неудачник.

— Определено.

Неудачникът излезе с клатушкане от бара след второто продължение на един мач, провеждан на Западното крайбрежие. Спайсър беше познал трима от четиримата победители. Тревър прилежно го следваше и беше спечелил хиляда долара за вечерта.

Колкото и да беше пиян, все пак беше достатъчно разумен, за да не шофира. Още си спомняше как преди три години му бяха взели книжката, а освен това проклетите ченгета бяха навсякъде. Ресторантите и баровете около „Сий Търтъл Ин“ привличаха младите и буйни глави и затова полицията също се навърташе насам.

Да се ходи пеша обаче не беше лесно. Все пак Тревър се справи доста добре по пътя до кантората си, изминавайки сравнително стабилно правата отсечка в южна посока край тихите вилички, давани на пенсионери под наем, притихнали и готови за сън. В ръка носеше куфарчето си с писмата от Тръмбъл.

Продължи напред, като търсеше къщата си. Пресече улицата без причина и половин пресечка по-нататък се върна обратно. Нямаше коли. Когато започна да завива обратно, се озова на двайсет метра от един агент, скрит зад паркирана кола. Тайната армия го наблюдаваше, внезапно изплашена, че пияният глупак ще налети, без да иска, на някого от тях.

По едно време Тревър се отказа от безценните си разходки и успя някак да намери входа на кантората. Изтърва ключовете си на стълбите пред входа, пусна куфарчето си и го забрави, а след по-малко от

минута, след като бе отворил вратата, беше зад бюрото си, излегнат във въртящия се стопи дълбоко заспал. Входната врата беше полуотворена.

Задната врата стоя отключена през цялата нощ. По заповед от Лангли Бар и колегите му бяха влезли в кантората и бяха монтирали подслушвателни устройства навсякъде. Нямаше нито алармена система, нито ключалки на прозорците, нито нещо, което да привлече вниманието на крадците. Монтажът беше улеснен от факта, че никой отвън не забелязваше нищо в кантората на адвоката Тревър Карсън.

Куфарчето беше изпразнено, а съдържанието му — описано по заповед от Лангли. Когато всичко беше огледано и фотографирано, го оставиха в коридора до кабинета. Внушителното хъркане не спря нито за миг.

Малко преди два часа сутринта Бар успя да подкара паркирания близо до кръчмата фолксваген. Мина с него по пустата улица и го спря небрежно до тротоара пред кантората, така че след няколко часа пияницата да потърка очи и да се поздравя, че е карал толкова добре. Или може би той щеше да потръпне от ужас, че за пореден път е шофирал пиян. И в двата случая те щяха да са в течение.

Трийсет и седем часа преди началото на изборите във Вирджиния и Вашингтон президентът се появи на живо по националната телевизия, за да съобщи, че е наредил да започне въздушна атака над и около град Талах в Тунис. Смяташе се, че терористите на Идал се обучават на добре оборудван полигон в края на града.

Така страната се оказа въввлечена в нова минивойна, която се състоеше в натискане на копчета, хвърляне на умни бомби и интервюиране на пенсионирани генерали по Си Ен Ен. В Тунис беше нощ и затова нямаше кадри на живо. Пенсионираните генерали и невежите журналисти, които ги интервюираха, изказваха само предположения. И чакаха. Чакаха изгрева, за да покажат на преситената нация дима и разрушенията.

Само че Идал си имаше свои източници на информация, най-вероятно израелците. Когато умните бомби западаха сякаш отникъде, полигонът беше празен. Те улучиха целта си, разтърсиха пустинята, разрушиха полигона, но не убиха нито един терорист. Две-три бомби обаче се отклониха. Една попадна в центъра на Талах, където улучи болница. Друга падна върху малка къщичка, в която спяха седем души — за щастие те така и не разбраха какво им се е случило.

Телевизията на Тунис веднага показва горящата болница и след изгрев слънце хората по Източното крайбрежие научиха, че умните бомби не са чак толкова умни. Бяха открити поне петдесет трупа, и все на невинни цивилни граждани.

Рано сутринта президентът разви внезапна неприязън към журналистите и не можеше да бъде открит за коментар. Вицепрезидентът, който беше казал много неща в началото на атаката, се скри с екипа някъде във Вашингтон.

Трупове ставаха все по-многобройни, камерите записваха всяко движение и към средата на сутринта светът реагира бързо, рязко и единодушно. Китайците заплашваха с война. Французите изглеждаха

склонни да се присъединят към тях. Дори англичаните казаха, че Съединените щати прекалено много обичат да стрелят.

Тъй като жертвите бяха само някакви си тунизийски селяни, политиците скоро започнаха да използват провала за собствените си цели. Както обикновено преди обяд започнаха да се сипят обвинения и призови за разследване. Кандидат-президентите не пропуснаха да отбележат колко обречена е била атаката. Никой от тях нямало да започне такова отчаяно отмъщение без по-добро разузнаване. Никой освен вицепрезидентът, който още се криеше. Докато тунизийците брояха жертвите, нито един кандидат не смяташе, че рискът е бил оправдан. Всички обвиняваха президента.

Най-много внимание обаче привлече Арън Лейк.

Той не можеше да мръдне, без да попадне на някоя камера. Направи внимателно формулиране изявление, без да си помага с бележки:

„Ние сме некадърни. Ние сме безпомощни. Ние сме слаби. Би трябвало да се срамуваме от неспособността си да унищожим една жалка армия от не повече от петдесет страхливци. Не можем просто да натискаме копчета и да бягаме към укрытията. За наземна война трябва смелост. Аз я имам. Когато стана президент, нито един пролял американска кръв терорист няма да бъде в безопасност. Давам ви думата си.“

Сред гнева и хаоса от сутринта думите на Лейк попаднаха точно на място. Това беше човек, който говореше сериозно и знаеше отлично какво ще направи. Не бихме убивали невинни селяни, ако решенията се вземаха от един смел човек. Лейк беше този човек.

* * *

В своя бункер Теди отбиваше поредните нападки. За всеки провал обвиняваха лошото разузнаване. Когато атаките бяха успешни,

всички хвалеха пилотите, смелите пехотинци, техните командири и политиците, които ги бяха изпратили да се бият.

Но когато нещо в нападението се объркаше, както обикновено ставаше, всички обвиняваха ЦРУ.

Той беше изразил несъгласие с поредния удар. Израелците имаха твърде деликатно и строго секретно споразумение с Идал — не ни убивай и ние няма да те убиваме. Докато жертвите му бяха американци и от време на време западноевропейци, израелците не се намесваха. Теди знаеше това, но не беше споделил тази информация с никого. Двайсет и четири часа преди нападението той беше уведомил писмено президента, че не вярва терористите да са на полигона, когато паднат бомбите. Освен това бе добавил, че тъй като целта е близо до града, има голяма вероятност от странични щети. Тоест цивилни жертви.

Хатли Бийч отвори кафявия плик, без да забележи, че долният десен ъгъл е леко удебелен и посмачкан. Напоследък отваряше толкова писма, че гледаше само адреса на подателя, за да види от кого и откъде е изпратено. Печатът от Тампа също не привлече вниманието му.

Ал Кониърс не беше писал от няколко седмици. Бийч прочете писмото, без да спира, и изобщо не се заинтересува от новия преносим компютър на Ал. Нямахше нищо странно в това кореспондентът на Рики да вземе лист хартия от хотел „Роял Сонеста“ в Ню Орлиънс и да напечата писмото на хиляда и сто метра височина.

Интересно дали лети първа класа, запита се Бийч. Сигурно. Във втора едва ли имаха контакти за компютри. Ал беше отишъл в Ню Орлиънс по работа, беше отседнал в хубав хотел и после бе отлетял, пак първа класа, към следващата си спирка. Братята се интересуваха от финансовото състояние на всички свои кореспонденти. Нищо друго нямаше значение.

След като прочете писмото, той го подаде на Фин Ярбър, който тъкмо пишеше от името на бедния Пърси. Работеха в малката стаичка за съвещания в ъгъла на юридическата библиотека и масата им беше отрупана с папки, писма и красиви картички за кореспонденция в пастелни тонове. Спайсър седеше на масата си отвън и ги пазеше, докато изучаваше разпределението на точките в баскетболните мачове.

— Кой е Кониърс? — попита Фин.

Бийч прелистваше архивите. За всеки кореспондент имаха отделна папка, където държаха получените писма и копия от всички изпратени.

— Не знаем много за него. Живее около Вашингтон. Сигурен съм, че името е фалшиво. Използва фирма за пощенски услуги. Това май е третото му писмо.

Бийч извади първите две от папката на Кониърс. Писмото от единайсети декември гласеше:

Скъпи Рики,

Здравей. Казвам се Ал Кониърс и съм на петдесет години. Харесвам джаза, старите филми и Хъмфри Богарт. Обичам да чета биографии. Не пуша и не харесвам пушачите. Доставя ми удоволствие да ям китайска храна, да изпия една-две чаши вино или да гледам черно-бял уестърн с някой добър приятел. Пиши ми.

Ал Кониърс

Също като повечето първи писма, и това бе напечатано на машина на обикновена бяла хартия. Страхът прозираше през всеки ред — страхът да не го хванат или страхът от започването на кореспонденция с напълно непознат човек. Абсолютно всяка буква беше напечатана на машина. Дори не се беше подписал.

Първият отговор на Рики беше стандартното писмо, което Бийч беше нахвърлял вече поне сто пъти: клиниката за наркомани, лошото семейство, богатият чичо и така нататък. И десетина от същите изпълнени с ентузиазъм въпроси: Какво работиш? Семеен ли си? Обичаш ли да пътуваш? Щом Рики можеше да разкрие душата си, трябваше да получи нещо в замяна. Две страници от същия бълвоч, който Бийч повтаряше от пет месеца. Толкова отчаяно му се искаше просто да ксерокопира проклетото писмо, но не можеше. Всяко трябваше да бъде написано лично на красива хартия. И придружено със същата хубава снимка, която изпращаше и на останалите мераклии. Тя беше стръвта, на която се хващаха почти всички.

Бяха минали три седмици. На девети януари Тревър беше донесъл второ писмо от Ал Кониърс. То беше също толкова чисто и стерилна като първото. Сигурно беше писано с гумени ръкавици.

Скъпи Рики,

Писмото ти много ми хареса. Трябва да призная, че отначало изпитах съжаление към теб, но ти, изглежда, си се приспособил добре към клиниката и знаеш какво искаш. Никога не съм имал проблеми с наркотиците, затова ми е трудно да те разбера. Все пак, изглежда, че получаваш възможно най-доброто лечение. Не бива да бъдеш толкова строг към чичо си. Помисли си какво щеше да стане с теб, ако не беше той.

Задаваш ми много въпроси. Не съм готов да обсъждам лични теми, но разбирам любопитството ти. Аз бях женен трийсет години, но вече не съм. Живея във Вашингтон и съм на държавна служба. Работата ми е интересна и ми носи удовлетворение.

Живея сам. Имам малко близки приятели и това ми харесва. Когато пътувам, обикновено ходя в Азия. Обожавам Токио.

Желая ти всичко най-хубаво.

Ал Кониърс

Точно над напечатаното име той беше надраскал „Ал“ с черен писец.

Писмото беше безинтересно по три причини. Първо, Кониърс не беше женен или поне така твърдеше. Съпругата беше основен фактор в изнудването. Достатъчно беше да заплашиш, че ще й кажеш всичко и ще й изпратиш писмата на тайния хомосексуалист, и парите пристигаха.

Второ, Ал беше на държавна служба, така че вероятно нямаше много пари.

Трето, Ал беше твърде страхлив. Всяко късче информация трябваше да се вади с ченгел. Хората като Куинс Гарб и Къртис Кейтс

бяха по-забавни, защото цял живот бяха крили наклонностите си и сега нямаха търпение да избягат. Писмата им бяха дълги, многословни и пълни с всички възможни уличаващи факти, от които се нуждаеше изнудвачът. Не и писмата на Ал. Ал беше скучен. Той не беше сигурен какво иска.

Затова Рики вдигна залозите с второто си писмо, следвайки тактиката, която практиката беше показала като най-успешна. Току-що бил научил, че след няколко месеца ще го изписват! Рики бил роден в Болтимор. Какво съвпадение! Можело да му потрябва помощ в търсенето на работа. Богатият чичо отказвал повече да му помага, Рики се страхувал да живее навън без приятелска помощ, а не можел да разчита на старите си приятели, защото те още взимали наркотици и така нататък.

Отговор не дойде и Бийч реши, че Ал Кониърс се е изплашил. Рики беше на път за Болтимор, само на час от Вашингтон, а това беше твърде близо.

Докато Бийч чакаше отговор от Ал, пристигнаха парите от Куинс Гарб, последвани от превода на Къртис, и Братята се заеха със своята операция с подновена енергия. Рики написа на Ал писмото, което беше прекопирано и анализирано в Лангли.

А сега изведнъж получиха трето писмо с коренно различен тон. Фин Ярбър го прочете два пъти, а после препрочете второто писмо от Ал.

— Звучи като различен човек, нали? — попита той.

— Да, наистина — потвърди Бийч, след като прегледа и двете писма. — Май старецът най-сетне се е запалил по Рики.

— Мислех, че е на държавна служба.

— Така казва.

— Тогава какви са тези бизнес-контакти в Болтимор?

— Ами нали и ние бяхме на държавна служба?

— Да.

— Каква беше най-високата ти заплата?

— Като съдия съм стигал сто и петдесет хиляди годишно.

— Аз получавах сто и четирийсет. Някои от тези бюрократи професионалисти получават повече от нас. Освен това той не е женен.

— Това е проблем.

— Така е, но нека продължим да настояваме. Той има хубава работа, което означава също и голям шеф и много колеги. — Типичен високопоставен чиновник. Във Вашингтон. Все ще намерим как да го притиснем.

— Защо не — сви рамене Фин.

Наистина, защо не. Какво можеха да загубят? Какво толкова, ако станеха прекалено настоятелни и мистър Ал се изплашеше или ядосаше и решише да изхвърли писмата? Не можеш да загубиш онова, което не притежаваш.

Тук се печелеха големи пари. Не беше време за плахи действия. Агресивната им тактика носеше впечатляващи резултати. Пощата растеше всеки ден, както и офшорната им сметка. Планът им беше железен, защото кореспондентите им живееха двоен живот. Жертвите им нямаха на кого да се оплачат.

Преговорите бяха бързи, защото пазарът беше благоприятен. В Джаксънвил все още бе зима и тъй като нощите бяха мразовити, а океанът — твърде студен за плуване, туристическият сезон започваше чак след месец. В Нептун Бийч и Атлантик Бийч имаше стотици свободни къщички, давани под наем, включително и една, която беше почти точно срещу кантората на Тревър. Някакъв джентълмен от Бостън предложи шестстотин долара в брой за два месеца и брокерът на недвижими имоти побърза да сключи сделката. Къщата беше обзаведена с джунджурии, които никой вехтошар не би погледнал. Старият килим беше много износен и миришеше на застояло. Идеално.

Първата работа на наемателя беше да покрие прозорците. Три от тях гледаха към улицата и кантората на Тревър и през първите няколко часа наблюдение стана ясно, че там влизат много малко клиенти. В кантората почти не се вършеше работа! Ако някой поработваше от време на време, това беше секретарката Джан, която освен това четеше много списания.

В къщата тихо се вмъкнаха още хора, мъже и жени със стари куфари и, големи спални чували, пълни с електронни машинарии. Крехките мебели бяха избутани към задната част на къщата, а предните стаи скоро бяха напълнени с екрани, монитори и десетина вида подслушвателни устройства.

Самият Тревър би бил интересен за изучаване от студентите третокурснички по право. Той пристигаше около девет сутринта и прекарваше първия час в четене на вестници. Сутрешният му клиент винаги пристигаше в десет и половина и след изтощителни половинчасови разговори Тревър беше готов за обяда си, който винаги бе в „Питс Бар и Грил“. Той носеше със себе си телефон, за да демонстрира пред бармана колко е важен, и обикновено провеждаше два-три ненужни разговора с други адвокати. Често се обаждаше на букмейкъра си.

После Тревър се връщаше в кантората, като минаваше край къщата, от която ЦРУ следеше всяка негова стъпка. Сядаше зад бюрото си и задрямваше. Съживяваше се около три часа и поработваше до пет. Тогава беше готов за още една бира.

Втория път, когато го проследиха до Тръмбъл, той напусна затвора след час и се върна в кантората около шест. Докато вечеряше сам в ресторант за морски деликатеси на булевард Атлантик, един агент влезе в кантората и намери старото му куфарче. В него имаше пет писма от Пърси и Рики.

Командирът на мълчаливата армия около Нептун Бийч беше човек на име Клокнър, най-добрият специалист на Теди в областта на домашния шпионаж. Клокнър имаше инструкции да прихваща всяко писмо, което минава през кантората.

Когато Тревър тръгна право към къщи след ресторанта за морски деликатеси, петте писма бяха пренесени на отсрещната страна на улицата, отворени, фотокопирани, отново запечатани и върнати в куфарчето му. Нито едно от петте не беше адресирано до Ал Кониърс.

В Лангли Девил прочете получените по факса писма. Те бяха прегледани от двама експерти по почерците, които се съгласиха, че Пърси и Рики не са един и същ човек. С помощта на образци от съдебната документация не беше трудно да се определи, че Пърси всъщност е бившият съдия Фин Ярбър от Калифорния, а Рики е бившият федерален съдия Хатли Бийч.

Адресът на Рики беше кутията на „Аладин Норт“ в пощата на Нептун Бийч. За всеобща изненада се оказа, че Пърси използва пощенска кутия в Атлантик Бийч, наета от името на „Лоръл Ридж“.

За следващото си посещение в Лангли, първото от три седмици, кандидат-президентът пристигна с керван от лъскави черни микробуси, които караха твърде бързо, но никой не се оплакваше. Провериха документите им и им махнаха да продължат, докато накрая кавалкадата спря с ръмжене пред една много удобна врата, където ги чакаха няколко младежи с мрачни лица и дебели вратове. Лейк поведе свитата си навътре в сградата. Придружителите му намаляваха по пътя, докато най-сетне той се озова не в обичайния бункер, а в официалния кабинет на мистър Мейнард, който гледаше към малка горичка. Всички други бяха спрени на вратата. Останали сами, двамата велики мъже си стиснаха сърдечно ръцете и дори изглеждаха щастливи да се видят.

Първо най-важното.

— Поздравления за Вирджиния — каза Теди.

Лейк сви рамене, сякаш не беше сигурен, че заслужава комплимента.

— Благодарение на вас.

— Това е много внушителна победа, мистър Лейк — продължи Теди. — Губернатор Тари работи усилено там цяла година. Преди два месеца той получи уверения, че ще бъде подкрепен от всички местни политици в щата. Изглеждаше непобедим. Сега ми се струва, че той бързо губи позиции. Понякога не е изгодно да бъдеш фаворит в началото на кампанията.

— Инерцията в политиката е странно нещо — отбеляза мъдро Лейк.

— Парите са още по-странно нещо. В момента губернатор Тари не може да намери и цент, защото всичко отива при вас. Парите следват инерцията.

— Сигурен съм, че много пъти съм казвал това, мистър Мейнард, но искам още веднъж да ви благодаря. Вие ми давате шанс, за какъвто не съм и мечтал.

— Приятно ли ви е?

— Още не. Ако спечелим, приятните неща ще дойдат по-късно.

— Приятните неща започват другия вторник, мистър Лейк, с Големия вторник. Избори в Ню Йорк, Калифорния, Масачусетс, Охайо, Джорджия, Мисури, Мериленд, Мейн и Кънетикът в един ден. Почти шестстотин делегати! — Очите на Теди блуждаеха, сякаш броеше гласовете. — А вие сте фаворит във всеки един от тези щати, мистър Лейк. Можете ли да повярвате?

— Не, не мога.

— Така е. В Мейн и Калифорния ще бъде доста оспорвано, но следващия вторник вие ще спечелите с голяма преднина.

— Ако вярваме на социологическите проучвания — отвърна Лейк, сякаш самият той им нямаше много доверие. Всъщност като всеки кандидат-президент той беше пристрастен към тях. В интерес на истината напредваше в Калифорния, където имаше сто и четирийсет хиляди работници във военните заводи.

— Аз им вярвам. Освен това смятам, че по-следващия вторник ще постигнете съкрушителна победа. В южните щати ви обичат, мистър Лейк. Там си падат по оръжията и приказките за твърда ръка и затова сега обожават Арън Лейк. Следващият вторник ще бъде добър ден, но по-следващият ще бъде страхотен.

Теди Мейнард предсказваше нечуван успех и Лейк не можа да се съдържи да не се усмихне. Неговите сведения показваха същите тенденции, но от устата на Теди всичко звучеше по-добре. Мейнард взе един лист и прочете последните резултати от проучванията в цялата страна. Лейк имаше преднина от поне пет процента във всички щати.

Няколко минути се радваха на успеха, а после Теди стана сериозен.

— Има нещо, което трябва да знаете — каза той и усмивката му изчезна. Прелисти една страница и погледна някакви бележки. — Преди два дни в Кайбърския проход в планините на Афганистан една руска ракета с голям радиус на действие и ядрени бойни глави беше прехвърлена с камион в Пакистан. Тя пътува за Иран, където ще я използват бог знае за какво. Тази ракета има обseg четири хиляди и осемстотин километра и може да пусне четири атомни бомби. Цената е около трийсет милиона щатски долара, предплатени от иранците чрез

люксембургска банка. Те още са там, в една сметка, която според нас се контролира от хората на Ловкия Ченков.

— Мислех, че той събира оръжия, а не ги продава.

— Ченков има нужда от пари и ги намира. Всъщност той е може би единственият човек, който трупа пари по-бързо от вас.

Теди нямаше добро чувство за хумор, но Лейк все пак се засмя от учтивост.

— Действаща ли е ракетата? — попита Лейк.

— Така смятаме. Идва от един склад до Киев и според нас е нов модел. При толкова много оръжие защо им е на иранците да купуват стара ракета? Да, спокойно можем да предположим, че ракетата е много добра.

— А първата ли е?

— Досега руснаците продаваха резервни части и плутоний на Иран, Ирак, Индия и други страни, но това е първата напълно сглобена и готова за изстрелване ракета.

— Дали иранците ще я използват скоро?

— Едва ли. Изглежда, сделката е сключена по инициатива на Ченков. Парите му трябват, за да купи други видове оръжие. Продава неща, които не са му много необходими.

— Израелците знаят ли за това?

— Не. Още не. С тях човек трябва да внимава. Всяко нещо си има цена. Някой ден ще им поискаме услуга и тогава можем да им кажем за сделката.

За миг на Лейк му се прииска веднага да стане президент. Искаше да научи всичко, което знаеше Теди, макар че това вероятно никога нямаше да стане. В края на краищата в момента имаше действащ президент, пък бил той и некадърен, а Теди не споделяше с него информацията за Ченков и неговите ракети.

— Какво мислят руснаците за моята кампания? — попита той.

— Отначало не обърнаха внимание. Сега я следят много внимателно. Не трябва да забравяме обаче, че Русия вече не е единна. Привържениците на свободния пазар ви одобряват, защото се страхуват от комунистите. Хардлайнерите се страхуват от вас. Много е сложно.

— А Ченков?

— За жалост все още не сме толкова близо до него. Но работим по въпроса. Скоро ще имаме свои очи и уши около него.

Теди хвърли листовите на бюрото си и се приближи до Лейк. Многобройните бръчки по челото му станаха по-дълбоки. Гъстите му вежди надвиснаха над тъжните очи.

— Вижте какво, мистър Лейк — каза той с доста по-мрачен глас. — Вие на практика сте спечелили тази кампания. Ще има едно-две препятствия, неща, които не можем да предвидим, а и да можехме, едва ли бихме успели да ги предотвратим. Заедно ще ги преодолеем. Вредата няма да е голяма. Вие сте нещо съвсем ново и хората ви харесват. Вършите си работата страхотно и те ви слушат. Нека посланието ви към тях си остане простичко — сигурността ни е заплашена, а светът не е толкова безопасен, колкото изглежда. Аз ще се погрижа за парите, а освен това ще продължа да плаша хората. Ние можехме да детонираме тази ракета в афганистанския проход — щяха да бъдат убити пет хиляди души, пет хиляди пакистанци. Атомни бомби експлодират в планините. Мислите ли, че в такъв случай някой ще вземе да се притеснява за фондовата борса? Изключено. Аз ще се погрижа за страха, мистър Лейк. А вие си пазете ръцете чисти и правете всичко, което можете.

— Вече го правя.

— Продължавайте в същия дух и без изненади, нали?

— Разбира се.

Лейк не беше сигурен какво има предвид Теди под „изненади“, но не коментира. Вероятно беше някакво бащинско поучение.

Теди отново се отдалечи. Натисна съответните копчета и от тавана се спусна екран. Прекараха дващест минути, като гледаха извадки от следващата серия предизборни клипове, а после се сбогуваха.

Лейк си тръгна от Лангли. Пред него имаше два микробуса, а след него — един. Всички бързаха към летище Рейгън, където го чакаше самолетът. Лейк мечтаеше за една тиха вечер в Джорджтаун, в дома, където можеше да се скрие от света и да почете книга на спокойствие, без някой да го вижда или чува. Копнееше за анонимността на улиците, за безименните лица, за пекаря арабин на Ем Стрийт, който правеше превъзходни гевречета, за продавача на стари книги на Уисконсин Стрийт и за кафенето, където печеха кафе на

зърна от Африка. Дали някога би могъл отново да върви по улиците като нормален човек и да прави каквото иска? Нещо му подсказваше, че това нямаше да стане и че тези дни са си отишли безвъзвратно.

Докато бъдещият президент беше във въздуха, Девил влезе в бункера и съобщи на Теди, че Лейк е дошъл и си е отишъл, без да направи опит да провери пощенската кутия. Беше време за ежедневния брифинг относно кашата на Лейк. Теди губеше непредвидено много време да се притеснява какво ще направи неговият кандидат.

Петте писма, прихванати от Клокнър и неговия екип, бяха подробно проучени. Две от тях бяха написани от Ярбър от името на Пърси; останалите три от Бийч като Рики. Петимата кореспонденти живеяха в различни щати. Четирима използваха псевдоними, а един имаше смелостта да се подпише с истинското си име. Писмата бяха в общи линии едни и същи: Пърси и Рики се представяха като нещастни младежи в клиника за наркомани, които отчаяно се опитваха да се поправят, и двамата бяха талантиливи и все още хранеха големи надежди, но се нуждаеха от морална и физическа подкрепа от нови приятели, защото старите бяха опасни. Те свободно разкриваха своите грехове и недостатъци, слабостите и сърдечните си болки. Дрънкаха за живота си след клиниката, за надеждите и за мечтите за големи постижения. Хвалеха се с тена и мускулите си и изглеждаха нетърпеливи да покажат разхубавените си тела на своите нови приятели.

Само в едно писмо искаха пари. Рики молеше за заем от хиляда долара своя далечен приятел Питър от Спокейн, щата Вашингтон. Твърдеше, че парите му трябват, за да покрие някакви разходи, за които чичо му отказвал да плати.

Теди беше чел писмата повече от веднъж. Молбата за пари беше важна, защото хвърляше светлина върху игричката на Братята. Може би ставаше въпрос за дребна далавера, показана им от някой друг мошеник, който беше напуснал Тръмбъл и се беше върнал към по-едриите кражби.

Само че размерът на залозите нямаше значение. Тук ставаше въпрос за тела, тънки талии, бронзов тен и здрави бицепси, а кандидат-президентът Лейк участваше в нея.

Оставаха някои неясноти, но Теди беше търпелив. Нали щяха да следят пощата. Всичко щеше да си дойде на мястото.

Докато Спайсър пазеше вратата към стаята за съвещания и стряскаше всеки желаещ да ползва услугите на юридическата библиотека, Бийч и Ярбър работеха върху писмата. Бийч пишеше на Ал Кониърс:

Скъпи Ал,

Благодаря ти за последното писмо. За мен то означава толкова много. Сякаш от месеци живея в клетка и едва сега започвам да виждам слънцето. Твоите писма ми помагат да откряна вратата към света. Моля те, не спирай да ми пишеш.

Извинявай, ако ти досаждам с твърде много излишни подробности. Уважавам правото ти на личен живот и се надявам, че не съм ти задал твърде много въпроси. Ти ми се струваш много чувствителен човек, който обича самотата и умее да се радва на хубавите неща в живота. Мислех за теб снощи, докато гледах „Кий Ларго“, стория филм с Богарт и Бакол. Почти усетих вкуса на китайската храна. Тук не готвят зле, но просто не могат да се справят с китайското кухня.

Имам страхотно идея. Когато след два месеца ме пуснат оттук, искаш ли да вземем „Касабланка“ и „Африканска кралица“, да купим китайска храна и бутилка безалкохолно вино и да прекараме една тиха вечер на канапето? Господи, толкова се вълнувам само като си помисля за живота навън и за истинските неща, които бих могъл да правя там.

Прости ми, ако избързвам, Ал. Просто тук се лишавам от много неща — нямам предвид само пиячката и добрата храна. Нали разбираш какво имам предвид?

Управата на онзи дом в Болтимор е готова да ме приеме, ако успея да си намеря някаква работа на половин

ден. Нали каза, че имаш някакви бизнес-контакти там — знам, че искам голяма услуга, защото ти не ме познаваш, но дали би могъл да го уредиш? Ще ти бъде страшно задължен.

Моля те, пиши ми скоро, Ал. Твоите писма, надеждата и мечтата да напусна това място след два месеца с перспективата да намеря работа ме крепят в най-трудните ми часове.

Благодаря ти, приятелю.

Твой Рики

Писмото до Куинс Гарб беше в напълно различен тон. Бийч и Ярбър работеха върху него от няколко дни. Крайният вариант гласеше:

Скъпи Куинс,

Баща ти притежава банка, а ти твърдиш, че не можеш да намериш повече от десет хиляди долара. Нещо ме лъжеш, Куинс, и това много ме ядосва. Изкушавам се все пак да изпратя писмата на баща ти и жена ти.

Съгласен съм на двацет и пет хиляди долара, преведени по същия начин.

И недей да ме заплашваш, че ще се самоубиеш. Не ми пука какво ще направиш. Ние никога няма да се срещнем, а и без това мисля, че си гадняр.

Изпрати проклетите пари, Куинс, и то веднага!

Твой Рики

Клокнър се притесняваше да не би някой ден Тревър да иде в Тръмбъл преди обяд и да пусне писмата, преди да се върне в кантората или у дома си. Нямаше как да ги прихванат по пътя. Затова беше важно той да вземе писмата със себе си за вечерта, така че ЦРУ да може да се добере до тях.

Въпреки притесненията на Клокнър Тревър не обичаше да работи рано и рядко даваше признаци на живот преди края на следобедния си сън.

Затова, когато Тревър уведоми секретарката си, че ще тръгне за Тръмбъл в единайсет часа сутринта, наетата къща от отсрещната страна на улицата изведнъж се оживи.

— Една жена на средна възраст се обади в кантората на адвоката, представи се като мисис Белтроун и обясни на Джан, че тя и богатият ѝ съпруг имат нужда от бърз развод. Секретарката ѝ каза да почака и извика през коридора на Тревър да не тръгва още. Той тъкмо събираше листата от бюрото си и ги слагаше в куфарчето. Камерата на тавана над него улови киселото му изражение при новината за появилия се клиент.

— Тя казва, че е богата! — изкрещя Джан и Тревър спря да се мръщи. Седна и зачака.

Мисис Белтроун заразказва случая на секретарката. Тя била трета поред съпруга, мъжът ѝ бил много по-стар, имали къща в Джаксънвил, но прекарвали повечето си време на Бермудските острови. Освен това имали и къща във Вейл. От доста време смятали да се разведат и се били уговорили за всичко, нямало спорове, просто им трябвал добър адвокат, за да оправи документацията. Мистър Карсън им бил горещо препоръчан, но по някакви съображения трябвало да действат бързо.

Тревър вдигна слушалката и изслуша същата история. Мисис Белтроун седеше в къщата от отсрещната страна на улицата и говореше по сценарий, съставен от екипа именно за такива случаи.

— Непременно трябва да се срещна с вас — каза тя, след като петнайсет минути бе изливала душата си.

— Аз съм страшно зает — заяви Тревър, сякаш прелистваше страниците на пълен със срещи бележник-календар. Мисис Белтроун го наблюдаваше на монитора. Краката му бяха на бюрото, очите му бяха затворени, а вратовръзката кривната. Животът на един ужасно зает адвокат.

— Моля ви — настояваше тя. — Трябва да приключим с това. Искам да се видим днес.

— Къде е съпругът ви?

— Във Франция, но утре ще се върне.

— Хм, добре тогава, да видим — промърмори Тревър, докато си играеше с вратовръзката.

— Каква е тарифата ви? — попита тя и той отвори рязко очи.

— Този случай явно е по-сложен от обикновен развод по взаимно съгласие. Ще ви струва десет хиляди долара. — Той сбърчи лице при тези думи и зачака отговора със затаен дъх.

— Ще ги донеса днес — каза тя. — Можем ли да се видим в един часа?

Той скочи на крака и запърха около телефона.

— Един и половина става ли? — успя да изрече накрая той.

— Добре, чакайте ме тогава.

— Знаете ли къде е кантората ми?

— Шофьорът ми ще я намери. Благодаря ви, мистър Карсън.

Наричайте ме Тревър, едва не добави той. Тя обаче беше затворила.

От отсрещната къща го гледаха как стисна длани, а после ги сви в юмруци, скръцна със зъби и извика „Да!“. Беше уловил едра риба.

Джан влезе и попита:

— Е?

— Тя ще дойде в един и половина. Пооправи малко.

— Не съм ти прислужница. Можеш ли да получиш някаква предплата? Трябва да платя сметките.

— Ще ѝ взема паричките, Джан. Бъди сигурна!

Тревър се нахвърли на етажерките си, като подреждаше книги, непипнати от години, бършеше рафтовете с книжна кърпичка и тъпчеше папките по чекмеджетата. Когато се захвана дръзновено и с бюрото си, Джан най-сетне се почувства виновна и започна да почиства чакалнята с прахосмукачка.

Работиха през целия обяд. Усилията и препирните им страшно забавляваха хората в отсрещната къща.

В един и половина от мисис Белтроун нямаше и следа.

— Къде е, дявол да я вземе? — изръмжа Тревър през коридора малко след два.

— Може да е поразпитала за теб — отвърна Джан.

— Какво каза? — изкрещя той.

— Нищо, шефе.

— Обади ѝ се — заповяда той в два и половина.

— Тя не остави телефонния си номер.

— Не си й поискала номера?

— Не казах това. Казах, че тя не остави телефона си.

В три и половина Тревър излетя от кантората си, като отчаяно се мъчеше да удържи фронта в скандала с жената, която бе уволнявал поне десет пъти за осем години.

Проследиха го до Тръмбъл. Той стоя в затвора петдесет и три минути и когато си тръгна, отново беше минало пет часа и беше твърде късно да пусне писмата в Нептун Бийч или Атлантик Бийч. Както се и очакваше, той отиде в „Питс“ да пийне и да вечеря.

Екипът от Лангли отлетя за Демойн, където агентите наеха две коли и един микробус и с тях за четирийсет минути стигнаха в Бейкърс, Айова. Появиха се в тихото, затрупано със сняг градче два дни преди писмото. Преди Куинс да го вземе от кутията си, те бяха научили имената на началника на пощата, кмета, началника на полицията и майстора на палачинки в кафето до магазина за железария. Никой в Бейкърс обаче не знаеше кои са те.

Наблюдаваха как Куинс бърза към банката, след като излезе от пощата. Трийсет минути по-късно двама агенти, известни само като Чап и Уес, намериха банката, където работеше мистър Гарб Младши, и се представиха на секретарката му като инспектори от Федералния резерв. Наистина изглеждаха като представители на държавна институция — тъмни костюми, черни обувки, къса коса, дълги палта, лаконичен тон и делови маниери.

Куинс се беше заключил и отначало не искаше да излезе. Те настояха пред секретарката, че посещението им е спешно, и след почти четирийсет минути вратата леко се отвори. Мистър Гарб изглеждаше като човек, който е плакал. Беше блед, измъчен и явно никак не му се искаше да говори с когото и да било. Все пак ги покани да влязат. Беше твърде нервен, за да им поиска документи за самоличност. Дори не запомни имената им.

Седна зад масивното си бюро и погледна към седналите срещу него близнаци.

— Какво можем да направим за вас? — попита той и се усмихна измъчено.

— Вратата заключена ли е? — на свой ред запитва Чап.

— Да, защо? — Близнаците имаха усещането, че мистър Гарб прекарва целия ден при заключени врати.

— Може ли някой да ни чуе? — попита Уес.

— Не. — Куинс изглеждаше още по-нервен.

— Ние излъгахме — каза Чап. — Не сме от Федералния резерв.

Куинс не знаеше дали да се ядоса, да се успокои или още повече да се изплаши, затова просто застина на мястото си — с отворена уста, в очакване на изстрела.

— Дълго е за обясняване — заяви Уес.

— Имате пет минути.

— Всъщност разполагаме с колкото си искаме време.

— Това е моят кабинет. Вън.

— Не бързайте толкова. Ние знаем някои неща.

— Ще извикам охраната.

— Не, няма.

— Видяхме писмото — каза Чап. — Онова, което току-що взехте от пощата.

— Взех няколко писма.

— Но само едно е от Рики.

Раменете на Куинс увиснаха, а очите му бавно се затвориха. После отново се отвориха и той отпрати към мъчителите си поглед, в който се четеше пълно, безусловно поражение.

— Кои сте вие? — промърмори той.

— Не сме ви врагове.

— Работите за него, нали?

— За кого?

— За Рики или както, по дяволите, се казва той.

— Не — каза Уес. — Той е и наш враг. Да кажем само, че един наш клиент е в същото положение като вас. Наеха ни да го защитим.

Чап извади от джоба на палтото си дебел плик и го остави на бюрото.

— Ето двайсет и пет хиляди долара в брой. Пратете ги на Рики.

Куинс зяпна плика с отворена уста. Бедният му мозък беше задръстен, с толкова много мисли, че му се виеше свят. Затова той отново затвори очи и примижа силно в усилие да се концентрира. Да оставим въпроса кои бяха тези двама мъже. Как бяха прочели писмото? Защо му предлагаха пари? Колко знаеха?

Със сигурност не можеше да им има доверие.

— Парите са ваши — каза Уес. — В замяна искаме малко информация.

— Кой е Рики? — попита Куинс, едва отворил очи.

— Какво знаете за него? — каза Чап.

— Името му не е Рики.

— Така е.

— Той е в затвора.

— И това е вярно — кимна Чап.

— Твърди, че има жена и деца.

— Това е вярно донякъде. Разведен е с жена си. Децата са още негови.

— Той твърди, че те тънат в мизерия и затова се налага да изнудва хората.

— Не бих казал. Жена му е много богата, а децата са последвали парите. Не знаем защо той изнудва хората.

— Но бихме искали да го спрем — добави Чап. — Имаме нужда от помощта ви.

Куинс внезапно си даде сметка, че за пръв път в живота си седи в присъствието на двама души от кръв и плът, които знаят, че е хомосексуалист. Идеята го ужаси. За миг му се прииска да отрече всичко и да скалъпи някаква история как се е запознал с Рики, но нищо не му идваше наум. Беше твърде изплашен, за да използва въображението си.

После си даде сметка, че тези двамата тук, които и да бяха те, бяха в състояние да го съсипят. Те знаеха тайната му и можеха да разбият целия му живот.

А вместо това му предлагаха двайсет и пет хиляди долара в брой!

Нещастният Куинс покри очите си с юмруци и простена:

— Какво искате?

Чап и Уес помислиха, че той ще заплаче. Не че това ги интересуваше особено, но нямаше за какво.

— Сделката е следната, мистър Гарб — заговори Чап. — Вие взимате парите и ни разказвате всичко за Рики. Покажете ни писмата. Всичко ни покажете. Ако имате папка или кутия, или някакъв тайник, където сте скрили някои неща, бихме искали да го видим. Щом приберем онова, което ни трябва, ще си тръгнем. Ще изчезнем също толкова бързо, колкото се появихме, и вие никога няма да разберете кои сме и кого пазим.

— И вие ще запазите тайната?

— Напълно.

— Нямаме причини да казваме на някого за вас.

— Можете ли да го накарате да спре? — погледна ги втренчено Куинс.

Чап и Уес спряха и се спогледаха. Дотук реакциите им бяха безупречни, но на този въпрос нямаше ясен отговор.

— Не можем да ви обещаем, мистър Гарб — заяви откровено Уес. — Но ще направим всичко възможно да спрем този така наречен Рики. Както ви казах, той безпокои и нашия клиент.

— Трябва да ме предпазите.

— Ще направим всичко възможно.

Изведнъж Куинс се изправи и се наведе напред, опрял ръце на бюрото си.

— Тогава нямам избор — обяви той. Не докосна парите, но направи няколко крачки към стара остъклена библиотека, пълна с измачкани и оръфани книги. С един ключ отвори шкафа отдолу, а с друг отключи малък сейф, скрит на втория рафт от долу на горе. Внимателно извади оттам малка тънка папка и бавно я остави до пълния с пари плик.

Докато отваряше папката, от интеркома се разнесе остър, неприятен глас:

— Мистър Гарб, баща ви иска да ви види незабавно.

Куинс се изправи ужасен. Усети, че пребледнява, лицето му се сгърчи от паника.

— Ами... кажете му, че имам среща — каза той, като се опитваше да звучи убедително, но всъщност приличаше на безнадежден лъжец.

— Вие му кажете — отвърна гласът и интеркомът превключи.

— Извинете — каза Куинс, като дори се опита да се усмихне. Вдигна слушалката, набра три цифри и обърна гръб на Уес и Чап с надеждата те да не чуят разговора.

— Татко, аз съм. Какво има? — попита той със сведена глава.

Последва дълга пауза, докато старецът свърши да мърмори.

Накрая Куинс успя да вземе думата:

— Не, не, не са от Федералния резерв. Те са, въх, те са адвокати от Демойн. Представяват семейството на един мой състудент. Това е всичко.

По-кратка пауза.

— Тъъ, Франклин Дилейни, едва ли си го спомняш. Той умря преди четири месеца, без да остави завещание, голяма бъркотия. Не, татко, няма нищо общо с банката.

Куинс затвори телефона. Не беше лоша лъжа. Вратата беше заключена. Това беше най-важното.

Уес и Чап се изправиха, приближиха се заедно до бюрото и се наведоха напред, докато Куинс отваряше папката. Първото нещо, което забелязаха, беше снимката, прикрепена към вътрешната страна на корицата. Уес я извади внимателно и попита:

— Това Рики ли трябва да представлява?

— Да, това е той — отвърна Куинс, засрамен, но решен да приключи с това.

— Добре изглежда — каза Чап, сякаш разглеждаха списание „Плейбой“. И тримата веднага се почувстваха неудобно.

— Вие знаете кой е Рики, нали? — попита Куинс.

— Да.

— Кажете ми тогава.

— Не, това не е част от сделката.

— Защо не желаете да ми кажете? Аз ви давам всичко, което искате.

— Не сме се разбирали така.

— Искам да убия това копеле.

— Успокойте се, мистър Гарб. Сключихме сделка. Вие получавате парите, ние папката и никой няма да пострада.

— Нека се върнем към самото начало — направи опит да се усмихне Чап, като погледна слабия измъчен мъж в голямото кресло. — Как започна всичко?

Куинс прехвърли няколко листа в папката и извади тънко списание.

— Купих това от една книжарница в Чикаго — каза той, като обърна списанието така, че да могат да го прочетат. То се казваше „Свободно време“ и се определяше като издание за зрели мъже с алтернативни вкусове.

Остави ги да разгледат корицата, а после обърна на последните страници. Уес и Чап не го докоснаха, но очите им попиваха всичко. Имаше съвсем малко снимки и много дребен шрифт. В никакъв случай не беше порнографско.

На шейсет и четвърта страница имаше малък раздел за обяви. Една от тях беше заградена с червен химикал. Тя гласеше:

„Неженен бял двайсетгодишен мъж търси мил и дискретен господин на 40–50 години за кореспонденция.“

Уес и Чап се наведоха, за да прочетат обявата, а после едновременно се изправиха.

— И вие отвърнахте на тази обява?

— Да. Изпратих кратко писмо и след около две седмици получих отговор от Рики.

— Имате ли копие от писмото си?

— Не. Не съм копирал писмата си. Нищо не е излизало извън този кабинет. Страхувах се да правя копия тук.

Уес и Чап се намръщиха недоумяващо, а после разочаровано. Що за глупак беше този човек?

— Съжалявам — каза Куинс, като се изкушаваше да грабне парите преди двамата да са променили решението си.

Извади първото писмо на Рики и им го подаде.

— Просто го оставете на бюрото — каза Уес и двамата отново се наведоха, като разглеждаха писмото, без да го докосват. Куинс забеляза, че четяха бавно и с невероятна концентрация. Умът му започна да се прояснява и в него проблесна искрица надежда. Колко бе хубаво да разполагаш с парите и да не трябва да се тревожиш за още един взет с измама заем и новите лъжи, с които да прикриваш следите си. А сега той имаше съюзници, Уес и Чап, както и още някой, който работеше срещу Рики. Сърцето му се поуспокои и дишането му стана малко по-леко.

— Следващото писмо, моля — каза Чап.

Куинс нареди писмата по ред на пристигането, едно до друго — бледолилаво, светлосиньо и жълто, всички изписани с красиви печатни букви от човек, който разполагаше с много време. Когато свършиха с дадена страница, Чап внимателно наместваше следващата с пинцети. Пръстите им не докосваха нищо.

Както Уес и Чап щяха да отбележат доста по-късно, странното в тези писма беше тяхната пълна правдоподобност. Рики беше наранен и

измъчен и ужасно се нуждаеше от някой, с когото да общува. Той будеше състрадание. Освен това имаше надежда, защото най-лошото за него вече бе минало и скоро щеше да бъде свободен да търси нови приятелства. Стилът беше превъзходен.

След гробно мълчание Куинс каза:

— Трябва да се обадя по телефона.

— На кого?

— По работа.

Уес и Чап се спогледаха несигурно, а после кимнаха. Куинс отиде с телефона до масичката и се загледа в улицата под прозореца, докато разговаряше с друг banker.

По едно време Уес започна да си води бележки, сигурно за да се подготви за предстоящия кръстосан разпит. Куинс се въртеше до библиотеката и се опитваше да чете вестник и да се прави, че не забелязва какво прави Уес. Вече беше спокоен, мислеше с максимална яснота и планираше следващия ход, който щеше да направи, когато тези гадняри си тръгнаха.

— Изпратихте ли чек за сто хиляди долара? — попита Чап.

— Да.

Уес, по-мрачният от двамата, го изглежда с презрение, сякаш искаше да каже: „Какъв глупак.“

Почетоха още малко, направиха някои бележки и си прошепнаха нещо.

— Колко пари е изпратил вашият клиент? — попита Куинс просто ей така.

Уес го изглежда още по-мрачно и отвърна:

— Не можем да ви кажем.

Куинс не се изненада. Тези момчета нямаха чувство за хумор.

— Само още един-два въпроса — намеси се Чап и Куинс разбра, че ще си говорят още един час. — Как купихте билетите за пътуването?

— Тук в писмото пише. Това копеле ми даде името и номера на туристическа агенция в Ню Йорк. Аз им се обадох, после им преведох парите. Лесно беше.

— Лесно? Друг път правили ли сте го?

— Да не сте дошли да обсъждаме сексуалния ми живот?

— Не.

— Тогава нека говорим по същество — каза предизвикателно Куинс и отново се почувства добре.

За миг в него се обади банкерът. А после се сети нещо и просто не можа да се сдържи да не го каже.

— Пътуването все пак си е платено. На вас ходи ли ви се?

За щастие те се разсмяха — за малко наистина, а после пак се върнаха към работата.

— Не ви ли хрумна да използвате псевдоним?

— Разбира се, че ми хрумна. Глупаво беше да се подписвам с истинското си име, но никога досега не съм правил нещо подобно. Мислех, че този човек казва истината. Той е във Флорида, аз съм в Айова. Изобщо не ми дойде наум, че може да е мошеник.

— Искаме копия от всички писма.

— Това може да се окаже проблем.

— Защо?

— Къде ще ги снимате?

— В банката няма ли ксерокс?

— Има, но не можете да ги снимате в тази банка.

— Тогава ще ги занесем някъде другаде.

— Това е Бейкърс. Няма къде да ги занесете.

— Нямате ли магазин за канцеларски материали?

— Има, но собственикът дължи на банката ми осемдесет хиляди долара. Той седи до мен в ротарианския клуб. Не можете да ги снимате там. Не искам да ме свързват с тази папка.

Чап и Уес се спогледаха, а после погледнаха Куинс.

— Добре тогава — каза Уес. — Аз ще остана тук с вас, а Чап ще вземе папката и ще намери ксерокс.

— Къде?

— В дрогерията — отвърна Уес.

— Вие сте намерили дрогерията?

— Да, трябваха ни пинцети.

— Техният ксерокс е на двайсет години.

— Не, купили са си нов.

— Ще внимавате, нали? Продавачът е втори братовчед на секретарката ми. Бейкърс е много малък град.

Чап взе папката и отиде до вратата. Когато отключи, бравата щракна високо, а когато той излезе, беше огледан най-подробно от

главата до петите. Около бюрото на секретарката бяха скупчени няколко възрастни жени, които сега се взираха с ококорени очи в Чап. Старият мистър Гарб също беше наблизко, държеше счетоводна книга и се преструваше на зает, докато всъщност умираше от любопитство. Чап кимна на всички и излезе, като преди това мина покрай практически всички служители на банката.

Вратата щракна отново, когато Куинс завъртя проклетия ключ, преди някой да успее да нахълта. Той и Уес поприказваха притеснено за това-онова няколко минути, като на моменти разговорът почти замираше поради липса на общи теми. Поводът за запознанството им беше забраненият секс, а те очевидно трябваше да избягват тази тема. Животът в Бейкърс не беше особено интересен. Куинс не можеше да задава въпроси за живота на Уес.

— Какво да пиша в писмото си до Рики? — попита накрая Куинс.

Уес веднага се оживи.

— Ами аз преди всичко бих изчакал. Примерно един месец. Нека се поизпоти. Ако избързате с отговора и парите, може да реши, че е твърде лесно.

— Ами ако се ядоса?

— Няма да го направи. Той има много време, а освен това иска парите.

— Цялата му поща ли четете?

— Мисля, че имаме достъп до повечето писма.

Куинс умираше от любопитство. Седнал до човек, който вече знаеше най-дълбоката му тайна, той почувства, че може да го поразпита.

— Как смятате да го спрете?

Без да знае защо, Уес отвърна:

— Сигурно просто ще го убием.

Изведнъж в очите на Куинс Гарб засия лъчисто спокойствие и измъченото му лице светна щастливо. Бръчките му се отпуснаха. Устните му се разтегнаха в тънка усмивчица. Наследството му нямаше да бъде застрашено, а когато след смъртта на баща си получи парите, той можеше да избяга и да живее както му харесва.

— Колко хубаво — прошепна той. — Колко хубаво наистина.

Чап занесе папката в една мотелска стая при другите членове на екипа, които бяха взели под наем цветен ксерокс. Направиха три комплекта копия и трийсет минути по-късно Чап се върна в банката. Куинс прегледа оригиналите си; всичко беше наред. Внимателно заключи обратно папката в сейфа и заяви на гостите си:

— Мисля, че е време да си вървите.

Тръгнаха си, без да си стиснат ръцете и без да си разменят обичайните любезности. Какво имаха да си кажат?

На местното летище ги чакаше частен самолет. Пистата едва стигаше за излитане. Три часа, след като оставиха Куинс, Чап и Уес докладваха в Лангли. Мисията им беше постигнала голям успех.

Получиха сведения за сметката в Женева Тръст Банк, като подкупиха с четирийсет хиляди долара един служител на банката, когото бяха използвали и преди. „Бумър Риълти“ притежаваше сто осемдесет и девет хиляди долара. Адвокатът им имаше на сметка шейсет и осем хиляди. В разпечатката бяха изброени всички транзакции — всички получени и изтеглени суми. Знаеха коя банка в Демойн бе използвал мистър Гарб. Освен това знаеха, че от някаква банка в Далас са били преведени сто хиляди долара. Не можеха обаче да открият кой беше пуснал платежното нареждане.

Работеха на няколко фронта, когато Теди извика Девил в бункера. Йорк беше с него. Масата беше покрита с копия от писмата на Рики до Гарб и с копия на банковата разпечатка.

Девил никога не беше виждал началника си толкова потиснат. Йорк също нямаше много за казване. Той носеше отговорност за кашата на Лейк, макар че Теди обвиняваше себе си.

— Искam новини — каза тихо Мейнард.

Девил никога не сядаше, когато беше в бункера.

— Още проследяваме парите. Свързахме се със списанието. То излиза в Ню Хейвън, съвсем малък тираж, не съм сигурен дали ще можем да пробием там. Нашият човек на Бахамите следи всяко движение в сметката и ще ни съобщи, ако постъпят нови суми. Имаме екип, готов да претърси кабинета на Лейк в сградата на Конгреса, но

това е трудна работа. Не съм оптимист. Изпратили сме двајсет души в Джаксънвил.

— Колко наши хора следят Лейк?

— Току-що ги увеличихме от трийсет на петдесет.

— Трябва да го наблюдаваме. Да го следим неотклонно. Явно не е човекът, за когото го мислехме, и ако го изпуснем от поглед за един час, той може да изпрати писмо или да си купи друго списание.

— Знам. Правим всичко възможно.

— Това е основният ни вътрешнополитически приоритет.

— Знам.

— Какво ще кажете да вкараме наш човек в затвора? — попита Теди. Идеята беше нова, Йорк я бе предложил преди по-малко от час.

Девил потърка очи и загриза нокти за момент, а после каза:

— Ще видя какво мога да направя. Ще се наложи да използваме връзки, до които не сме прибегвали досега.

— Колко затворници има във федералните затвори? — попита Йорк.

— Около сто трийсет и пет хиляди — отвърна Девил.

— Не можем ли да вкараме още един?

— Ще проверя.

— Имаме ли връзки в Бюрото по затворите?

— Това е нова територия, но работим по въпроса. Използваме един стар приятел в Министерството на правосъдието. Мисля, че ще стане.

Девил ги остави за малко. Щяха да го извикат отново след около час. Йорк и Теди щяха да му подготвят нов списък с въпроси и задачи.

— Не ми харесва идеята да претърсваме кабинета му в зданието на Конгреса — каза Йорк. — Твърде рисковано е. Освен това ще отнеме цяла седмица. Там има планини от документация.

— И на мен не ми харесва — каза тихо Теди.

— Защо не накараме нашите хора от отдел „Документи“ да напишат писмо от Рики за Лейк? Ще скрием предавател в плика, ще го проследим и може би той ще ни заведе до другите писма.

— Прекрасна идея. Кажи на Девил.

Йорк я записа на тефтерче с много други бележки, повечето от които задраскани. След малко зададе въпроса, който отдавна го вълнуваше:

— Ще му кажеш ли, че сме го разкрили?

— Още не.

— А кога?

— Може би никога. Нека съберем повече. Трябва да научим всичко, което можем. Той, изглежда, ревниво крие другия си живот — вероятно е започнал след смъртта на съпругата си. Кой знае? Може би ще успее да го запази в тайна.

— Но той трябва да знае, че си разбрал. Иначе може пак да се опита. Ако знае, че винаги го наблюдаваме, няма да прави глупости. Поне така предполагам.

— А междувременно светът загива. Ядрени оръжия се купуват, продават и прекарват през граница. В момента се водят седем малки войни, а още три всеки момент могат да започнат. Само през миналия месец се появиха десетина нови терористични групировки. Разни идиоти в Близкия изток събират армии и трупат петрол. А ние тук стоим с часове и се чудим как да се справим с трима съдии в затвора, които в този момент най-вероятно играят покер.

— Те не са глупави — каза Йорк.

— Да, но са несръчни. Мрежите им са оплели погрешния човек.

— Мислех, че ние сме сгрешили.

— Не ние, те.

Заповедта на регионалния директор в Бюрото по затворите във Вашингтон пристигна по факса. Тя беше изпратена до Емит Брун, началникът на затвора в Тръмбъл. В сбит, но стандартен стил директорът пишеше, че е прегледал списъка на посетителите в Тръмбъл и не одобрява броя на посещенията на някой си Тревър Карсън, адвокат на трима от затворниците. Адвокат Карсън идвал в затвора почти всеки ден.

Макар всеки затворник да имал конституционно право да се среща с адвоката си, затворът от своя страна имал пълномощия да регулира честотата на тези посещения. Затова оттук нататък срещите между адвокат и клиент се ограничавали до вторник, четвъртък и събота от три до шест следобед. Изключения можели да се правят свободно, но по уважителни причини.

Новите правила щели да бъдат в сила деветдесет дни, след което щели да бъдат преразгледани.

Началникът на Тръмбъл нямаше нищо против. И на него му се струаха подозрителни почти ежедневните посещения на Тревър. Беше поразпитал служителите на входа и надзирателите, като безрезултатно се опитваше да разбере в какво толкова се състоят всички тези юридически консултации. Линк, пазачът, който обикновено придружаваше Тревър до залата за съвещания и освен това прибираше една-две двайсетачки при всяко посещение, каза на началника, че адвокатът и мистър Спайсър си говорят за дела, обжалвания и други такива.

— Разни адвокатски глупости — бе казал Линк.

— Винаги ли претърсваш куфарчето му? — попита началникът.

— Винаги.

От учтивост началникът на Тръмбъл набра номера на мистър Тревър Карсън в Нептун Бийч. Отговори му някаква жена, чийто глас прозвуча доста грубо.

— Адвокатска кантора.

— Мога ли да говоря с мистър Тревър Карсън?
— Кой го търси?
— Казвам се Емит Брун.
— Добре, мистър Брун, но той в момента спи.
— Разбирам. Бихте ли го събудили, ако обичате? Аз съм началникът на федералния затвор в Тръмбъл и трябва да говоря с него.
— Един момент.
Брун чака дълго, а когато се върна, секретарката каза:
— Съжалявам. Не можах да го събудя. Да му кажа ли да ви се обади?
— Не, благодаря. Ще му изпратя факс.

Идеята за насрещен удар хрумна на Йорк, докато играеше голф в неделя! Докато играта напредваше, понякога в реката, но обикновено из пясъка и дърветата, планът се разрастваше и ставаше все по-хитър. След четиринайсет дупки той остави приятелите си и се обади на Теди.

Решиха да разучат тактиката на противниците си и да отвлекат вниманието им от Ал Кониърс. Не можеха да загубят нищо.

Писмото беше съставено от Йорк и предадено на един от най-добрите фалшификатори в отдел „Документи“. Подателят бе кръстен Брант Уайт, а първото писмо бе написано на ръка на обикновена, бяла, но скъпа картичка за кореспонденция.

Скъпи Рики,

Видях твоята обява и тя ми хареса. Аз съм на петдесет и пет, в страхотно форма, и търся нещо повече от кореспонденция. С жена ми току-що купихме къща в Палм Вали, недалеч от Нептун Бийч. Ще пристигнем там след три седмици и смятаме да останем девет месеца.

Ако искаш, прати ми снимка. В случай, че я харесам, ще ти съобщя повече подробности.

Брант

Обратният адрес беше Брант, ПК 88 645, Ъпър Дарби, Пенсилвания 19 082.

За да спестят два-три дни, в отдел „Документи“ сложиха на плика пощенски печат от Филадельфия. После писмото отлетя за Джаксънвил, където агент Клокнър лично го остави в кутията на „Аладин Норт“ в пощата на Нептун Бийч. Беше понеделник.

Във вторник, след като подремна, Тревър прибра пощата и потегли на запад, по познатия път към Тръмбъл. На входа го посрещнаха същите пазачи, Маки и Винс, и той се разписа в същата тетрадка, която Руфъс бутна пред него. Последва Линк в крилото за посещения. Спайсър го чакаше в стаята, където обикновено затворниците се срещаха с адвокатите си.

— Вдигнали са ми мерника — каза Линк, като се доближиха достатъчно. Спайсър дори не го погледна. Тревър връчи две двайсетачки на Линк, който ги прибра светкавично.

— Кой? — попита Тревър, докато отваряше куфарчето си. Спайсър четеше вестник.

— Началникът.

— Дявол да го вземе, той ми намали посещенията. Какво още иска?

— Не разбираш ли? — каза Спайсър, без да сваля вестника. — Линк се сърди, че не получава достатъчно. Нали така, Линк?

— Правилно си разбрал. Не знам какви игрички си играете тук, но ако почна да ви проверявам по-сериозно, ще ви се стъжни, нали?

— Добре ти плащаме — уточни Тревър.

— Ти така си мислиш.

— Колко искаш? — попита Спайсър, като този път го погледна.

— Хиляда на месец, в брой — отвърна Линк, като впери очи в Тревър. — Ще ги вземам от твоята кантора.

— Хиляда на месец и пощата няма да се проверява — каза Спайсър.

— Да.

— И нито дума на никого.

— Да.

— Дадено тогава. Сега изчезвай.

Линк им се усмихна и излезе. Настани се пред вратата и за пред охранителните камери от време на време поглеждаше през прозорчето.

Вътре всичко беше както обикновено. Първо се разменяше пощата, което отнемаше само секунда. Джо Рой Спайсър вадеше писмата за изпращане от стар кафеникав плик, всеки път един и същ, и ги връчваше на Тревър, който пък вадеше пристигащите писма от куфарчето и ги даваше на клиента си.

Имаше шест писма за изпращане. Понякога стигаха до десет и рядко падаха под пет. Макар че Тревър не си водеше записки, нито копия или документи, които можеха да докажат, че той има нещо общо с игричките на Братята, адвокатът знаеше, че в момента се подготвят двайсет-трийсет потенциални жертви. Разпознаваше някои от имената и адресите.

По-точно двайсет и една според прецизната статистика на Спайсър. Двайсет и една обещаващи жертви и още осемнайсет по-несигурни. Почти четирийсет души, които в момента се криеха от света — някои се страхуваха от сянката си, други ставаха все по-смели с всяка изминала седмица, а трети бяха на ръба да захвърлят всичко и да хукнат да се срещат с Рики или Пърси.

Най-трудното беше търпението. Операцията беше в ход, даваше плодове, парите сменяха притежателите си и съществуваше изкушението да се действа прекалено бързо. Бийч и Ярбър се оказаха работливи като пчелички, трудеха се над писмата си с часове, а Спайсър ръководеше цялата дейност. Нужна беше дисциплина, за да бъде зарибена нова жертва с пари, а после да бъде омаяна с достатъчно красиви думи, за да се спечели доверието ѝ.

— Не е ли време да притиснете някого? — попита Тревър.

— Само не ми казвай, че си останал без пари — отвърна Спайсър. — Ти печелиш повече от нас.

— Моите пари са покрити дълбоко като вашите. Просто бих искал още.

— Аз също. — Спайсър погледна плика от Брант от Пенсилвания. — А, имаме си нов — промърмори на себе си той, а после отвори писмото. Прочете го набързо и се изненада от тона. Не личеше страх, нямаше излишни думи, нямаше игра на криеница. Този човек беше готов за действие.

— Къде е Палм Вали? — попита Спайсър.

— На десет мили южно от плажовете. Защо?

— Що за място е това?

— Едно от златните местенца за голф за богати пенсионери, почти всички дошли от север.

— Колко струват къщите?

— Никога не съм ходил там. Държат портите заключени и навсякъде има пазачи, сякаш някой ще дойде да им открадне количките за голф, но...

— Колко струват къщите?

— Минимум един милион всяка. Виждал съм една-две да се продават по три милиона.

— Чакай ме тук — нареди Спайсър, като прибра писмата и тръгна към вратата.

— Къде отиваш? — попита Тревър.

— В библиотеката. Ще се върна след половин час.

— Имам работа.

— Нямам. Прочети вестника.

Спайсър прошепна нещо на Линк, който го придружи през залата за посетители и го изведе извън административната сграда. Джо Рой вървеше бързо през подредения двор. Слънцето грееше топло, а градинарите печелеха по петдесет цента на час.

Същото се отнасяше и за библиотекарите. Бийч и Ярбър се бяха скрили в стаичката до библиотеката и си почиваха от писането с игра на шах, когато Спайсър влезе бързо и с необичайна за него усмивка.

— Момчета, най-после хванахме голямата риба — каза той и хвърли писмото на Брант на масата. Бийч го прочете на глас.

— Палм Вали е голф-център за богаташи — обясни гордо Спайсър. — Къщите стигат до три милиона. Момчето има много в зелено и не си пада по дългите писма.

— Наистина изглежда нетърпелив — отбеляза Ярбър.

— Трябва да действаме бързо — каза Спайсър. — Той иска да дойде след три седмици.

— Какъв е възходящият потенциал за инвестиране в района? — попита Бийч. Обожаваше жаргона на хората, които боравеха с милиони.

— Поне половин милион — отвърна Спайсър. — Дайте да напишем писмото сега. Тревър чака.

Бийч отвори една от многото си папки и показа стоката си — листовے хартия в меки пастелни цветове.

— Мисля да пробвам прасковения — каза той.

— О, прекрасно — каза Спайсър. — Прасковеният ще свърши работа.

Рики написа кратка версия на писмото за установяване на първоначален контакт. Двайсет и осем годишен, висшист, затворен в клиника за наркомани, но с предстоящо изписване, може би след десет дни, много самотен, търси зрял мъж за започване на връзка. Колко хубаво, че Брант ще живее наблизо, защото Рики имал сестра в Джаксънвил и щял да отседне при нея. Нямало да има никакви пречки. Щял да бъде готов за Брант, когато той дойдел на юг. Само че първо искал да види снимка. Брант наистина ли е женен? Жена му също ли ще живее в Палм Вали, или ще остане в Пенсилвания? Няма ли да е прекрасно, ако тя си остане там, където е?

Приложиха същата цветна снимка, която бяха използвали стотина пъти. Беше се оказала неустоима.

Прасковеният плик беше занесен от Спайсър в стаята за юридически консултации, където дремеше Тревър.

— Изпрати това веднага — изръмжа му Спайсър.

Прекараха десет минути над баскетболните залози, а после се сбогуваха, без да си стиснат ръцете.

Докато пътуваше към Джаксънвил, Тревър се обади на букмейкъра си — нов букмейкър, по-добър, защото той вече беше играч от класа. Цифровата линия наистина беше по-сигурна, но телефонът не беше. Агент Клокнър и неговите помощници подслушваха както обикновено и следяха залозите на Тревър. Той се представяше незле и беше спечелил четири хиляди и петстотин долара през последните две седмици. За същия период адвокатската му фирма беше реализирала едва осемстотин долара печалба.

Освен подслушвателното устройство в телефона във фолксвагена бяха скрити четири микрофона, евтини, но въпреки това добри. Под всеки калник имаше предавател, свързан с електрическата система на колата, който бе проверяван през нощ, когато Тревър или беше пиян, или спеше.

Мощен приемник от отсрещната страна на улицата следеше фолксвагена навсякъде. Докато Тревър караше по магистралата, говореше по телефона като важна клечка, жонглираше с парите като изпечен комарджия от Вегас или посрббваше вряло кафе от една

сладкарничка, той изпращаше повече сигнали от повечето частни самолети.

Седми март. Големият вторник. Денят на първичните избори! Арън Лейк премина триумфално по подиума на голяма банкетна зала в един хотел в Манхатън, докато хиляди го поздравяваха, музиката гърмеше, а от тавана валяха балони. Лейк беше спечелил в Ню Йорк с четирийсет и три процента от гласовете. Тари беше получил доста незадоволителните дваисет и девет процента, а другите кандидати си поделиха останалото. Лейк прегръщаше хора, които никога не беше виждал, махаше за поздрав на други, които никога нямаше да види пак, и държа без помощта на бележки вълнуваща победна реч.

После отлетя за Лос Анджелис, където също щеше да празнува победа. В продължение на четири часа на борда на новия боинг със сто места, който струваше един милион долара на месец и и се движеше със скорост от осемстотин километра в час на дванайсет хиляди метра над земята, той и екипът му следяха резултатите от дванайсетте щата, които участваха в Големия вторник. По Източното крайбрежие, където първичните избори тъкмо бяха приключили, Лейк едва успя да спечели в Мейн и Кънетикът, но победи с голяма преднина в Ню Йорк, Масачусетс, Мериленд и Джорджия. Загуби в Роуд Айланд с осемстотин гласа и спечели във Върмонт с хиляда. Докато прелиташе над Мисури, Си Ен Ен го обявиха за победител в този щат с четири процента преднина пред губернатор Тари. В Охайо победата беше не по-малко оспорвана.

Когато Лейк пристигна в Калифорния, преброяването на гласовете там бе свършило. От 591 делегати 390 бяха гласували за него. Беше запазил ускорението. Но най-важното беше, че сега парите бяха у Арън Лейк. Губернатор Тари пропадеше бързо и всички бяха заложили на Лейк.

Шест часа след обявяването на неговата победа в Калифорния Лейк бе засипан от покани за интервюта на живо. За два часа даде осемнайсет, а после отлетя за Вашингтон.

Отиде право в новия щаб на кампанията си на приземния етаж на висока сграда на Ейч Стрийт на една крачка от Белия дом. Благодарни на онези, които бяха работили за него — сред тях почти нямаше доброволци. Вървеше между тях, стискаше ръцете им и през цялото време се чудеше: „Откъде се взеха всички тези хора?“

— Ще победим — повтаряше той и всички му вярваха. Защо не?

Един час разговаря с ръководителите на кампанията си. Разполагате с шейсет и пет милиона и нямаше никакви дългове. Тари имаше по-малко от един милион на ръка и още се опитваше да пресметне парите, които дължеше. Всъщност губернаторът бе пропуснал един срок за федерална регистрация, защото в счетоводството му цареше страхотна бъркотия. Наличните пари бяха изчезнали. Даренията спряха. Всичко отиваше при Лейк.

Имената на тримата потенциални вицепрезиденти се обсъждаха с голям ентузиазъм. Беше вълнуващо, защото това означаваше, че номинацията е вързана в кърпа. Първият избор на Лейк, сенатор Нанс от Мичиган, стана прицел на критици заради съмнителните му сделки в един предишен живот. Неговите партньори бяха от италиански произход, от Детройт, така че Лейк можеше да затвори очи и да си представи как пресата взема Нанс на мушка. Избраха комитет, който да разследва въпроса по-обстойно.

Друг комитет имаше задачата да планира пресконференцията на Лейк на конгреса на партията в Денвър. Лейк искаше веднага да се назначи нов автор на речи, който да започне работа по словото при номинацията.

Лейк тайно се удивляваше на собствените си разноски. Ръководителят на кампанията му получаваше сто и петдесет хиляди долара за годината, не за дванайсет месеца, а само до Коледа. Имаше

директори по финансите, по стратегията, по връзките с медиите, по оперативната дейност и по стратегическото планиране и всички те имаха договори за по сто и двайсет хиляди долара за десет месеца работа. После идваха консултантите на кампанията, хора, които Лейк почти не познаваше, но им плащаше по деветдесет хиляди долара. Следваха сътрудниците, не доброволци като при повечето кандидат-президенти, а истински служители, които получаваха по петдесет хиляди долара и превръщаха офиса в лудница. Те бяха десетки. Освен това имаше и десетки секретарки и чиновници, никой от които не получаваше по-малко от четирийсет хиляди долара.

И не стига цялото това разхищение, повтаряше си Лейк, ами ако стигна до Белия дом, ще трябва да им намеря и там работа. На всички, до последния глупак. Хлапетата, които сега се разхождат със значки с неговия лик, ще очакват пропуски за Западното крило и заплати от по осемдесет хиляди годишно.

Капка в морето, напомняше си той. Не трябваше да се ядосва за дреболии, когато ставаше въпрос за нещо далеч по-значимо.

Проблемите бяха оставени за края на съвещанието и прегледани накратко. Един репортер на „Вашингтон Поуст“ се бе разровил в ранната кариера на Лейк като бизнесмен. Без много усилия беше попаднал на историята с „Грийнтрий“, провален опит за строителство преди двайсет и две години. Лейк и партньорът му бяха обявили фалит и от правна гледна точка бяха загубили на кредиторите си осемстотин хиляди долара. Партньорът беше обвинен в измама, но съдебните заседатели го оправдаха. Никой не беше казал нищо за Лейк, а жителите на Аризона го бяха избирали за конгресмен седем пъти след това.

— Ще отговоря на всякакви въпроси относно „Грийнтрий“ — каза Лейк. — Това беше просто несполучлива сделка.

— Пресата ще стане настъпателна — обади се директорът по връзките с медиите. — Вие сте ново лице и не сте разследван достатъчно. Сега ще започнат да се заяждат с вас.

— Вече започнаха — отвърна Лейк. — Нямам какво да крия.

Изпратиха го да вечеря в „Мортимър“, най-престижното заведение в момента, където той се среща с Илейн Тайнър — адвокатката, която ръководеше „Ди-Пак“. Докато хапваха плодове и сирене, тя се спря на средствата, с които разполагаха в момента. Имаха

двайсет и девет милиона на ръка без никакви значителни дългове, а непрекъснато пристигаха пари от целия свят.

Въпросът с харченето им беше по-сложен. Тъй като те не можеха да отидат директно за кампанията на Лейк, трябваше да ги използват другаде. Тайнър имаше няколко плана. Първият беше серия клипове, подобни на мрачните пророчества, съставени от Теди. „Ди-Пак“ вече купуваха медийно време в най-гледаните часове през есента. Вторият, и засега най-приятният, бяха кампаниите за гласуването в Сената и Конгреса.

— Ще се избият да ви предлагат подкрепа — каза тя с широка усмивка. — Невероятно е какво могат да постигнат няколко милиона долара.

Тайнър му разказа за изборите за представител в Конгреса от една област в Северна Калифорния, където титулярът от дваайсет години, когото Лейк познаваше и презираше, бе започнал годината с четирийсет процента преднина пред неизвестен опонент. Последният пристигнал в „Ди-Пак“ и продал душата си на Лейк.

— Ние на практика поехме кампанията му — каза Тайнър. — Пишем речи, правим проучвания, водим цялата печатна и телевизионна реклама. Дори му наехме нов екип. Досега сме похарчили милион и половина и нашият човек намали преднината на опонента си на десет процента. А му остават още седем месеца.

Тайнър и „Ди-Пак“ се намесваха в предизборните кампании на трийсет конгресмени и десет сенатори. Тя очакваше да събере общо шейсет милиона долара и да ги похарчи до ноември.

Третата ѝ основна идея беше да следи пулса на страната. „Ди-Пак“ непрекъснато правеше проучвания, всеки ден по петнайсет часа. Ако работниците в Западна Пенсилвания имаха някакъв проблем, в „Ди-Пак“ щяха да го знаят. Ако испаноговорещото население в Хюстън одобряваше новата социална политика, в „Ди-Пак“ щяха да знаят това. Освен това щяха да знаят примерно колко процента от жените в района на Чикаго харесват или не харесват някой клип на Лейк.

— Ние знаем всичко — похвали се тя. — Ние сме като Големия брат и виждаме всичко.

Проучванията струваха шейсет хиляди долара на ден и това беше евтино. Никой не можеше да го оспори. Най-важното беше, че Лейк

имаше девет пункта преднина пред Тари в Тексас и дори във Флорида, където още не беше ходил. Освен това Флорида беше много близо до Индиана, родния щат на Тари.

— Тари е уморен — заяви тя. — Той губи увереност, защото беше спечелил в Ню Хампшър и парите се стичаха към него, а после изведнъж се появихте вие бог знае откъде, ново лице, ново послание, никакви стари проблеми, започнахте да печелите и парите потекоха към вас. Тари не може да събере петдесет долара на благотворителен обяд в някоя църква. Губи ключови фигури, защото не може да им плаща, а и те подушват новия фаворит.

Лейк дъвчеше парченце ананас и се наслаждаваше на думите ѝ. Те не бяха нови; беше ги чувал от собствените си хора. Въпреки това беше по-сигурно да ги чуеш от устата на опитен играч като Тайнър.

— Какви са резултатите на вицепрезидента? — попита Лейк. Имаше собствена информация, но, кой знае защо, вярваше повече на Илейн.

— Той ще издържи номинацията — каза тя. Лейк вече знаеше това. — Но борбата на самия конгрес ще бъде жестока. В момента вие сте само на няколко пункта зад него по основния въпрос: „За кого ще гласувате през ноември?“

— Ноември е далеч.

— И да, и не.

— Много неща ще се променят дотогава — заяви Лейк, като си мислеше за Теди и се чудеше каква ли криза щеше да измисли той, за да стресне американския народ.

Вечерята беше съвсем лека и Лейк бе откаран от „Мортимър“ до малка трапезария в хотел „Хей-Адамс“. Там го чакаше дълга, късна вечеря с приятели — двайсетина колеги от Конгреса. Малцина от тях го бяха подкрепили в началото на кампанията, но сега всички горещо поддържаха своя човек. Повечето си правеха собствени проучвания. Лавината се спускаше с трясък по склона и помиташе всичко по пътя си.

Лейк никога не беше виждал старите си приятели толкова радостни от това, че са с него.

Писмото беше подготвено в отдел „Документи“ от жена на име Брус, една от тримата най-добри фалшификатори в ЦРУ. На дъската над бюрото в малката ѝ лаборатория бяха закачени писма от Рики. Прекрасни образци, много повече, отколкото ѝ трябваха. Тя нямаше никаква представа кой е Рики, но беше убедена, че почеркът му е измислен. Беше винаги еднакъв, но по-новите образци показваха лекота, която се постигаше само с практика. Речникът му не беше забележителен, но тя подозираше, че е ограничен нарочно. Синтактичните грешки бяха редки. Брус предполагаше, че Рики е между четирийсет и шейсетгодишен и е завършил поне колеж.

Не беше нейна работа обаче да прави такива предположения, не и в този случай. Като използваше същия химикал и същата хартия като Рики, тя написа красиво писъмце до Ал. Текстът беше подготвен от друг. Тя не знаеше от кого, а и не я интересуваше.

Писмото гласеше:

„Хей, Ал, къде се изгуби? Защо не ми пишеш? Не ме забравяй.“

В този дух плюс малка изненада. Тъй като Рики не можеше да използва телефона, той изпращаше на Ал касета с кратък запис, направен нейде из дълбините на клиниката.

Брус събра писмото на една страница, а после един час работи върху плика. Сложи му пощенски печат от Нептун Бийч, Флорида.

Тя не запечата плика. Работата ѝ беше проверена и отнесена в друга лаборатория. Касетата беше записана от млад агент, който беше учил актьорско майсторство в Северозападния университет. Тихият му, изчистен от акценти глас казваше:

„Здравей, Ал. Аз съм Рики. Сигурно си изненадан да чуеш гласа ми. Тук не ни позволяват да използваме телефоните, но, кой знае защо, ни разрешават да изпращаме и получаваме касети. Нямам търпение да изляза оттук.“ След това в продължение на пет минути Рики говореше за клиниката, за това колко мразел чичо си и хората, които ръководели „Аладин Норт“. Все пак признаваше, че те го излекували от зависимостта към наркотиците. Казваше, че сигурно по-нататък не би съдил клиниката толкова строго.

Всичко беше само празни приказки. Не се обсъждаха планове за неговото изписване, нито имаше намеци къде смята да ходи и какво смята да прави — само смъртно подмятане, че иска някой ден да се запознае с Ал.

Още не бяха готови да пуснат въдицата на Ал Кониърс. Единствената цел на касетата беше да скрие достатъчно мощен предавател, който би ги отвел до другите писма от Рики до Лейк. Не можеха да го сложат в плика. Лейк би могъл да го открие.

ЦРУ вече контролираше осем кутии в „Мейлбокс Америка“ в търговския център, наети за по една година от осем различни клиенти, всеки от които имаше същия двайсет и четири часов достъп като мистър Кониърс. Влизаха и излизаха по всяко време, проверяваха пощата си, вземаха писма, които сами си бяха изпратили, и от време на време, ако никой не ги гледаше, хвърляха по едно око на кутията на Ал Кониърс.

Тъй като знаеха програмата му по-добре и от самия него, те чакаха търпеливо той да завърши обиколките си. Бяха ха сигурни, че ще се измъкне както предния път, облечен в анцуг, затова задържаха плика с касетата почти до десет часа през въпросната вечер. После го оставиха в кутията му.

Четири часа по-късно, докато десетина агенти следяха всяко негово движение, Лейк бегачът изскочи от едно такси пред „Мейлбокс Америка“, втурна се вътре, скри лице под дългата козирка на шапката си, отиде до кутията, измъкна писмата и изтича обратно до таксито.

Шест часа по-късно той излезе от къщата си в Джорджтаун, за да отиде на молитвена закуска в хотел „Хилтън“, а агентите зачакаха. Лейк говори пред асоциацията на полицейските началници в девет часа, а в единайсет се срещна с хиляда директори на училища. Обядва с говорителя на Конгреса. В три даде изтощително интервю за Си Ен Ен, а после се прибра у дома, за да опакова багажа си. В осем трябваше да излети за Далас от летище Рейгън.

Проследиха го до летището, видяха как боингът се отлепя от земята, а после се обадиха в Лангли. Когато двамата агенти от тайните служби пристигнаха, за да проверят околността на къщата на Лейк, ЦРУ вече беше вътре.

Претърсването приключи за десет минути в кухнята. Ръчен приемник улови сигнала от касетата. Намериха я в кошчето за смет до

празна бутилка от мляко, два скъсани пакета овесени ядки и тазсутрешния брой на „Вашингтон Поуст“. Един път седмично идваше прислужница. Лейк просто беше оставил тя да изхвърли сметта.

Не можаха да намерят писмата от Рики, защото Лейк не ги беше запазил. Той беше достатъчно умен да изхвърля доказателствата.

Когато научи, Теди почти си отдъхна. Хората му още бяха в къщата — криеха се и чакаха да си тръгнат момчетата от охраната. Каквото и да правеше Лейк в тайния си живот, той се стараше да не оставя следи.

Касетата разтревожи Арън Лейк. Писмата на Рики и снимката на красивото му лице му бяха доставили някаква тръпка. Младежът беше далеч и те едва ли щяха да се срещнат някога. Можеха да си кореспондират, да общуват от разстояние и да развиват отношенията си съвсем бавно — поне така си го беше представял Лейк.

Гласът на Рики обаче беше друго нещо. Дистанцията беше скъсена, а това не се харесваше на Лейк. Онова, което беше започнало преди няколко месеца като любопитна играчка, сега криеше опасни евентуални последствия. Беше прекалено рисковано. Лейк потръпна от мисълта, че можеше да го разкрият.

Това обаче все още му се струваше невъзможно. Той беше добре скрит зад маската на Ал Кониърс. Рики нямаше никаква представа кой е той. На касетата беше само „Ал това“ и „Ал онова“. Пощенската кутия беше неговият щит.

И все пак трябваше да прекрати кореспонденцията. Поне засега.

Боингът беше пълен с добре заплатени служители. Нямаше самолет, който би побрал целия му антураж. Ако наемеше боинг 747, за два дни той би се напълнил със секретари, съветници, консултанти и социолози, да не говорим за растящата лична армия бодигардове от тайните служби.

Колкото повече първични избори печелеше Лейк, толкова по-пълен ставаше неговият самолет. Може би би било разумно да загуби в един-два щата, за да има място за багажа.

В тъмния салон Лейк отпи от доматения си сок и реши да напише едно последно писмо до Рики. Щеше да му пожелае всичко

най-хубаво и просто да спре кореспонденцията. Какво би могло да направи момчето?

Искушаваше се да напише писмото веднага, както летеше, седнал на мекия си стол. Но не биваше да го прави, защото всеки момент можеше да влезе някакъв сътрудник с поредния спешен доклад, който кандидат-президентът трябваше да изслуша незабавно. Лейк не можеше да се усамоти. Нямаше време да мисли, да мързелува или да мечтае. Всяка приятна мисъл биваше прекъсната от резултатите на последното проучване, от късни новини или от неотложно решение.

Е, навярно щеше да успее да се скрие в Белия дом. Там и преди бяха живели самотници.

Случаят с откраднатия клетъчен телефон занимаваше затворниците в Тръмбъл през последния месец. Мистър Тий Боун, кльощав гамен от Маями, осъден на дваисет години за продажба на наркотици, се беше сдобил с тази играчка по неизяснен начин. Клетъчните телефони бяха строго забранени в Тръмбъл и начинът, по който бе внесен този, породил повече слухове от сексуалния живот на Тийн Карл. Малцината, които го бяха виждали, го описваха (не в съда, а неофициално) като не по-голям от хронометър. Мистър Тий Боун беше забелязан да се крие в сенките, превит в кръста, опрял брадичка на гърдите си и обърнал гръб към света, да говори по телефона. Без съмнение все още ръководеше уличната продажба на наркотици в Маями.

После телефонът изчезна. Мистър Тий Боун обяви на всеослушание, че ще убие крадеца, а когато заплахите не дадоха резултат, обеща награда от хиляда долара в брой. Подозренията падаха върху друг млад дилър, Зоро, чийто квартал в Атланта беше не по-малко страшен от този на Тий Боун. Не беше изключено да се стигне до убийство и затова пазачите и началниците се намесиха и увериха двамата, че ще ги изпратят в друг затвор, ако нещата излязат извън контрол. Наказанието беше прехвърляне в заведение със средно строга охрана и затворници, които разбираха от насилие.

Някой каза на Тий Боун за седмичните заседания на Братята и не след дълго той намери Тий Карл и подаде иск. Искаше да получи телефона си обратно плюс един милион долара за нанесени щети.

Когато за пръв път бе свикано заседание по този въпрос, в столовата се появи един заместник-началник и Братята бързо отложиха делото. Същото нещо се случи и преди втория процес. Въпросът дали някой притежава забранения клетъчен телефон не можеше да бъде дискутиран пред администрацията. Пазачите, които гледаха ежеседмичните заседания, не издаваха нищо.

Накрая съдия Спайсър успя да убеди един от административните служители, че момчетата имат частен спор и не е необходима външна намеса.

— Опитваме се да уредим дребни разногласия — прошепна той — и това трябва да стане при закрити врати.

Молбата му бе предадена нагоре и при третото заседание столовата беше пълна със зрители, повечето от които очакваха да се пролее кръв. Единственият представител на властите беше пазачът, който дремеше на един стол в дъното на залата.

И двете страни бяха свикнали със съдебните зали, така че, естествено, мистър Тий Боун и Зоро сами представляваха интересите си. Съдия Бийч прекара по-голямата част от първия час в опити да наложи приличен език. Накрая се предаде. Ищецът сипеше бесни обвинения, които не биха могли да бъдат доказани дори и с помощта на хиляда агенти на ФБР. Зоро отричаше също така шумно и енергично. Мистър Тий Боун нанесе тежки удари с писмени показания от двама свидетели, чиито имена научиха само Братята. Свидетелите твърдяха, че са видели с очите си как Зоро се опитва да се скрие, докато говори по миниатюрен телефон.

Гневният отговор на Зоро описа свидетелите с думи, каквито Братята никога не бяха чували.

Съкрушителният удар дойде като гръм от ясно небе. Мистър Тий Боун представи най-изненадващо веществени доказателства, прилагайки хитър ход, на който би се възхитил и най-изпеченият адвокат. Беше успял да получи разпечатка на телефонните си разговори и показва пред съда черно на бяло, че от неговия номер са проведени точно петдесет и четири разговора с Югоизточна Атланта. Неговите поддръжници, които засега бяха мнозинство, но всеки момент можеха да пренасочат лоялността си, викаха и подсвиркваха, докато Тий Карл не удари с пластмасовото си чукче и не въдвори тишина.

Зоро не успя да реагира навреме и колебанието му го довърши. Наредиха му да предаде телефона на Братята в срок от двайсет и четири часа и да заплати на мистър Тий Боун четиристотин и петдесет долара за проведените междуградски разговори. Ако това не станеше, въпросът щеше да бъде отнесен до началника на затвора, а Братята

щяха да обявят, че Зоро наистина притежава незаконен клетъчен телефон.

Освен това Братята разпоредиха двамата да не се приближават на по-малко от метър и половина един от друг, дори и по време на хранене.

Тий Карл удари с чукчето и тълпата шумно тръгна към изхода. А той важно обяви следващото дело, поредната дребна комарджийска разправия, и зачака зрителите да се разотидат.

— Тишина! — крещеше той, но шумът само се усилваше.

Братята се върнаха към вестниците и списанията си.

— Тишина! — изкрещя отново Тий Карл и удари с чукчето си.

— Млъквай — извика му Спайсър. — Ти вдигаш най-много шум.

— Това ми е работата — отвърна заядливо Тий Карл, а къдриците на перуката му заподскачаха във всички посоки.

Когато столовата се опразни, в нея бе останал само един затворник. Тий Карл се огледа и най-накрая го попита:

— Вие ли сте мистър Хутън?

— Не, сър — отвърна младежът.

— Тогава мистър Дженкинс?

— Не, сър.

— И аз така си помислих. Делото „Хутън срещу Дженкинс“ се отлага поради невявяване на страните — обяви Тий Карл и демонстративно записа това в протокола си.

— Кой сте вие? — попита Спайсър младежа, който седеше сам и се оглеждаше неуверено. Тримата мъже в резедави роби го гледаха, а също и клоунът със сивата перука, старата ръждивокафява пижама и лилавите чехли без чорапи. Кой бяха тези хора?

Младежът бавно се изправи и пристъпи несигурно към тях.

— Имам нужда от помощ — изрече той почти страхливо.

— Имате ли подаден иск? — изръмжа Тий Карл.

— Не, сър.

— Тогава трябва да...

— Млъквай! — каза Спайсър. — Заседанието се закрива. Върви си.

Тий Карл затръшна тефтера, където водеше протоколите си, ритна сгъваемия стол и изхвърча от столовата. Чехлите му се плъзгаха по плочките, а перуката му се тресеше зад него.

Младежът изглеждаше готов да се разплаче.

— Какво можем да направим за вас? — попита Яרבър.

Момчето държеше малка картонена кутия и Братята знаеха от опит, че тя съдържа документите, които го бяха довели в Тръмбъл.

— Имам нужда от помощ — повтори плахо той. — Пристигнах миналата седмица и ми казаха, че вие можете да ми помогнете за обжалването.

— Нямате ли адвокат? — попита Бийч.

— Имах. Не беше много добър. Той е една от причините да съм тук.

— Защо ви осъдиха? — попита Спайсър.

— Не знам. Наистина не знам.

— Нямаше ли процес?

— Имаше. Имаше дълъг процес.

— И съдебните заседатели ви обявиха за виновен?

— Да. Заедно с още няколко души. Казаха, че сме част от конспирация.

— Конспирация за какво?

— За внос на кокаин.

Поредният наркопласър. На Братята изведнъж им се прииска да се върнат към кореспонденцията си.

— Колко ви дадоха?

— Четирийсет и осем години.

— Четирийсет и осем! На колко години сте?

— На дваайсет и три.

Кореспонденцията беше моментално забравена. Братята погледнаха тъжното младо лице и се опитаха да си го представят след петдесет години. Младежът щеше да излезе оттук на седемдесет и една; въображението не им стигаше. Всеки от Братята щеше да излезе от Тръмбъл по-млад от това хлапе.

— Вземи си стол — каза Яרבър.

Момчето взе най-близкия и го сложи пред масата им. Дори и Спайсър усети някакво съчувствие към него.

— Как се казваш? — попита Яרבър.

— Бъстър.

— Добре, Бъстър, какво си направил, че са ти дали четирийсет и осем години?

Момчето заразказва припряно. Докато балансираше кутията с документите на коленете си и гледаше втренчено към пода, Бъстър започна с думите, че нито той, нито баща му някога са имали неприятности със закона. Притежавали пристан за лодки в Пенсакола. Ловели риба, плавали и обичали морето и работата на пристана била идеалното занимание за тях. Продали старо рибарско корабче на някакъв човек от Форт Лодърдейл, американец, който платил в брой — деветдесет и пет хиляди долара. Парите отишли в банката, или поне така смятал Бъстър. Няколко месеца по-късно човекът се върнал да иска една дванайсетметрова моторница, за която платил осемдесет хиляди долара. Във Флорида плавателните съдове често се плащали в брой. Последвали трета и четвърта покупка. Бъстър и баща му знаели къде да намерят хубави рибарски корабчета втора ръка, които да поправят и обновят. Обичали сами да си вършат работата. След петата покупка дошли наркоченгетата. Задавали въпроси, отправяли смътни заплахи, искали да видят счетоводните книги. Отначало бащата на Бъстър отказал, а после двамата наели адвокат, който ги посъветвал да не се съгласяват. Няколко месеца не се случило нищо.

Бъстър и баща му били арестувани в три през нощта в неделя от група тъпанари с бронирани жилетки и достатъчно оръжие за окупирането на цяла Пенсакола. Измъкнали ги полуоблечени от тяхната къщичка до залива. Всичко било осветено с прожектори. Документацията по делото била дебела три сантиметра — сто и шейсет страници, осемдесет и едно обвинения в конспирация за внос на кокаин. Бъстър имал копие от всичко това в кутията си. Той и баща му едва се споменавали в тези сто и шейсет страници, но въпреки това били посочени като обвиняеми заедно с човека, на когото продали корабчетата, и с още двама и пет души, за които никога не били чували. Единайсет от тях били колумбийци. Трима били адвокати. Останалите били от Южна Флорида.

Американският прокурор им предложил сделка — две години на човек, ако се признаят за виновни и съдействат срещу другите обвиняеми. Да се признаят за виновни в какво? Те не били направили нищо нередно. Познавали само един от останалите двама и шест обвиняеми. Никога не били виждали кокаин.

Бащата на Бъстър направил втора ипотека на къщата им, за да намери двама хиляди долара за адвокат, но изборът се оказал

абсолютно погрешен. На процеса с ужас установили, че седят на същата маса с колумбийците и истинските наркотрафиканти. Седели в една и съща част на съдебната зала, сякаш всички били съконспиратори и част от добре смазан механизъм за контрабанда на наркотици. От другата страна, близо до съдебните заседатели, седели правителствените адвокати, група надуты копелета в тъмни костюми, които си водели бележки и ги гледали с омраза, като че ли Бъстър и баща му били изнасилвачи на деца. Съдебните заседатели ги гледали по същия начин.

През седемте седмици на процеса Бъстър и баща му били практически игнорирани. Имената им били споменати само три пъти. Основното обвинение срещу тях било, че доставяли и преустройвали рибарски корабчета с тихи двигатели за транспорт на наркотици от Мексико до различни места по крайбрежието на Флорида. Адвокатът им, който се оплаквал, че не му плащат достатъчно за седемседмичен процес, не успял да докаже несъстоятелността на тези общи обвинения. Въпреки това правителствените адвокати не се занимавали много с тях и се интересували предимно от осъждането на колумбийците.

Само че нямало и нужда да доказват кой знае какво. Съдебните заседатели били много добре подбрани. След осем дни съвещания, очевидно уморени и изнервени, заседателите обявили всички конспиратори за виновни по всички параграфи. Един месец по-късно след обявяването на присъдата бащата на Бъстър се самоубил.

Докато разказваше, момчето изглеждаше готово да заплаче. Но все пак накрая издаде напред брадичка, скръцна със зъби и каза:

— Не съм направил нищо нередно.

Със сигурност не беше първият затворник в Тръмбъл, който твърдеше, че е невинен. Докато го гледаше и слушаше, Бийч си спомни за един младеж, когото бе осъдил на четирийсет години за контрабанда на наркотици в Тексас. Обвиняемият имаше тежко детство, беше необразован и притежаваше дълго досие като малолетен престъпник. Нямаше кой знае какви шансове в живота. Бийч го беше поучавал важно, отвисоко, горд, че е дал такава строга присъда. Тия проклети наркодилъри трябваше да бъдат разкарани от улиците!

Арестувай някой консерватор и ще получиш либерал. След три години в затвора Бийч се измъчваше за много от хората, на които бе

дал тежки присъди. Хора, които бяха далеч по-виновни от този Бъстър. Хлапета, които просто бяха сбъркали.

Фин Ярбър гледаше, слушаше и изпитваше огромно съчувствие към младежа. Всички в Тръмбъл разказваха тъжни истории и след като ги слуша около месец, той се научи почти на нищо да не вярва. Бъстър обаче звучеше правдоподобно. През следващите четирийсет и осем години той щеше да вегетира и да старее, все за сметка на данъкоплатците. Ядене три пъти на ден. Топло легло през нощта — по последни сметки един федерален затворник струваше на държавата трийсет и една хиляди долара годишно. Какво прахосничество. Половината затворници в Тръмбъл не бяха за тук. Това бяха кротки мъже, които трябваше да бъдат наказани с тежки глоби и обществено полезен труд.

Джо Рой Спайсър слушаше трогателната история на Бъстър и преценяваше с какво би могло да им бъде полезно момчето. Имаше две възможности. Първо, според Спайсър телефоните не се използваха достатъчно в тяхната операция. Братята бяха старци, които пишеха писма от името на млади мъже. Твърде рисковано беше да се обадят например на Куинс в Айова и да се представят за Рики, един здрав двайсет и осем годишен младеж. Ако за тях работеше някое хлапе като Бъстър, те биха могли да убедят всяка потенциална жертва. В Тръмбъл имаше много младежи и Спайсър беше обмислял няколко варианта. Само че те бяха престъпници и той им нямаше доверие. Бъстър беше влязъл току-що и бе дошъл при Братята за помощ. Той би могъл да бъде манипулиран.

Втората възможност беше следствие от първата. Ако Бъстър станеше част от тяхната конспирация, той щеше да бъде тук и след освобождаването на Джо Рой. Изнудването беше твърде доходно, за да бъде изоставено просто така. Бийч и Ярбър се справяха страхотно с писането, но нямаха търговски усет. Вероятно Спайсър би могъл да обучи младия Бъстър да заеме неговото място и да изпраца дела му навън.

Просто една идея.

— Имаш ли някакви пари? — попита Спайсър.

— Не, сър. Загубихме всичко.

— Нямах семейство, лели, чичовци, братовчеди или приятели, които могат да ти помогнат за съдебните разходи?

— Не, сър. Какви съдебни разходи?

— Обикновено искаме хонорар, за да разгледаме някой случай и да помогнем за обжалването.

— Нямам нищо, сър.

— Мисля, че можем да помогнем — каза Бийч. И без това Спайсър не се занимаваше с обжалванията. Той така и не беше завършил гимназия.

— Нещо като pro bono, нали?

— Про какво? — попита Спайсър.

— Pro bono.

— Какво значи това?

— Безплатни правни услуги — каза Бийч.

— Безплатни услуги значи. И кой ги прави?

— Адвокатите — обясни Ярбър. — От всеки адвокат се очаква да отдели няколко часа от времето си, като помага на хора, които не могат да си позволят да го наемат.

— Това е част от старото английско право — добави Бийч, от което Спайсър още повече се обърка.

— Тук май не се прилага, нали? — попита Джо Рой.

— Ще разгледаме случая ти — каза Ярбър на Бъстър. — Моля те обаче да не храниш големи надежди.

— Благодаря.

Излязоха от столовата заедно — трима бивши съдии в резедави църковни роби, следвани от изплашен млад затворник. Притеснен, но и много любопитен.

Отговорът на Брант от Ъпър Дарби, Пенсилвания, звучеше доста припряно:

Скъпи Рики,

Господи, каква страхотна снимка! Мисля да дойда още по-скоро. Ще пристигна на двайсети април. Нали ще бъдеш свободен? Ще разполагаме с цялата къща, защото жена ми ще остане тук още две седмици. Горката. Женени сме от дваiset и две години, а тя си няма и най-малка представа.

Изпращам ти моя снимка. На заден план се вижда едно от любимите ми играчки — моят лиърджет. Ако искаш, можем до се повозим с него. Страхотно самолетче!

Моля те, пиши ми веднага.

Искрено твой,
Брант

Все още нямаше фамилия, но това не беше проблем. Скоро щяха да я открият.

Спайсър разгледа пощенския печат и за секунда се учуди колко бързо пътува пощата между Джаксънвил и Пенсилвания. Снимката обаче прикова вниманието му. Беше откровена, с размери десет на петнайсет сантиметра и приличаше на реклама за бързо забогатяване, на която бизнесменът с горда усмивка стои до самолета, ролс-ройса и евентуално последната си съпруга. Брант стоеше до някакъв самолет, усмихнат, облечен в къси панталонки и пуловер. Ролс-ройс не се виждаше, но затова пък до Брант стоеше привлекателна жена на средна възраст.

Това беше първата снимка в растящата им колекция, на която присъстваше и съпругата на някой от техните кореспонденти. Странно, помисли си Спайсър, но, от друга страна, Брант я беше споменал и в двете си писма. Вече нищо не беше в състояние да го учуди. Машинката за изнудване щеше да работи вечно, защото имаше безкрайно много потенциални жертви, готови да пренебрегнат рисковете.

Самият Брант беше загорял, със спортна фигура, къса, леко прошарена кестенява коса и мустаци. Не беше особено красив, но какво от това?

Защо човек, който имаше толкова много, действаше така безразсъдно? Защото винаги бе рискувал и никога не го бяха хващали. Защото такъв му беше начинът на живот. След като го притиснеха и му вземеха парите, Брант щеше да поуспокои топката. Щеше да избягва обявите за запознанства и анонимните любовници. И въпреки това един агресивен тип като него скоро би се върнал към старите си навици.

Спайсър предполагаше, че тръпката да намираш случайни партньори беше по-силна от страха от риска. Все още обаче го притесняваше фактът, че тъкмо той всеки ден се опитва да мисли като хомосексуалист.

Бийч и Ярбър прочетоха писмото и разгледаха снимката. В тясната претъпкана стаичка цареше пълна тишина. Дали това не беше големият удар?

— Колко ли струва този самолет? — попита Спайсър и тримата се разсмяха. Смехът им беше нервен, сякаш не можеха да повярват.

— Два-три милиона — каза Бийч. Тъй като той беше от Тексас и бившата му жена беше богата, другите двама приеха, че той разбира от самолети повече от тях. — Това е малък лиърджет.

Спайсър би се задоволил с един малка чесна или с всичко, което би могло да го издигне над земята и да го отведе надалеч. Ярбър не искаше самолет. Той искаше билети за първа класа, където ти носят шампанско и две менюта и можеш да си избереш кой филм да гледаш. Първа класа над океана, далеч от тази страна.

— Дайте да го притиснем — предложи Ярбър.

— Колко да му искаме? — попита Бийч, без да сваля очи от снимката.

— Поне половин милион — отряза Спайсър. — Ако ги даде, ще поискаме още.

Седяха мълчаливо, като всеки мислеше за своята част от този половин милион. Третината на Тревър започваше да им пречи. Адвокатът щеше да вземе сто шейсет и седем хиляди долара, а на тях щяха да останат по сто и единайсет хиляди. Не беше зле за затворници, но би трябвало да бъде много повече. Защо адвокатът получаваше толкова много?

— Ще намалим дела на Тревър — заяви Спайсър. — От доста време си го мисля. Отсега нататък парите ще се делят на четири. Той ще взема равен дял.

— Едва ли ще се съгласи — каза Ярбър.

— Няма избор.

— Така е съвсем честно — обади се Бийч. — Ние вършим работата, а той получава повече от всеки от нас. Аз казвам да намалим дела му.

— Ще му съобщя в четвъртък.

Два дни по-късно Тревър пристигна в Тръмбъл малко след четири часа с особено тежък махмурлук, несмекчен нито от двучасовия обяд, нито от едночасовия следобеден сън.

Джо Рой изглеждаше непривично нервен. Той му подаде писмата за изпращане, но задържа един голям червен плик.

— Този скоро ще го притиснем — каза той, като потупваше с плика по масата.

— Кой е той?

— Някой си Брант от Филадельфия. Крие се зад пощенска кутия, така че ще трябва да проучиш въпроса.

— Колко ще му вземем?

— Половин милион долара.

Зачервените очи на Тревър се свиха, а сухите му устни се разтвориха. Пресметна процентите — в неговия джоб щяха да влязат сто шейсет и седем хиляди долара. Изведнъж купуването на яхтата му се видя по-скорошно. Може би нямаше да му трябва пълен милион, за да затвори кантората си и да тръгне към Карибите. Може би половин

милион също щеше да свърши работа. А вече беше толкова близо до него!

— Шегуваш се — каза той, макар да не го вярваше. Спайсър нямаше чувство за хумор и определено се отнасяше сериозно към парите.

— Нищо подобно. Освен това променяме процента ти.

— В никакъв случай. Сделката си е сделка.

— Сделките винаги могат да бъдат променени. Отсега нататък твоят дял ще бъде колкото нашия. Една четвърт.

— И дума да не става.

— Тогава си уволнен.

— Не можете да ме уволните.

— Току-що го направих. Да не би да мислиш, че не можем да намерим друг подкупен адвокат, който да ни пренася пощата?

— Аз знам прекалено много — каза Тревър. Бузите му внезапно порозовяха, а езикът му изпръхна.

— Не се надценявай. Не си толкова незаменим.

— Напротив, съм. Мога да ви издам.

— И ние можем да те издадем, самохвалко. Само че за разлика от теб ние вече сме в затвора. Ти си този, който има какво да губи. Ако почнеш да създаваш проблеми, ще дойдеш от другата страна на барикадата.

Болка прониза челото на Тревър и той затвори очи. Не беше в състояние да спори. Защо беше останал толкова до късно снощи в бара? Трябваше да бъде бодър за срещите си със Спайсър. Вместо това беше уморен и полупиян.

Зави му се свят и той си помисли, че пак ще започне да му се повръща. Направи си сметката. Спореха за разликата между сто шейсет и седем и сто дваайсет и пет хиляди долара. Честно казано, и двете суми му звучаха добре. Не можеше да рискува да бъде уволнен, защото бе успял да пропъди и малкото клиенти, които имаше. Прекарваше по-малко време в кантората и не отговаряше на обажданията им. Беше намерил далеч по-доходоносна работа и беше пратил по дяволите дребните клиенти.

Освен това не можеше да се сравнява със Спайсър. Този човек нямаше съвест. Той беше подъл мошеник, който отчаяно се стремеше да натрупа колкото се може повече пари.

— Бийч и Ярбър одобряват ли това? — попита Тревър, макар прекрасно да знаеше, че са съгласни, а и да не бяха, той нямаше как да разбере.

— Разбира се. Те вършат цялата работа. Защо ти да получаващ повече от тях?

Наистина звучеше малко несправедливо.

— Добре де, добре — каза Тревър. Главата продължаваше да го боли. — Не случайно сте в затвора.

— Не пиеш ли прекалено много?

— Не! Защо питаш?

— Познавам много пияници. Изглеждаш ужасно.

— Благодаря. Ти си гледай своята работа, а аз ще си гледам моята.

— Дадено. Само че никой не иска пияница за адвокат. Ти ръководиш всичките ни пари, спечелени по незаконен път. Ако си поразвържеш езика в някой бар, ще започнат да ти задават въпроси.

— Мога да се контролирам.

— Добре. Освен това внимавай. Ние изнудваме хората, създаваме им неприятности. На тяхно място аз бих се изкушил да дойда и да се опитам да разбера това-онова, преди да кихна парите.

— Те са твърде изплашени.

— Въпреки това си дръж очите отворени. Ти трябва да бъдеш трезвен и внимателен.

— Благодаря за съвета. Нещо друго?

— Да, искам да заложим на няколко мача. — Това беше разговор по същество. Спайсър разтвори един вестник и те започнаха да отбелязват залозите.

Тревър си купи бира от едно магазинче край Тръмбъл и бавно започна да я пие, докато пътуваше към Джаксънвил. Опитваше се да не мисли за техните пари, но не можеше да се сдържи. Общо в тяхната сметка и в неговата в офшорната банка имаше малко повече от двеста и петдесет хиляди долара — пари, които той можеше да вземе когато си поиска. Като прибавим половин милион долара, ставаха седемстотин и петдесет хиляди!

Никога нямаше да го хванат, че е откраднал мръсни пари, и тъкмо това беше най-хубавото. Жертвите на Братята не се оплакваха, защото се срамуваха. Те не бяха престъпили никакви закони. Просто ги

беше страх. Братята от своя страна извършваха престъпление. Към кого можеха да се обърнат, ако парите им изчезнеха?

Трябваше да спре да мисли по този начин.

И все пак как можеха да го хванат Братята? Той щеше да бъде на яхтата си и да кръстосва острови, за които те не бяха и чували. А когато най-сетне ги пуснеха, нима щяха да имат енергията, парите и волята да го открият? Разбира се, че не. Те бяха стари. Бийч вероятно щеше да умре в Тръмбъл.

— Спри! — каза си той.

Отиде пеш до „Бийч Джава“, за да си вземе тройно капучино, а после се върна в кантората си, решен да свърши нещо полезно. Включи се в интернет и откри имената на няколко частни детективи във Филаделфия. Когато започна да звъни, беше почти шест часът. Първите два пъти попадна на телефонен секретар.

Третият път звънна в приемната на Ед Паноци. Детективът сам вдигна слушалката. Тревър обясни, че е адвокат от Флорида и търси човек, който да му свърши спешна работа в Ъпър Дарби.

— Добре. За какво по-точно става въпрос?

— Опитвам се да проследя едни писма — изрече бързо Тревър. Беше правил това достатъчно често и се чувстваше подготвен. — Имам голямо бракоразводно дело. Аз защитавам интересите на съпругата и смятам, че мъжът ѝ се опитва да скрие пари. Трябва ми човек, който да открие на място кой е наел една пощенска кутия.

— Шегувате се.

— Не, говоря напълно сериозно.

— Искате да дебна край някаква пощенска кутия?

— Елементарна детективска услуга.

— Вижте какво, много съм зает. Обадете се на някой друг. — Паноци затвори и се зае с по-важни неща. Тревър го изруга тихо и набра следващия номер. Опита още два пъти, но и двата пъти затвори, защото попадна на телефонни секретари. Реши да опита отново на следващия ден.

От другата страна на улицата Клокнър изслуша още веднъж краткия разговор с Паноци, а после се обади в Лангли. Последното

парченце от мозайката току-що бе попаднало на мястото си и мистър Девил би искал да научи това незабавно.

Макар да разчиташе на сладки думи и красиви снимки, измамата всъщност беше проста. Тя използваше човешкото желание и чистия страх. Разбраха как действа чрез писмата до мистър Гарб и Брант Уайт, както и чрез другите прихванати писма.

Само един въпрос беше останал неизяснен: след като жертвите използваха псевдоними и пощенски кутии, как успяваха Братята да научат истинските им имена? Разговорът с Филадельфия току-що им подсказа отговора. Тревър просто наемаше местен частен детектив, очевидно някой по-малко зает от мистър Паноци.

Когато най-сетне пуснаха Девил при Теди, часът беше почти девет. Севернокорейски войски бяха застреляли още един американски войник в демилитаризираната зона и Теди се занимаваше с последиците и гневните реакции цял следобед. Когато Девил влезе в бункера, шефът на ЦРУ ядеше сирене и бисквити и пиеше диетична кола.

— Така си и мислех — каза Теди, след като изслуша набързо новините.

Инстинктите му бяха удивително точни, особено със задна дата.

— Разбира се, това означава, че адвокатът би могъл да наеме тук човек, който да му разкрие истинската самоличност на Ал Кониърс — каза Девил.

— И как ще стане това?

— Има няколко начина. Първият е чрез наблюдение, както ние хванахме Лейк да проверява тайно кутията си. Детективът ще следи пощата. Това е малко рисковано, защото има голяма вероятност да го забележат. Вторият начин е чрез подкуп. Петстотин долара в брой за някой пощенски чиновник ще свършат добра работа. Това са компютърни архиви. Не е нищо секретно. Един от нашите хора проникна в компютъра на централната поща в Евънсвил, Индиана, и получи списък с наемателите на всички кутии. Просто пробвахме. Отне му около един час. Това е, ако ползваш високите технологии. По-елементарното е просто да се вмъкнеш в пощата посред нощ и да поразгледаш.

— Колко плаща Тревър за подобна услуга?

— Не знам, но скоро ще разберем, когато наеме детектив.

- Трябва да го неутрализираме.
- Да го унищожим?
- Още не. Предпочитам първо да го купя. Той е нашият прозорец. Ако работи за нас, ще знаем всичко и ще го държим далеч от Кониърс. Съставете план.
- А евентуално отстраняване все пак?
- Обмислете и такава възможност. Само че не бързае. Поне засега.

На юг наистина харесваха Арън Лейк с неговата любов към пушките и бомбите и с наперените приказки за бойна готовност. Той заля Флорида, Мисисипи, Тенеси, Оклахома и Тексас с клипове, които бяха дори по-смели от първите. От своя страна хората на Теди изсипаха в същите тези щати повече пари, отколкото някога бяха сменяли притежателя си в предизборна нощ.

Резултатът беше още една бляскава победа. На Малкия вторник — когато бяха първичните избори в южните щати — за Лейк гласуваха 260 от 312-те делегати. След като гласовете бяха преброени на 14 март, 1301 от общо 2066 делегати бяха направили своя избор. Лейк имаше огромна преднина пред губернатор Тари — 801 на 390 гласа.

Само непредвидена катастрофа можеше да му попречи да спечели изборите.

Първата работа на Бъстър в Тръмбъл се състоеше в плевене с машина, за което той получаваше начална надница от двайсет цента на час. Другият вариант беше да мие пода в столовата. Избра плевенето, защото обичаше слънцето и си беше обещал да не остави кожата си да избледнее като на някои от затворниците. Нито пък щеше да надебелее като тях. Та нали това е затвор, повтаряше си той, как могат да бъдат толкова дебели?

Работеше усилено на яркото слънце, поддържаше тена си, стараяше се да не дебелее и се опитваше да приема всичко по-леко. Само че след десет дни Бъстър знаеше, че няма да издържи четирийсет и осем години.

Четирийсет и осем години! Дори не можеше да си го представи. Пък и кой ли би могъл?

Бъстър плака през първите четирийсет и осем часа.

Тринайсет месеца по-рано той и баща му работеха на пристана си, поправяха лодки и два пъти седмично ловяха риба в залива.

Бъстър се движеше бавно с машината за плевене покрай бетонния ръб на баскетболното игрище, където в момента се играеше настървен мач. После стигна до големия пясъчник, където понякога играеха волейбол. В далечината по пистата за бягане вървеше една самотна фигура, стар на вид човек без риза и с вързана на опашка дълга сива коса. Изглеждаше смътно познат. На път за пистата Бъстър оплеви двете страни на една пътечка.

Самотната фигура беше Фин Ярбър, един от съдиите, които се опитваха да му помогнат. Той вървеше по елипсата равномерно, с изправена глава, изпънат гръб и стегнати рамене. Не беше олицетворение на атлетизма, но не беше и зле за шейсетгодишен мъж. Ярбър беше бос и без риза. По загрубялата му кожа струеше пот.

Бъстър изключи машината за плевене и я остави на земята.

Ярбър се приближи, забеляза момчето и каза:

— Здравсти, Бъстър. Как си?

— Още съм тук — усмихна се криво момчето. — Имате ли нещо против да повървя с вас?

— Разбира се, че не — отговори Фин, без да спира.

Минаха двеста метра, докато Бъстър събере смелост да попита:

— Какво става с моето обжалване?

— Хатли Бийч се занимава с него. Присъдата изглежда изрядна, което не е хубаво. Много хора влизат тук с грешки в присъдите и обикновено подаваме няколко иска и сваляме по няколко години. Но в твоя случай не е така. Съжалявам.

— Няма нищо. Какво са няколко години, когато ме чакат четирийсет и осем? Двайсет и осем, трийсет и осем, четирийсет и осем — какво значение има?

— Все пак можеш да обжалваш. Има някакъв шанс решението да бъде отменено.

— Малък шанс.

— Не трябва да се предаваш, Бъстър — каза Ярбър без капчица убеденост. Да храниш някаква надежда означаваше да имаш някаква вяра в системата. Ярбър определено нямаше никаква. Той беше осъден по същите закони, които някога беше защитавал.

Това бедно момче не беше направило нищо лошо. Ярбър бе прочел достатъчно от документите по делото му, за да вярва, че Бъстър е напълно невинна поредна жертва на престарал се прокурор.

Поне според документите изглеждаше, че бащата на момчето бе укрил някакви пари, но нищо сериозно. Нищо, което да предполага обвинение в конспирация, дълго сто и шейсет страници.

Надежда. Чувстваше, че го мами дори при самата мисъл за това. Апелативните съдилища бяха пълни с представители на десницата, които настояваха за спазването на реда и закона и рядко отменяха присъда по дело за наркотици. Щяха да ударят един гумен печат на молбата за обжалване и щяха да си мислят, че са допринесли с нещо за сигурността по улиците.

Най-големият страхливец беше съдията на процеса. Работата на прокурорите е да обвиняват кого ли не, но съдиите са тези, които са длъжни да отсяват невинните обвиняеми. Бъстър и баща му трябваше да бъдат отделени от колумбийците и техните съучастници и да бъдат освободени още преди да е започнал процесът.

Сега един от двамата беше мъртъв. С другия беше свършено. На никой във федералната съдебна система не му пукаше. Поредната наркоафера.

При първия завой Ярбър забави ход, а после спря. Вдигна поглед към далечината, към края на някаква гора отвъд тревите. Бъстър също погледна натам. От десет дни той обикаляше Тръмбъл и отбелязваше липсата на огради, бодлива тел и пазачи.

— Последният, който избяга оттук, тръгна през тези дървета — рече Ярбър, загледан в нищото. — Гората продължава няколко километра, а после стигаш до второкласен път.

— Кой беше този човек?

— Казваше се Томи Адкинс. Бил банкер в Северна Каролина и го хванали да бърка в кацата с меда.

— Какво стана с него?

— Един ден се смахна и замина. Забелязаха едва след шест часа. Един месец по-късно го откриха в мотелска стая в Кокоа Бийч — не ченгетата, а камериерките. Бил свит на кълбо на пода и смучел палеца си. Напълно изкукал. Пратиха го в някаква психиатрия.

— Шест часа значи?

— Да. Горедолу веднъж годишно някой просто си заминава. Съобщават на ченгетата в родния му град, вкарват името му в полицейските компютри и други такива стандартни неща.

— Колко от избягалите ги хващат?

— Почти всички.

— Почти?

— Да, но ги хващат, защото избягалите затворници правят глупости. Напиват се по баровете. Карат коли без задни фарове. Обаждат се на приятелките си.

— Значи ако имаш мозък, можеш да успееш?

— Разбира се. С внимателно планиране и малко пари не би било трудно.

Продължиха да вървят, но вече по-бавно.

— Кажете ми, мистър Ярбър — прошепна Бъстър. — Ако ви оставаха четирийсет и осем години, бихте ли избягали?

— Да.

— Само че аз нямам пукната пара.

— Аз имам.

— Бихте ли ми услужили тогава?

— Ще видим. Дай ми малко време. Посвикни с Тръмбъл. Сега те наблюдават по-внимателно, защото си нов, но с времето ще забравят за теб.

Бъстър успя да се усмихне. Току-що присъдата му беше намалена драстично.

— Знаеш ли какво ще стане, ако те хванат?

— Да, ще ми добавят още няколко години. Много важно. Най-много да ми се съберат петдесет и осем. Не, сър, ако ме хванат, ще си пръсна черепа.

— И аз така бих постъпил. Трябва да бъдеш готов да напуснеш страната.

— И къде да отида?

— Някъде, където ще се слееш с тълпата и където не екстрадират престъпниците за Съединените щати.

— По-конкретно?

— Аржентина или Чили. Говориш ли испански?

— Не.

— Започни да го учиш. Някои момчета от Маями дават уроци.

Минаха мълчаливо десетина метра. Бъстър виждаше бъдещето си в нова светлина. Стъпките му бяха по-леки, раменете по-изправени, а усмивката не слизаше от лицето му.

— Защо ми помагате? — попита той.

— Защото си на двацет и три. Прекалено млад и прекалено невинен. Системата те е прецакала, Бъстър. Имаш правото да си го върнеш както можеш. Имаш ли приятелка?

— Така да се каже.

— Забрави я. Ще ти донесе само неприятности. Освен това да не мислиш, че ще те чака четирийсет и осем години?

— Каза, че ще ме чака.

— Лъже. Вече си търси друг. Забрави я, ако не искаш да те хванат.

Да, вероятно Ярбър беше прав, помисли си Бъстър. Още нямаше писмо от нея, пък и макар да живееше само на четири часа от Тръмбъл, тя не бе идвала да го види. Говориха два пъти по телефона и единственото, което я интересуваше, беше дали някой го е нападнал.

— Имаш ли деца?

— Не. Поне доколкото знам.

— А майка ти?

— Почина, когато бях малък. Отгледа ме баща ми. Бяхме само двамата.

— Значи си идеалният беглец.

— Искам да избягам още сега.

— Имай търпение. Нека да го планираме внимателно.

След още десетина метра Бъстър искаше да се затича с всичка сила. В Пенсакола нямаше нищо, което да му липсва. В гимназията имаше добри оценки по испански и макар да не помнеше нищо, езикът му се удаваше. Бързо щеше да го научи. Реши да тръгне на уроци и да се навърта около латиноамериканците.

Колкото повече вървеше, толкова повече искаше присъдата му да бъде потвърдена. Ако я отменяха, трябваше да мине през нов процес, а не вярваше на никакви съдебни заседатели.

Бъстър искаше да хукне през полето към дърветата и оттам към шосето. Не беше сигурен какво да прави по-нататък. И все пак, ако един луд банкер можеше да избяга и да стигне до Кокоа Бийч, значи и той би успял.

— Вие защо не сте избягали? — попита той.

— Мислел съм за това — отвърна Ярбър. — Само че на мен ми остават пет години. Толкова мога да издържа. Ще изляза на шейсет и пет, в добро здраве. Вероятно ще живея още шестнайсет. За това

живея, Бъстър — за последните шестнайсет години. Не искам непрекъснато да ме е страх, че ще ме хванат.

— Къде ще отидете?

— Още не знам. Може би в някое италианско селце. Може би в планините на Перу. Мога да избирам между всички страни и всеки ден с часове мечтая за този момент.

— Значи имате много пари?

— Не, но работя по този проблем.

Този отговор будеше много въпроси, но Бъстър ги премълча. Беше разбрал, че в затвора не е препоръчително да питаш много.

Когато Бъстър се умори да върви, той спря до машината за плевене.

— Благодаря, мистър Ярбър — каза той.

— Няма за какво. Но да си остане между нас.

— Разбира се. Ще бъда готов, когато кажете.

Фин отново тръгна. Шортите му бяха прогизнали от пот, а от опашката му капеше вода. Бъстър гледаше как Ярбър се отдалечава, а после за миг вдигна очи към дърветата отвъд полето.

В този миг той виждаше чак до Южна Америка.

В продължение на два дълги и тежки месеца Арън Лейк и губернатор Тари се движеха рамо до рамо, глава до глава, от единия до другия край на страната. Бяха подадени почти дваисет и пет милиона гласа в дваисет и шест щата. Двамата политици работеха неуморно по осемнайсет часа на ден и пътуваха непрекъснато — обичайната кандидат-президентска треска.

Не по-малко старателно гледаха да избягват прекия дебат. Отначало Тари не искаше да се среща с Лейк, защото беше фаворит. Той разполагаше с организация, пари и благоприятни прогнози. Защо да признава опонента си? Лейк не искаше дебат, защото тепърва излизаше на националната сцена и нямаше опит в толкова важни кампании. Освен това беше по-лесно да се крие зад сценарии и благосклонни камери и да снима клипове, когато се наложи. Един дебат на живо просто беше твърде рискован.

Теди също не искаше да се стига дотам.

Само че кампаниите се променят. Фаворитите изостават, дребните теми стават големи, а пресата може да създаде криза просто от скука.

Тари бе решил, че иска дебат, защото парите му свършваха и той непрекъснато губеше първични избори.

— Арън Лейк се опитва да купи тези избори — повтаряше той.
— Аз искам да се срещна с него лице в лице.

Звучеше добре и пресата подхвана думите му.

— Той бяга от дебата — обяви Тари, а журналистите харесаха и това изказване.

— Губернаторът не иска да се срещне с мен още от Мичиган — гласеше стандартният отговор на Лейк.

И така три седмици двамата си отправяха взаимни обвинения в малодушие, а екипите им разработваха детайлите.

Лейк не искаше дебат, но пък имаше нужда от форум. Макар да печелеше всяка седмица, неговият опонент от доста време губеше

сили. Собствените му проучвания, както и тези на „Ди-Пак“, показваха голям интерес към Лейк от страна на гласоподавателите, но това се дължеше предимно на факта, че е нов, привлекателен и на пръв поглед избираем.

Освен това проучванията показваха някои слаби места, макар екипът на Лейк да ги пазеше в тайна. Първото беше фактът, че кампанията на Лейк беше основана на един-единствен проблем. Военният бюджет не може вечно да занимава гласоподавателите, а проучванията показваха, че хората се питат какви са позициите на Лейк по други въпроси.

Второ, Лейк все още беше на шест точки след вицепрезидента в евентуалното им съревнование през ноември. Гласоподавателите бяха уморени от вицепрезидента, но поне знаеха кой е той. Лейк си оставаше загадка за мнозина. Освен това до ноември двамата щяха да минат през много дебати. Лейк имаше нужда от опит.

Тари усложняваше проблема, като непрекъснато повтаряше: „Кой е Арън Лейк?“ С част от малкото си останали пари той поръча да напечатат стикери за коли с вече прословутия въпрос: „Кой е Арън Лейк?“

(Теди Мейнард също си задаваше този въпрос почти ежечасно, но по други причини.)

Мястото на дебата беше в един малък лутерански колеж с уютна аудитория, добра акустика, подходящо осветление и контролируема публика. Дори и най-дребните детайли бяха предмет на спор между двата екипа, но тъй като в момента и двете страни имаха нужда от този дебат, в крайна сметка стигнаха до съгласие. Без малко да се разрази юмручен бой по въпроса за сценария, но след като веднъж го приеха, всички бяха доволни от него. През една част от дебата на сцената щеше да има трима репортери, които да задават въпроси. Зрителите имаха дващесет минути да питат за всичко, което ги интересува, без това да се заснема. Тари, който беше адвокат, искаше пет минути за встъпителни думи и десет минути за заключение. Лейк искаше половин час пряк дебат с Тари, само двамата, без посредник или правила. Това изплаши екипа на Тари и почти развали уговорката.

Водещият беше известна личност от местното радио. Когато той каза: „Добър вечер и добре дошли на първия и единствен дебат между

губернатор Уендъл Тари и конгресмен Арън Лейк“, приблизително осемнайсет милиона души го гледаха на живо.

Тари носеше тъмносин костюм, избран от жена му и съчетан със стандартната синя риза и стандартната червеносиня вратовръзка. Лейк беше облечен със страхотен светлокафяв костюм, бяла риза с широка яка и вратовръзка в червено, ръждивокафяво и още десетина цвята. Целият тоалет беше подбран от моден консултант така, че да подхожда на цветовете в студиото. Цветът на косата на Лейк беше леко променен. Зъбите му бяха избелени. Той изглеждаше слаб и свеж и гореше от нетърпение да излезе на сцената.

Губернатор Тари също беше привлекателен мъж. Но макар да беше само с четири години по-стар от Лейк, кампанията му се отразяваше зле. Очите му бяха уморени и зачервени. Беше наддал няколко килограма и това личеше особено по лицето му. Когато започна встъпителното си слово, по челото му избиха капчици пот и заблестяха на светлината.

Според обикновената логика губернатор Тари имаше повече за губене, защото вече бе изгубил толкова много. В началото на януари авторитетен пророк като списание „Тайм“ беше обявил, че номинацията му е в кърпа вързана. Той се подготвяше от три години. Кампанията му беше основана на широка поддръжка. Всеки местен кмет и всеки високопоставен общински служител в Айова и Ню Хампшър беше пил кафе с него. Организацията му беше безупречна.

А после се появи Лейк със своята единствена магическа тема.

Тари имаше отчаяна нужда или от изумително добро представяне, или от голям гаф от страна на Лейк.

Не се случи нито едното, нито другото. Теглиха жребий и на Тари се падна да започне пръв. Встъпителните му думи бяха неубедителни, защото Тари се движеше сковано по сцената и се опитваше да изглежда спокоен, но забравяше какво пише в бележките му. Макар да бе работил като адвокат, беше специалист по ценните книжа. Понеже забравяше реплика след реплика, той се върна към обичайната си тема, а именно твърдението, че мистър Лейк се опитва да купи изборите, защото няма какво да каже. Тонът му бързо стана заядлив. Лейк се усмихваше любезно; за него това бяха халосни патрони.

Слабото начало на Тари му вдъхна смелост, даде му увереност и му подсказа, че трябва да остане зад подиума, където бяха бележките му. Лейк започна с думите, че не е дошъл да критикува, че уважава губернатор Тари, но през изминалите пет минути и единайсет секунди неговият събеседник не е казал нищо позитивно.

След това той игнорира опонента си и очерта накратко три теми, които трябваше да бъдат дискутирани — данъчните облекчения, реформата в социалното осигуряване и търговския дефицит. Не каза нито дума за отбраната.

Първият въпрос от репортерите беше към Лейк и засягаше бюджетния излишък. Какво да се прави с парите? Това беше леко подаване от приятелски настроен репортер и Лейк реагира моментално. Трябва да увеличим социалните помощи, отвърна той, а после демонстрира удивителна финансова компетентност, като изложи как точно смята, че трябва да бъдат похарчени парите. Цитираше само по памет цифри, проценти и прогнози.

Отговорът на Тари беше просто да се намалят данъците. Да върнем парите на хората, които са ги спечелили, каза той.

Докато отговаряха на въпросите, кандидатите спечелиха сравнително малко точки. И двамата бяха добре подготвени. Изненадата беше, че Лейк, човекът, който искаше да притежава Пентагона, беше толкова компетентен по всички други въпроси.

Дебатът продължи нормално. Въпросите от зрителите бяха напълно предсказуеми. Интересното започна, когато на кандидатите беше позволено да спорят пряко. Тари започна пръв и, както се очакваше, попита Лейк дали се опитва да купи изборите.

— Вие не се притеснявахте за разходите, когато имахте повече пари от всички останали — отвърна Лейк и публиката се оживи.

— Аз нямах петдесет милиона долара.

— И аз нямам толкова — каза Лейк. — Цифрата е по-скоро шейсет милиона и парите продължават да идват по-бързо, отколкото сме в състояние да ги броим. Изпращат ни ги работници и хора със средни доходи. Осемдесет и един процента от нашите дарители са хора, които печелят по-малко от четирийсет хиляди долара годишно. Нима тези хора нямат право на това, губернатор Тари?

— Трябва да има лимит на средствата, които един кандидат има право да похарчи.

— Съгласен съм с вас. Затова съм гласувал за лимит осем пъти в Конгреса. Вие от своя страна никога не сте говорили за лимит, докато парите ви не свършиха.

Губернатор Тари погледна глупаво като Дан Куейл към камерите — замръзналият поглед на заслепен от фарове елен. Неколцина от хората на Лейк сред публиката се засмяха достатъчно силно, за да бъдат чути.

Капчиците пот отново се появиха на челото на губернатора, докато той преравяше големите си листове с бележки. Тари не беше действащ губернатор, но все още предпочиташе да бъде наричан така. Всъщност бяха минали девет години, откакто гражданите на Индиана бяха оттеглили подкрепата си от него само след един мандат. Лейк пазеше този удар за по-късно.

После Тари попита защо Лейк е гласувал за петдесет и четири нови данъка по време на четиринайсетте си години като конгресмен.

— Не си спомням петдесет и четири данъка — отвърна Лейк, — но много от тях бяха върху тютюна, алкохола и хазарта. Освен това съм гласувал против повишаването на данъците върху личните и корпоративните доходи, срещу федералните данъци при източника и данъците върху социалните осигуровки. Не се срамувам от това. А като стана въпрос за данъци, губернаторе, как ще обясните факта, че през четирите ви години в Индиана повишихте данъците в щата средно с шест процента?

Не последва бърз отговор и Лейк продължи.

— Искате да намалите федералните разходи, но по време на мандата ви в Индиана щатските разходи бяха увеличени с осемнайсет процента. Искате да намалите данъците върху корпоративните доходи, но по време на вашия мандат корпоративните данъци нараснаха с три процента. Искате да намалите безработицата, а когато бяхте губернатор, четирийсет хиляди души повече получаваха социални помощи. Как бихте обяснили това?

Всеки факт от Индиана нанасяше тежки удари и губернатор Тари беше безпомощен.

— Не съм съгласен с цитираните от вас цифри, сър — успя да каже той. — Ние създадохме работни места в Индиана.

— Наистина ли? — попита иронично Лейк. Извади лист хартия, сякаш държеше обвинителен акт срещу губернатор Тари. — Може и да

е така, но по време на вашия мандат почти шест хиляди бивши служители се записаха като безработни — заяви той, без да гледа към листа.

Наистина Тари се беше справил зле като губернатор, но икономическите условия бяха неблагоприятни. Той беше обяснявал това и преди и с удоволствие би го повторил пак, но имаше само няколко жалки минути по националната телевизия. Със сигурност не би трябвало да ги губи, като навлиза в подробности от миналото.

— Тази кампания не е за Индиана — каза той, като успя да се усмихне. — Тя засяга всички петдесет щата. Тя засяга работниците в цялата страна, които ще трябва да плащат по-високи данъци, за да финансират скъпоструващите ви военни проекти, мистър Лейк. Не можете сериозно да искате да удвоите военния бюджет.

Лейк изглежда твърдо опонента си.

— Говоря сериозно. И вие бихте говорили така, ако искахте силна армия. — Той продължи с безкрайни статистически данни, които се подкрепяха взаимно. Представяше безспорни доказателства за слабата боеспособност на Съединените щати и когато най-сетне свърши, всички бяха убедени, че американската армия би се затруднила да навлезе дори на Бермудите.

Тари обаче разполагаше с данни за противното — дебел лъскав ръкопис, представен му от група бивши адмирали. Той го размахва пред камерите и заяви, че подобно въоръжаване е излишно. Според него в света цареше мир, като изключим няколко граждански и регионални войни, които не засягаха американските интереси, а САЩ бяха единствената останала суперсила. Студената война беше история. Китайците бяха на десетки години от постигането на някакво слабо подобие на равенство. Защо да товарим данъкоплатците с разработване и производство на нови оръжия за милиарди долари?

Известно време двамата кандидати спориха откъде да се вземат парите и Тари успя да отбележи няколко слаби точки. Само че тук бяха на територията на Лейк и докато дискутираха, стана ясно, че конгресменът знае много повече от своя опонент.

Лейк остави най-силния си довод за края. По време на десетминутното си заключение той се върна на въпроса за Индиана и продължи да изброява срамните провали на Тари по време на неговия единствен мандат. Тезата му беше проста и много ефективна: щом

губернаторът не може да управлява един щат, как би могъл да управлява цялата страна?

— Аз не осъждам жителите на Индиана — каза Лейк. — Всъщност те имаха благоразумието да върнат мистър Тари към частния му живот след един-единствен мандат. Те разбраха, че той се е справил зле. Затова едва трийсет и осем процента гласуваха за него, когато той поиска още четири години. Трийсет и осем процента! Би трябвало да вярваме на гражданите на Индиана. Те познават този човек. Те знаят как управлява той. Те направиха грешка, а после оттеглиха подкрепата си. Би било жалко останалата част от страната да направи същата грешка.

Направените моментално проучвания показаха убедителна победа на Лейк. Веднага след дебата от „Ди-Пак“ се обадиха на хиляда гласоподаватели. Почти седемдесет процента смятаха, че Лейк е бил по-добрият от двамата.

По време на късния полет от Питсбърг до Уичита бяха отворени няколко бутилки шампанско и започна малко празненство. Непрекъснато пристигаха резултати от социологически проучвания, като всеки следващ беше по-добър от предишния. Всички тържествуваха.

Лейк не беше забранил алкохола на своя боинг, но не насърчаваше употребата му. Ако член на екипа му си пийнеше, това винаги ставаше тайно и набързо. Някои мигове обаче трябваше да се отпразнуват. Самият Лейк с удоволствие изпи две чаши шампанско. С него бяха само най-приближените му хора. Той им благодари и ги поздрави с победата. Докато отваряха още една бутилка, изгледаха за удоволствие основните точки от дебата. Спираха видеото всеки път, когато губернатор Тари изглеждаше особено объркан, и избухнаха в смях.

Тържеството обаче беше кратко; умората ги застигна. Седмици наред тези хора спяха по пет часа на нощ. През нощта преди дебата повечето от тях бяха спали още по-малко. Самият Лейк беше изтощен. Довърши третата си чаша — за пръв път от много години пиеше толкова, — настана се в голямото кожено кресло и се зави с дебело одеяло. Останалите се изтегнаха в мрака на салона.

Лейк не можеше да заспи, както често му се случваше по време на полет. Имаше твърде много неща, за които да мисли и да се тревожи. Но сега нямаше как да не се наслади на победата в дебата и докато се въртеше под одеялото, Лейк си повтаряше най-добрите реплики от вечерта. Беше се справил блестящо, макар че никога не би казал това пред друг човек.

Номинацията му беше в кърпа вързана. Той щеше да бъде героят на партийния конгрес, а после четири месеца щеше да се състезава с вицепрезидента, продължавайки достойно най-великата американска традиция.

Той включи една лампичка за четене над главата си. През няколко места от него имаше и друга такава, близо до пилотската кабина. Още някой не можеше да заспи. Като изключим това, в самолета беше тъмно. Помощниците му буквално хъркаха под одеялата си — съсипани от работа млади хора, които вече бяха напълно изтощени.

Лейк отвори куфарчето си и извади малка кожена папка с личните си картички за кореспонденция. Те бяха с размери десет на петнайсет сантиметра, с цвят на слонова кост. В горната част с тънки староанглийски букви беше изписано името му. Лейк извади дебела старинна писалка „Монблан“ и написа кратко писмо до съквартиранта си от колежа, който сега беше професор по латински в малък тексаски университет. После написа благодарствена бележка до водещия дебата и едно писмо до координатора си в Орегон. Лейк обичаше романите на Том Кланси. Току-що беше прочел последния и писа на автора колко го е харесал.

Понякога писмата му ставаха по-дълги и затова Лейк имаше и картички в същия цвят и размер, но без името му. Огледа се, за да се увери, че всички спят дълбоко, а после бързо написа на една:

Скъпи Рики,
Смятам, че е най-добре до прекратим
кореспонденцията си. Пожелавам ти успешно лечение.

Искрено твой,
Ал

Пъхна картичката в чисто бял плик. Адреса на клиниката „Аладин Норт“ написа по памет. После се върна към персонализираните си картички и надраска няколко благодарствени писма до големи дарители. След двайсетото писмо умората най-накрая го надви. Картичките още стояха пред него, а лампата за четене още светеше, когато той се поддаде на изтощението и след минута вече спеше.

След по-малко от час го събудиха изплашени гласове. Светлините бяха включени, хората се движеха напред-назад, а в самолета имаше пушек. Откъм пилотската кабина бръмчеше силно някаква аларма и щом се спомни, Лейк си даде сметка, че носът на боинга е насочен надолу. Скоро настъпи пълна паника, отгоре се спуснаха кислородните маски. След като години наред бе гледал разсеяно как стюардесите правят рутинни демонстрации преди излитане, сега наистина трябваше да използва проклетата маска. Сложи я на лицето си и вдиша дълбоко.

Пилотът съобщи, че ще кацнат аварийно в Сейнт Луис. Лампите примигаха и някой изпищя. Лейк искаше да обиколи самолета и да успокои всички, но маската не можеше да се движи с него. Отзад имаше двайсетина репортери и още толкова агенти на тайните служби.

Може би там не се бяха спуснали кислородни маски, помисли си той и се почувства виновен.

Пушекът се сгъсти, а светлината помръкна. След началото на паниката Лейк успя да помисли рационално, макар и само за няколко секунди. Бързо събра картичките и пликите. Писмото до Рики привлече вниманието му дотолкова, доколкото да го пъхне в плика, адресиран до клиниката. Лейк го запечата и пъхна папката обратно в коженото си куфарче. Светлините отново примигнаха, а после окончателно угаснаха.

Пушекът изгаряше очите им и топлеше лицата им. Самолетът се спускаше стремително. Откъм пилотската кабина виеха сирени и звъняха аларми.

Това е невъзможно, каза си Лейк, като стисна страничните облегалки. Аз ще бъда избран за президент на Съединените щати. Спомни си за Роки Марчиано, Бъди Холи, Отис Рединг, Търман Мънсон, сенатор Тауър от Тексас и Мики Лиланд от Хюстън, който му беше приятел. А също и за Джон Кенеди Младши и Рон Браун.

Изведнъж въздухът стана студен и пушекът бързо изчезна. Бяха на по-малко от три хиляди метра надморска височина и пилотът някак беше успял да проветри пътническия салон. Самолетът възстанови хоризонталното си положение, а през прозорците се виждаха светлините на земята.

— Моля продължавайте да използвате кислородните маски — обади се пилотът в тъмнината. — Ще се приземим след няколко минути. Кацането би трябвало да бъде нормално.

Нормално ли? Сигурно се шегува, помисли си Лейк. Трябваше да намери най-близката тоалетна.

Пътниците постепенно се поуспокоиха. Малко преди самолетът да докосне земята, Лейк видя проблясващите светлини на стотина линейки. Машината подскочи леко, както обикновено при кацане, а когато спряха в края на пистата, аварийните врати се отвориха.

Хората хукнаха към изхода и след минути бяха поети от спасителите и отведени до линейките. Огънят в багажното отделение на боинга продължаваше да се разпространява. Докато Лейк бягаше от самолета, срещу него тичаха пожарникари. Изпод крилата излизаше пушек.

— На косъм се отървахте, сър — каза един лекар, докато се отдалечаваха от самолета. Лейк стисна куфарчето с писмата си и за пръв път замръзна от ужас.

Злополуката и последвалият задължителен шум в медиите вероятно не увеличиха особено популярността на Лейк, но все пак бяха нещо. Кандидат-президентът присъстваше в сутрешните новини по всички канали — първо говореше за решителната си победа в дебата с губернатор Тари, а после разказваше подробности за онова, което би могло да бъде последният му полет.

— Мисля, че известно време ще пътувам с автобус — заяви той с усмивка. Използваше възможно най-много шеги и се държеше, сякаш нищо особено не се беше случило. Членовете на екипа му бяха на друго мнение и разказваха как са дишали кислород в тъмнината, докато димът се е съгъстявал и сгорещявал. Репортерите на борда също с готовност описваха подробно преживения ужас.

Теди Мейнард гледаше всичко това от своя бункер. Трима от хората му бяха пътували със самолета, а един от тях му се беше обадил от болницата в Сейнт Луис.

Не знаеше какво да мисли за злополуката. От една страна, той още вярваше, че Лейк трябва да стане президент. От това зависеше сигурността на нацията.

От друга страна, една катастрофа не би била фатална. Лейк и неговият двоен живот щяха да изчезнат. Едно тежко главоболие по-малко. Губернатор Тари беше научил от първа ръка какво означават неограничените пари. Теди можеше да сключи сделка с него навреме за победа на изборите през ноември.

Само че Лейк още беше жив, и то по-силен отвсякога. Загорялото му лице беше на първа страница във всички вестници и в едър план пред всяка камера. Кампанията му напредваше по-бързо, отколкото Теди беше мечтал.

Защо тогава в бункера беше толкова тревожно? Защо Теди не празнуваше?

Защото още не беше решил проблема с Братята. А не можеше просто да започне да убива.

Екипът в отдел „Документи“ използваше същия лаптоп, на който бяха напечатали последното писмо до Рики. Този път то беше сътворено от самия Девил и одобрено от мистър Мейнард. И гласеше:

Скъпи Рики,

Много се радвам за дома в Болтимор. Дай ми няколко дни и ще ти намеря работа на пълен ден. Ще бъде нещо административно и заплатата няма да е голяма, но като начало не е зле.

Предлагам да караме по-бавно, отколкото ти искаш. Евентуално да обядваме някъде и да видим как ще тръгнат нещата. Не обичам да прибързвам.

Надявам се, че си добре. Другата седмица ще ти пиша с повече подробности за работата. Имай търпение.

Всичко най-хубаво,
Ал

Само „Ал“ беше написано на ръка. Сложиха пощенски печат от Вашингтон и изпратиха по човек писмото на Клокнър в Нептун Бийч.

По някаква случайност Тревър беше във Форт Лодърдейл по работа, така че писмото остана в пощенската кутия на „Аладин Норт“ два дни. Адвокатът се върна уморен, отби се в кантората си точно колкото да вдигне скандал на Джан, после изхвърча оттам, върна се в колата си и потегли право към пощата. За негово удоволствие кутията беше пълна. Изхвърли рекламните брошури, а после пропътува до пощата на Атлантик Бийч и провери кутията на „Лоръл Ридж“, скъпата клиника на Пърси.

Щом събра писмата, за изненада на Клокнър Тревър потегли към Тръмбъл. По пътя се обади на букмейкъра си. Беше загубил две хиляди

и петстотин долара за три дни на хоккей — спорт, за който Спайсър не знаеше нищо и на който отказваше да залага. Тревър сам избираше фаворитите си и както можеше да се очаква, губеше.

Спайсър не се появи в двора на Тръмбъл, затова Бийч се срещна с Тревър в стаята за юридически консултации. Размениха пощата си — четиринайсет получени писма и осем за изпращане.

— Какво става с Брант в Ъпър Дарби? — попита Бийч, докато разглеждаше пликовете.

— Какво да става?

— Кой е той? Ние сме готови да го притиснем.

— Още го проучвам. Не бях в града няколко дена.

— Действай. Това може да се окаже най-големият ни удар.

— Ще се заема утре.

Бийч не залагаше на мачове и не искаше да играе карти. Тревър си тръгна след дваайсет минути.

Дълго след времето за вечеря и дълго след края на работното време на библиотеката Братята останаха заключени в стаичката си. Говореха малко, избягваха да срещат погледите си, и се взираха в стената, потънали в мисли.

На масата имаше три писма. Едното беше от лаптопа на Ал, изпратено преди два дни от Вашингтон. Другото беше написано от Ал на ръка и изпратено преди три дни от Сейнт Луис. В него Кониърс прекратяваше кореспонденцията си с Рики. Двете писма рязко си противоречаха и очевидно бяха написани от различни хора. Някой си играеше с пощата им.

Третото писмо ги накара да замръзнат. Препрочетоха го няколко пъти, заедно и поотделно, в тишина или високо на глас. Разглеждаха въгълчетата му, вдигаха го на светлината, дори го помиришаха. Хартията миришеше леко на пушек, също като плика и картичката от Ал до Рики.

Писмото беше написано на ръка, с дата осемнайсети април, един и дваайсет сутринта, и адресирано до някаква жена на име Каръл.

Скъпа Каръл,

Каква страхотно вечер! Дебатът не би могъл да мине по-добре благодарение на теб и на доброволците от Пенсилвания. Хиляди благодарности! Да продължаваме в същия дух и да спечелим тези избори. В Пенсилвания имаме преднина, нека да я запазим. Ще се видим следващата седмица.

Писмото беше подписано от Арън Лейк. Името му беше отпечатано в горната част на картичката. Почеркът беше идентичен с този на писмото от Ал до Рики.

Пликът беше адресиран до Рики в клиниката за наркомани и когато Бийч го отвори, той не забеляза втората картичка, пъхната под първата. После тя падна на масата и когато я вдигна, той забеляза името „Арън Лейк“, гравирани с черни букви.

Това стана някъде към четири часа следобед, малко след като Тревър си тръгна. Почти пет часа Братята изучаваха писмата и вече бяха сигурни, че първо, писмото от лаптопа е фалшиво, а подписът е сложен от опитен имитатор, второ, фалшифицираният подпис е напълно идентичен с оригинала, следователно човекът, който бе подправил писмото, се беше добрал до кореспонденцията на Рики с Ал; трето, картичките до Рики и Каръл бяха написани от Арън Лейк; и четвърто, тази до Каръл явно беше изпратена по погрешка.

Но най-важното беше, че Ал Кониърс и Арън Лейк бяха един и същ човек.

Най-известният политик в страната се беше хванал на тяхната играчка.

Други, по-дребни доказателства също сочеха към Лейк. Кониърс използваше пощенска кутия във Вашингтон, където конгресменът Лейк прекарваше почти цялото си време. Тъй като заемаше отговорна длъжност и често зависеше от мнението на гласоподавателите си, той, естествено, се беше скрил зад псевдоним. Освен това използваше принтер, за да скрие почерка си. Ал не беше изпратил снимка — още едно доказателство, че имаше какво да крие.

Прегледаха вестниците от последните дни, за да сверят датите. Картичките бяха изпратени от Сейнт Луис в деня след дебата, когато Лейк беше там, защото самолетът му се беше запалил.

Лейк беше прекратил кореспонденцията в най-подходящия момент. Беше започнал да пише на Рики, преди да се кандидатира за президент. За три месеца той беше покорил страната и беше станал много известен. Сега можеше да загуби много.

Бавно, без да се интересуват от времето, те започнаха да изграждат версията си за Арън Лейк. Най-силният контрааргумент дойде от Фин Ярбър.

— Да предположим — каза той, — че човек от екипа на Лейк има достъп до писмата му. Тогава какво?

Въпросът не беше лош и те го обмисляха около час. Нима Ал Кониърс не би направил нещо подобно, за да скрие самоличността си? Ами ако той живееше във Вашингтон и работеше за Лейк? Ами ако Лейк, като много зает човек, бе поръчал на някой свой асистент да води кореспонденцията му? Ярбър не си спомняше да е гласувал такова доверие на помощниците си, когато беше главен съдия. Бийч никога не бе оставял друг да пише личните му писма. Спайсър никога не се беше занимавал с подобни глупости. За това си имаше телефони.

Само че Ярбър и Бийч не бяха изпитвали стреса и безумието на някакво толкова оспорвано състезание като президентската кампания. Макар, както си спомняха с тъга, навремето си те да бяха заети мъже, не можеха да се сравняват с Лейк.

Да приемем, че е някой от екипа на Лейк. Дотук имаше идеално прикритие, защото не им беше казал почти нищо. Никакви снимки. Само смътни детайли за кариерата и семейството. Единственото, което бяха успели да изкопчат, беше фактът, че харесва стари филми и китайска храна. Братята и без това смятаха да преустановят кореспонденцията с Кониърс, защото той се оказа твърде плах. Защо тогава беше решил да прекрати връзката точно в този момент?

Нямаха готов отговор.

И без това хипотезата не беше много вероятна. Бийч и Ярбър заключиха, че човек в положението на Лейк, който има реални шансове да стане президент нас Съединените щати, не би позволил на друг да се подписва под личните му писма. Лейк разполагаше със стотици служители, които да печатат писмата му, а той можеше да ги подписва за секунди.

Спайсър постави по-сериозен въпрос. Защо Лейк би поел риска да пише на ръка? Предишните писма бяха напечатани на чисто бяла

хартия и изпратени в чисто бял плик. Страхливците си личаха по използваните от тях канцеларски материали, а Лейк беше от най-плахите. При такава щедро финансирана кампания той разполагаше с много компютри и пишещи машини, сигурно последна дума на техниката.

За да намерят отговора, Братята се върнаха към малкото информация, с която разполагаха. Картичката до Каръл беше написана в един и двайсет сутринта. Според вестника аварийното кацане бе извършено около два и петнайсет, по-малко от час след това.

— Написал го е в самолета — каза Ярбър. — Било е късно, самолетът е бил пълен с хора, поне шейсет души според вестника. Всички са били изтощени, а може би Лейк не е имал компютър подръка.

— Защо тогава да не изчака? — попита Спайсър. Много го биваше да задава въпроси, на които никой, и особено той самият, не можеше да отговори.

— Направил е грешка. Смятал е, че постъпва умно, и вероятно е било така. Само че е объркал пликовете.

— Вижте какво става — каза Бийч. — Номинацията му е в кърпа вързана. Току-що е победил единствения си опонент пред очите на цялата страна и най-сетне е убеден, че през ноември името му ще бъде на бюлетините. Само че той има една тайна — Рики. От седмици се чуди какво да прави с него. Момчето очаква да го изпишат, иска да се срещнат и така нататък. Лейк е притиснат на два фронта — от една страна Рики, а от друга — увереността, че е възможно да бъде избран за президент. Затова решава да скъса с Рики. Пише картичка, с която шансът нещо да се обърка е един на милион, а после самолетът се подпалва. Лейк прави дребна грешка, която се оказва чудовищна.

— А той не знае това — добави Ярбър. — Засега.

Версията на Бийч звучеше правдоподобно. Братята я премисляха в тягостната тишина на стаичката си.

Важността на тяхното откритие спъваше думите и мислите им. Часовете минаваха и Братята бавно проумяваха какво се е случило.

Другият труден въпрос беше свързан с факта, че някой подправяше пощата им. Кой? И защо? Как беше прихванал писмата? Загадката изглеждаше неразрешима.

Отново обсъдиха възможността виновникът да е някой приближен на Лейк, може би помощник, който беше попаднал на писмата случайно. Може пък да се опитваше да предпази Лейк от Рики, като насочва кореспонденцията с надеждата някой ден да успее да прекрати връзката им.

Само че имаше твърде много неизвестни. Бившите съдии се почесваха, гризяха ноктите си и накрая признаха, че утрото е по-мъдро от вечерта. Не можеха да планират следващия ход, защото в ситуацията имаше повече въпроси, отколкото отговори.

Спаха лошо, а когато на другата сутрин се събраха малко след шест часа с картонени чаши горещо черно кафе, очите им бяха зачервени, а лицата — небръснати. Заклучиха вратата, извадиха писмата, сложиха ги точно на същото място като предишната вечер и започнаха да разсъждават.

— Мисля, че трябва да проучим кутията в търговския център — каза Спайсър. — Това е лесно, безопасно и обикновено става бързо. Тревър успя да го направи почти навсякъде. Ако знаем кой я е наел, ще можем да си отговорим на много въпроси.

— Не мога да повярвам, че човек като Арън Лейк ще наеме кутия, за да крие писма като тези тук — каза Бийч.

— Това не е същият Арън Лейк — отвърна Ярбър. — Когато е наел кутията и е започнал да пише на Рики, той е бил обикновен конгресмен, един от четиристотин трийсет и петте. Никой не беше чувал за него. Сега нещата са се променили драстично.

— И тъкмо затова той се опитва да прекрати връзката — каза Спайсър. — Сега нещата стоят много по-различно. Той има много повече за губене.

Първата стъпка би била да накарат Тревър да проследи какво става с пощенската кутия в „Мейлбокс Америка“.

Втората стъпка не беше толкова ясна. Те се притесняваха, че Лейк (ако Лейк и Ал бяха едно и също лице) можеше да се сети какъв гаф е направил с писмата. Той разполагаше с десетки милиони долари (факт, който не убягваше на Братята) и лесно можеше да използва част от тях, за да разбере кой е Рики. При такива огромни залози Лейк би

направил всичко, за да неутрализира Рики, ако разбере за грешката си.

Затова Братята проведоха истински дебат дали да му пратят писмо, в което Рики да помоли Ал да не прекъсват връзката си току-така. Рики щеше да твърди, че имал нужда от приятелство и нищо повече. Целта беше да се поддържа впечатлението, че всичко е наред и няма нищо необичайно. Надяваха се Лейк да я прочете и да започне да се чуди къде е загубил проклетата картичка до Каръл.

Все пак не беше разумно да пращат такова писмо, защото някой друг също четеше пощата им. Докато не разберяха кой е той, не можеха да рискуват отново да пишат на Ал.

Допиха кафето си и тръгнаха към стола. Бяха сами и ядоха овесени ядки, плодове и кисело мляко — здравословна храна, защото Братята се канеха отново да живеят на свобода. Направиха заедно четири обиколки по двора, бавно, без да пушат, а после се върнаха в стаичката си, за да прекарат остатъка от утрото в размишления.

Горкият Лейк. Той хвърчеше от един щат до друг, следван поне от петдесет души, закъсняваше за три ангажимента едновременно, а дузина помощници му шепнеха на ухото. Този човек нямаше време да помисли за себе си.

Братята от своя страна разполагаха с целия ден и можеха да посвещават часове на мислите и планове си. Предимството беше на тяхна страна.

В Тръмбъл имаше два типа телефони: обезопасени срещу подслушване и необезопасени. На теория всички разговори по необезопасените линии се записваха и проверяваха от малки елфчета, скрити в някаква кабинка, които се занимаваха единствено с прослушването на безброй часове безсмислени приказки. В действителност се записваха само около половината разговори, а едва пет процента се проверяваха от някой служител на затвора. Дори федералното правителство не беше в състояние да наеме достатъчно елфи, които да проверяват всичко.

Наркопласъорите понякога ръководеха бандите си от тези телефони. Мафиотски босове нареждаха на хората си да нанесат удар на някой конкурент. Вероятността да ги хванат беше много малка.

Обезопасените телефони бяха по-малко на брой и по закон не можеха да бъдат подслушвани. От тях затворниците можеха да се обаждат само на адвокатите си, а наоколо винаги трябваше да има пазач.

Когато най-сетне дойде редът на Спайсър да използва обезопасен телефон, пазачът беше заминал нанякъде.

— Адвокатска кантора — долетя доста неприветливият глас от свободния свят.

— Обажда се Джо Рой Спайсър от затвора в Тръмбъл. Искam да говоря с Тревър.

— Той спи.

Беше един и половина следобед.

— Ами събудете го тогава, по дяволите — изръмжа Спайсър.

— Почакайте малко.

Джо Рой се огледа и за пореден път се запита що за адвокат си бяха намерили.

— Защо се обаждаш? — бяха първите думи на Тревър.

— Няма значение. Размърдай си задника и се захващай за работа. Трябва да се свърши нещо спешно.

Къщата срещу кантората на Тревър вече се беше оживила. Това беше първото обаждане от Тръмбъл.

— И какво е то?

— Искаме да провериш една пощенска кутия. Бързо. Освен това искаме лично да я наблюдаваш. Не си тръгвай, докато не свършиш работата.

— Защо аз?

— Просто го направи, разбираш ли? Това може да се окаже най-големият ни удар.

— Къде е кутията?

— В търговския център „Чеве Чейс“, Мериленд. Запиши си. Ал Кониърс, пощенска кутия 455, „Мейлбокс Америка“, Уестърн Авеню, „Чеве Чейс“. Внимавай, защото този тип има приятели и не е изключено някой друг също да наблюдава кутията. Вземи малко пари и наеми един-двама добри детективи.

— Много съм зает.

— Да бе, извинявай, че те събудих. Размърдай си задника веднага, Тревър. Тръгвай още днес. И не се връщай, докато не разбереш кой е наел кутията.

— Добре де, добре.

Спайсър затвори, а Тревър вдигна краката си обратно на бюрото и сякаш отново задряма. Всъщност обаче той просто разсъждаваше. Миг по-късно изкрещя на Джан да провери кога има полет за Вашингтон.

През четиринайсетгодишната си кариера Клокнър никога не беше виждал толкова много хора да наблюдават как един човек прави толкова малко. Клокнър се обади бързо на Девил в Лангли и всички в къщата се хванаха за работа. Време беше Уес и Чап да излязат на сцената.

Уес пресече улицата и влезе през скърцащата олющена врата на кантората на мистър Тревър Карсън, адвокат. Уес беше с панталон в цвят каки, с плетен пуловер и мокасини на бос крак, така че, когато Джан му хвърли обичайния за нея презрителен поглед, тя не можа да определи дали той е местен жител или турист.

— С какво мога да ви помогна? — попита тя.

— Непременно трябва да се срещна с мистър Тревър Карсън — възкликна Уес с отчаян тон.

— Имате ли уговорена среща? — попита тя, сякаш шефът ѝ беше толкова зает, че секретарката трудно можеше да следи разписанието му.

— Не, но работата е спешна.

— Той е много зает — заяви тя.

Уес си представи смеха от другата страна на улицата.

— Моля ви, трябва да говоря с него.

Тя вдигна очи и продължи да упорства.

— За какво става въпрос?

— Току-що погребях жена си — каза той почти разплакан и Джан най-сетне поомекна.

— Съжалявам — отвърна тя. Горкият човек.

— Тя беше убита при катастрофа на магистралата на излизане от Джаксънвил.

Джан се беше изправила и съжаляваше, че няма току-що направено кафе.

— Ужасно съжалявам — каза тя. — Кога стана това?

— Преди дванайсет дни. Един приятел ми препоръча мистър Карсън.

Лош приятел, помисли си Джан.

— Искате ли кафе? — попита тя, докато затваряше шишенцето с лака си. Преди дванайсет дни, помисли си тя. Като всички добри секретарки на адвокати тя четеше вестниците и следеше за катастрофи. Кой знае, оттам можеше да излезе някой клиент.

На Тревър обаче това не се беше случвало. Досега.

— Не, благодаря — отвърна Уес. — Тя беше ударена от камион на „Тексако“. Шофьорът е бил пиян.

— Господи! — възкликна Джан и закри устата си с ръка. Дори и Тревър би могъл да се справи с този случай.

Ставаше въпрос за сериозни суми, големи хонорари, човекът беше тук в чакалнята, а онзи глупак дремеше след обяда си.

— Мистър Карсън приема в момента показания под клетва — каза тя. — Ще видя дали мога да го прекъсна. Моля, седнете. — Тя искаше да заключи входната врата, за да не избяга клиентът.

— Казвам се Йейтс. Йейтс Нюман.

— Ах, да — отвърна тя и хукна по коридора. Почука учтиво на вратата на Тревър и влезе. — Събуди се, задник такъв! — просъска тя през зъби толкова силно, че Уес я чу.

— Какво става? — попита Тревър, като се изправи, готов за юмручен бой. В края на краищата нали не спеше. Четеше стар брой на „Пийпъл“.

— Изненада! Имаш клиент.

— Какъв клиент?

— Някакъв мъж, чиято жена е била прегазена от камион на „Тексако“ преди дванайсет дни. Исква да се срещне с теб веднага.

— Значи е тук?

— Да. Не е за вярване, нали? В Джаксънвил има три хиляди адвокати, а този нещастник е попаднал на теб. Твърди, че някакъв приятел те е препоръчал.

— Ти какво му каза?

— Че трябва да си потърси нови приятели.

— Не, сериозно, какво му каза?

— Че приемаш показания под клетва.

— Не съм приемал показания от осем години. Пусни го да влезе.

— Спокойно. Ще му направя кафе. Преструвай се, че довършваш някаква важна работа. Защо не пооправиш кабинета си?

— Ти само гледай да не си тръгне.

— Шофьорът е бил пиан — каза тя, като отвори вратата. — Само да не объркаш нещо.

Тревър замръзна с отворена уста и празен поглед. Мозъкът му най-сетне проработи. Една трета от два милиона, четири милиона, дори и десет, ако шофьорът е бил много пиан. Искаше поне да пооправи бюрото си, но не можеше да помръдне.

Уес гледаше през прозореца към отсрещната къща, откъдето го наблюдаваха колегите му. Стоеше с гръб към шума откъм коридора, защото не можеше да сдържи усмивката си. Чуха се стъпки, а после Джан пропя нежно:

— Мистър Карсън ще ви приеме след малко.

— Благодаря — отвърна Уес, без да се обръща.

Горкият човек още скърби, помисли си Джан и тръгна към мръсната кухня, за да направи кафе.

Показанията бяха приети за нула време, а другите участници в процедурата изчезнаха като по чудо. Уес тръгна след Джан по коридора към разхвърляния кабинет на мистър Карсън. Последваха обичайните любезности по представянето. Секретарката донесе топло кафе и когато най-сетне си тръгна, Уес отправи необичайна молба към адвокатата.

— Дали наблизко не се продава капучино?

— Да, разбира се — отвърна Тревър с готовност. — Има едно кафене, „Бийч джава“, само на няколко пресечки оттук.

— Бихте ли изпратили секретарката си да ми вземе едно?

Естествено. Всичко, което поискаш!

— Да, разбира се. Малко или голямо?

— Малко.

Тревър изхвърча от кабинета си и няколко секунди по-късно Джан отвори входната врата и се затича по улицата. Когато тя се изгуби от погледа му, Чап излезе от отсрещната къща и влезе в кантората на Тревър. Входната врата беше заключена и затова той я отвори със собствен ключ. След като влезе, сложи веригата, така че бедната Джан щеше да остане на стълбите с чаша вряло капучино.

Чап мина тихо по коридора и влезе внезапно в кабинета на адвокатата.

— Извинете — каза Тревър.

— Няма проблеми — отвърна Уес. — Той е с мен.

Чап затвори и заключи вратата, след което извади от якето си деветмилиметров пистолет и само дето не го насочи към бедния Тревър, чиито очи едва не изскочиха от орбитите, а сърцето му примря.

— Какво... — успя да каже той с писклив изплашен глас.

— Просто си затваряй устата — изсъска Чап, като връчи пистолета на седналия Уес.

Ужасените очи на Тревър проследиха оръжието, а после то изчезна. Какво съм направил? Кой са тези престъпници? Платил съм си всички дългове от комар.

Нямаше нищо против да си мълчи. Би направил всичко, което поискат от него.

Чап се облегна на стената съвсем близо до Тревър, сякаш адвокатът можеше да хукне всеки момент.

— Имаме клиент — започна той. — Богат човек, който се е хванал на въдицата, която пускате с Рики.

— Божичко — промърмори Тревър. Най-лошият му кошмар се беше сбъднал.

— Прекрасна идея — каза Уес. — Да изнудвате богати хомосексуалисти, които още крият предпочитанията си. Те не могат да се оплачат. Рики вече е в затвора, така че няма какво да загуби.

— Почти идеален план — допълни Чап. — Докато не попаднете на когото не трябва, както е станало в случая.

— Аз не съм мамил никого — каза Тревър. Гласът му още беше с две октави над нормалното, а погледът му търсеше пистолета.

— Така е, но без теб изнудването не би било възможно, нали? — попита Уес. — Трябва да има подкупен адвокат на свобода, за да пренася пощата. Освен това Рики има нужда от човек, който да оперира с парите и да върши някои дребни услуги. Да проучва жертвите например.

— Вие не сте ченгета, нали? — попита Тревър.

— Не. Работим на частно — отвърна Уес.

— Защото, ако сте ченгета, аз може и да не искам да говоря повече.

— Нали ти казах, не сме ченгета.

Тревър отново можеше да диша и да мисли. С дишането се справяше далеч по-добре, но накрая образованието си каза думата.

— Мисля да запиша този разговор — каза той. — За в случай, че сте ченгета.

— Казах ти, че не сме.

— Нямам вяра аз на ченгетата, особено на федералните. Те биха влезли тук също като вас, биха размахали пистолет и биха се заклели, че не са федерални агенти. Просто не обичам ченгета. Мисля да запиша тоя разговор на касетофон.

Не се притеснявай, приятелче, искаха да кажат те. Всичко се записваше от твърде прецизна дигитална миниатюрна камера, монтирана на тавана на около метър зад мястото, където седяха. Освен това по разхвърляното бюро на Тревър имаше скрити много микрофони, така че, когато той хъркаше, оригваше се или дори пукаше кокалчетата на пръстите си, някой от другата страна на улицата го чуваше.

Пистолетът отново се появи. Уес го хвана с две ръце и внимателно го огледа.

— Нищо няма да записваш — каза Чап. — Както ти казах, не работим в полицията. Освен това сега ние казваме какво ще става. — Той направи една крачка към стената. Тревър го следеше с едно око, а с другото помагаше на Уес да разгледа пистолета.

— Всъщност ние идваме с мир — каза Чап.

— Предлагаме ти пари — каза Уес и отново скри проклетата вещ.

— Пари за какво? — попита Тревър.

— Искаме да бъдеш на наша страна. Искаме да ползваме услугите ти.

— За какво?

— За да ни помогнеш да предпазим клиента си — отвърна Чап. — Ето как гледаме на нещата. Ти си съучастник в заговор за изнудване, организирано от федерален затвор. Ние те разкрихме. Бихме могли да отидем при властите и да предадем теб и твоя клиент. Ще бъдеш осъден на трийсет месеца и вероятно ще те пратят в Тръмбъл — мястото би ти подходило идеално. Автоматично ще ти отнемат лиценза, което означава, че ще загубиш всичко това. — Чап махна небрежно с дясната сиръка към векторните, праха и купищата стари папки, непипнати с години.

— Ние можем веднага да отидем при федералните и сигурно бихме успели да спрем писмата от Тръмбъл — намеси се Уес. — Вероятно на нашия клиент ще му бъдат спестени всички неудобства. Само че има елемент на риск, който той не иска да поеме. Не е изключено Рики да има и друг съучастник, в затвора или на свобода, човек, когото още не сме намерили, и той да успее по някакъв начин да си отмъсти, като изложи клиента ни.

Чап поклати глава.

— Това е твърде рисковано. Предпочитаме да работим с теб, Тревър. По-добре да те купим и да прекратим изнудването чрез тази кантора.

— Аз не съм за продан — заяви не особено убедено Тревър.

— Тогава ще те наемем за известно време — каза Уес. — Нали и без това всички адвокати имат почасова тарифа?

— Да, но вие искате от мен да предам клиента си.

— Твоят клиент е мошеник, който извършва престъпления всеки ден от федерален затвор. А ти си не по-малко виновен от него. Хайде да не се правим на прекалено праведни.

— Когато вършиш престъпление, Тревър, ти губиш правото на самоуважение. Не ни чети проповеди. Знаем, че въпросът е само в размера на сумата.

Тревър забрави за миг за пистолета и за разрешителното си, което висеше на стената зад него, леко килнато на една страна. Както често правеше напоследък, когато се сблъскаше с някоя от неприятните страни на адвокатската практика, той затвори очи и си представи десетметровата си шхуна, пуснала котва в топлите, спокойни води на закътан залив. На стотина метра от него по плажа се разхождаха момичета по монокини, а той самият беше почти гол и си пиеше питието на палубата. Усещаше мириса на солената вода, нежния бриз и вкуса на рома, чуваше смеха на момичетата.

Отвори очи и се опита да се съсредоточи върху седналия от другата страна на бюрото Уес.

— Кой е клиентът ви? — попита той.

— Не бързай толкова — отвърна Чап. — Първо да сключим сделката.

— Каква сделка?

— Ние ще ти дадем пари, а ти ще станеш двоен агент. Ние ще имаме достъп до всичко. Ще записваме разговорите ти с Рики. Ще проверяваме цялата поща. Ти няма да правиш нищо, без да го обсъдиш с нас.

— Защо просто не платите парите, които ви искат? — попита Тревър. — Ще ви бъде много по-лесно.

— Помислихме си го — отвърна Уес. — Само че Рики не играе честно. Ако му платим, ще се върне за още. И после пак.

— Няма да го направи.

— Така ли? Ами Куинс Гарб от Айова?

Господи, помисли си Тревър и за малко не възкликна на глас. Колко знаеха тези хора? Успя само да промълви:

— Кой е той?

— Хайде стига, Тревър — отвърна Чап. — Знаем къде са скрити парите на Бахамските острови. Знаем за „Бумър Риълти“ и за твоята сметчица, в която понастоящем има почти седемдесет хиляди долара.

— Научихме всичко, което можахме, Тревър — намеси се Уес точно навреме. Адвокатът ги гледаше как си прехвърлят топката. — Но накрая ударихме на камък. Затова имаме нужда от теб.

В интерес на истината Тревър никога не беше харесвал Спайсър. Този студен, безскрупулен, гаден човечец имаше нахалството да намали процента му. Бийч и Ярбър бяха свестни, но какво от това. Тревър нямаше голям избор.

— Колко предлагате? — попита той.

— Нашият клиент е готов да плати сто хиляди долара в брой — отвърна Чап.

— Разбира се, че в брой — отвърна Тревър. — Сто хиляди не са нищо. За Рики това е само първата вноска. Моето самоуважение струва много повече от това.

— Двеста хиляди — каза Уес.

— Вижте какво — рече Тревър, като полагаше усилие да успокои лудото биене на сърцето си. — Колко би дал вашият клиент, за да скрие тайната си завинаги?

— А ти готов ли си да му помогнеш? — попита Уес.

— Да.

— Един момент — каза Чап, като извади от джоба си миниатюрен телефон. Набра някакъв номер, отвори вратата и излезе в коридора, а после промърмори няколко изречения, които Тревър не успя да чуе. Уес гледаше към стената, а пистолетът лежеше кротко до стола му. Тревър не можеше да го види, макар да се опитваше.

Чап се върна и изгледа многозначително Уес, сякаш веждите и бръчките му можеха да предадат важно послание. Тревър използва краткото им колебание.

— Мисля, че струва един милион долара — каза той. — Това може да се окаже последният ми ангажимент. Вие искате от мен да разкрия поверителна информация за клиент, което е непростимо за един адвокат. Веднага могат да ми отнемат разрешителното.

Нямаше да бъде кой знае каква загуба, но Уес и Чап не възразиха. Нямаше полза да спорят колко струва разрешителното му.

— Нашият клиент ще плати един милион долара — каза Чап.

И Тревър се разсмя. Не можа да се сдържи. Закиска се, като че ли току-що беше чул страхотна шега, а от другата страна на улицата се разсмяха на реакцията му.

Накрая Тревър успя да се стегне. Спря да се киска, но не можа да изтрие усмивката от лицето си. Един милион долара. В брой. Без данъци. Скрити в офшорна сметка, в друга банка, разбира се, далеч от лапите на данъчните и другите правителствени служби.

После той успя да се намръщи като адвокат, притеснен от непрофесионалната си реакция. Тъкмо щеше да изрече нещо важно, когато някой почука три пъти по стъклото на входната врата.

— А, това трябва да е кафето — каза той.

— Отпрати я — отвърна Чап.

— Сега ще ѝ кажа да си върви — съгласи се Тревър, като за пръв път се изправи. Усещаше, че му се вие свят.

— Не, имам предвид за постоянно. Изгони я от кантората.

— Колко знае тя? — попита Уес.

— Тъпа е като галош — отвърна доволно Тревър.

— Това е част от сделката — каза Чап. — Тя трябва да си отиде, и то още сега. Имаме много неща за обсъждане и не желаем тя да се мотае наоколо.

Чукането се усили. Джан беше отключила вратата, но веригата ѝ пречеше да влезе.

— Тревър! Аз съм! — изкрещя тя през петсантиметровия процеп.

Тревър мина бавно по коридора, като се почесваше и търсеше точните думи. Застана с лице към нея и погледна през прозореца на входната врата. Изглеждаше много объркан.

— Отвори — изръмжа тя. — Кафето е горещо.

— Върви си — каза той.

— Защо?

— Защо ли?

— Да, защо?

— Защото... ъъ... — За миг той не знаеше какво да каже, а после се сети за парите. Трябваше да я изгони, защото това беше част от сделката. — Защото си уволнена — каза той.

— Моля?

— Казах ти, уволнена си! — изкрещя той достатъчно силно, за да го чуят новите му приятели.

— Не можеш да ме уволниш! Дължиш ми пари!

— Нищо не ти дължа!

— Дължиш ми хиляда долара заплата!

Прозорците на отсрещната къща бяха отрупани с лица, скрити зад непрозрачното отвън стъкло. Гласовете отекнаха по тихата улица.

— Ти си луда! — крещеше Тревър. — Не ти дължа нито цент!

— Дължиш ми точно хиляда и четирийсет долара!

— Ти си ненормална.

— Копеле такова! Стоях при теб осем години при тая мизерна заплата, а когато накрая попадна на голям клиент, ти ме уволняваш. Това ли правиш, Тревър?

— Нещо такова! Сега си върви!

— Отвори вратата, страхливецо!

— Махай се, Джан!

— Няма да се махна, докато не си взема нещата!

— Ела утре. Сега имам среща с мистър Нюман. — С тези думи Тревър направи стъпка назад. Когато тя видя, че шефът ѝ няма да отвори, Джан се отказа.

— Копеле! — изкрещя тя още по-силно, а после хвърли капучиното по вратата. Тънкото, крехко стъкло се разтресе, но не се счупи и веднага бе покрито с гъста кафява течност.

Тревър, който беше в безопасност вътре, все пак потрепна и ужасен видя как тази жена, която познаваше толкова добре, губи самообладание и побеснява. Тя се дръпна назад със зачервено лице, като ругаеше, и направи няколко крачки, преди един камък да привлече вниманието ѝ. Той беше остатък от отдавна забравен евтин опит за подреждане на градината, който Тревър навремето бе предприел по нейно настояване. Тя взе камъка, скръцна със зъби, изруга още няколко пъти и го хвърли към вратата.

Уес и Чап бяха успели да останат сериозни, но когато камъкът разби прозореца на вратата, не можаха да се сдържат да не се разсмеят.

— Побъркана кучка! — изкрещя Тревър.

Двамата се разсмяха отново и извърнаха глави — опитваха се да се стегнат.

Настана тишина. В чакалнята и около нея беше настъпило спокойствие.

Тревър се появи на вратата на кабинета, си невредим, без видими поражения.

— Съжалявам за това — каза тихо той и седна на стола си.

- Добре ли си? — попита Чап.
— Да. Няма проблеми. Искате ли обикновено кафе?
— Остави това.

* * *

Детайлите уточниха, докато по настояване на Тревър обядваха в „Питс“. Намериха маса в дъното, близо до флиперите. Уес и Чап се притесняваха да не ги чуят, но скоро разбраха, че никой не слуша, защото никой не говореше за работа в този бар.

Тревър изпи три бири към пържените си картофи. Уес и Чап пиха безалкохолно и ядоха хамбургери.

Тревър искаше всички пари на ръка, преди да предаде клиента си. Разбраха се да му дадат сто хиляди долара в брой същия следобед и веднага да наредят останалите пари да бъдат преведени. Тревър искаше различна банка, но те настояваха да продължат да използват Женева Тръст Банка Насау. Увериха го, че могат само да следят колко пари има в сметката; не и да оперират с нея. Освен това парите щяха да пристигнат там в късния следобед. Ако сменяха банката, можеше да отнеме ден-два. И двете страни бързаха да сключат сделката. Уес и Чап искаха пълна и незабавна защита за своя клиент. Тревър искаше парите. След три бири той вече ги харчеше наум.

Чап си тръгна рано, за да вземе парите. Тревър си поръча бира за из път, а после се качиха в колата на Уес и тръгнаха да обикалят града. Планът беше да се срещнат някъде с Чап и да приберат парите. Докато караха на юг по магистралата, успоредно на плажа, Тревър заразмишлява на глас.

— Не е ли странно — възкликна той, скрил очи зад евтини слънчеви очила и облегнал глава на седалката.

— Кое да е странно?

— Какви рискове поемат хората. Да вземем например вашия клиент. Богат човек, който може да наеме което момче си поиска, а вместо това отговаря на обява в списание за хомосексуалисти и започва да пише писма на един непознат.

— Не го разбирам — каза Уес и двамата хетеросексуалисти се почувстваха близки за миг. — Не е моя работа да задавам въпроси.

— Предполагам, че тръпката идва от неизвестността — заключи важно Тревър и отпи малка глътка.

— Да, сигурно е така. Кой е Рики?

— Ще ви кажа, когато получа парите. Кой точно е клиентът ви?

— Кой точно ли? Колко жертви имате в момента?

— Рики работи много напоследък. Предполагам, че са около двайсет.

— Колко сте изнудили?

— Двама-трима. Гадна работа.

— Ти как се забърка в това?

— Аз съм адвокат на Рики. Той е много умен и от скука измисли този план а да изнудва скрити хомосексуалисти. Постъпих глупаво, като се съгласих да му помогна.

— Той хомосексуалист ли е?! — попита Уес. Той знаеше имената на внуците на Бийч. Знаеше кръвната група на Ярбър. Знаеше с кого спи жената на Спайсър в Мисисипи.

— Не — отвърна Тревър.

— Значи е негодник.

— Не, добър човек е. Кой е клиентът ви?

— Ал Кониърс.

Тревър кимна и се опита да си спомни колко писма от Рики и Ал са минали през ръцете му.

— Какво съвпадение, тъкмо смятах да ида до Вашингтон да разследвам мистър Кониърс. Това, разбира се, не е истинското му име.

— Разбира се, че не е.

— Знаете ли как се казва всъщност?

— Не. Наеха ни неговите хора.

— Колко интересно. Значи никой от нас не знае кой е Ал Кониърс.

— Да. И мисля, че така и ще остане.

Тревър посочи един магазин и каза:

— Спри тук. Искам бира.

Уес изчака до бензиновите колонки. Бяха решили да не казват нищо за пиенето на Тревър, докато не му предадяха парите и не научеха всичко от него. После щяха да изградят някакво доверие и внимателно да се опитат да го подтикнат към трезвеност. Не им се

искаше той да се напива всяка вечер в бара. Можеше да вземе да се разприказва.

* * *

Чап ги чакаше в подобна кола под наем пред една обществена пералня на осем километра южно от Понте Ведро Бийч. Той подаде на Тревър малко евтино куфарче и каза:

— Всичко е тук. Сто хиляди долара. Ще се видим в кантората.

Адвокатът тъй и не го чу. Той отвори куфарчето и започна да брои парите. Уес обърна колата и тръгна на север. Десет пачки по десет хиляди долара в стодоларови банкноти.

Тревър затвори куфарчето и мина на другата страна.

Първата работа на Чап в качеството му на стажант-юрист и помощник на Тревър беше да подреди бюрото в приемната и да изхвърли всичко, което напомняше за женско присъствие. Сложи всички неща на Джан в един кашон — от гилзите червило и пиличките за нокти до шоколадчетата с фъстъци и няколко доста еротични романчета. Имаше и плик с осемдесет долара и няколко цента. Шефът ги прибра, като каза, че били служебни.

Чап опакова фотографиите на бюрото ѝ в стари вестници и ги сложи внимателно в друг кашон заедно с чупливите дреболии, каквито повечето секретарки много обичат. Той преписа бележника ѝ с уговорените срещи с клиенти, за да знаят кой ще се появи. Нямаше много работа, което не го учуди. На хоризонта не се задаваше нито едно дело в съда. През тази седмица имаше две консултации, през следващата още две, а после нищо. Като разгледа бележника, Чап откри, че Тревър е минал на по-бавни обороти горе-долу по същото време, когато бяха пристигнали парите от Куинс Гарб.

Знаеха, че през последните седмици Тревър е започнал да залага повече, а вероятно и да пие повече. Джан на няколко пъти беше казала на приятели по телефона, че шефът ѝ прекарва повече време в бара, отколкото в кантората.

Докато Чап работеше в приемната, опаковаше боклуците на Джан, подреждаше бюрото ѝ, бършеше праха, чистеше с прахосмукачка и изхвърляше стари списания, телефонът иззвъня няколко пъти. Тъй като това влизаше в трудовите му задължения, той отговори на всички обаждания. В повечето случаи търсеха Джан и той учтиво обясни на всички, че тя вече не работи тук. Преобладаващото мнение беше, че така е по-добре за нея.

Рано сутринта пристигна преоблечен като дърводелец агент, за да оправи входната врата. Тревър се удиви на скоростта, с която действаше Чап.

— Как успя да го намериш толкова бързо? — попита той.

— Прегледах указателя — отвърна Чап.

Друг агент, който се представи за ключар, смени всички ключалки в сградата.

Сделката им включваше условието Тревър да не приема нови клиенти поне през следващите трийсет дни. Той спори дълго и упорито по тази точка, сякаш трябваше да пази блестящата си репутация. Помислете за всички, които имат нужда от мен, настояваше той. Само че те знаеха колко малко клиенти го бяха търсили през последните трийсет дни и не отстъпиха, докато той не се съгласи. Искаха да бъдат сами в кантората. Чап се обади на клиентите, които имаха уговорена среща, и им каза, че мистър Карсън ще бъде зает в съда през деня, в който би трябвало да се срещне с тях. Обясни, че ще му бъде трудно да определи друг ден, но ще им се обади, когато се освободи.

— Мислех, че той не ходи в съда — каза един от клиентите.

— Става въпрос за голямо дело — обясни сериозно Чап.

Когато списъкът с клиентите бе максимално изчистен, остана само едно посещение. Ставаше въпрос за издръжка на дете и Тревър представляваше майката от три години. Не можеше просто да ѝ бие шута.

Джан се отби, за да вдигне скандал, и доведе със себе си някакъв приятел. Той беше млад, слаб, с козя брадичка, панталони от полиестер, бяла риза и вратовръзка. Чап реши, че най-вероятно продава коли втора употреба. Сигурно не би се затруднил да набие адвоката, но не искаше да рискува с Чап.

— Искам да говоря с Тревър — каза Джан, докато очите ѝ шареха по наскоро подреденото бюро.

— Съжалявам. Той има среща с клиент.

— А кой, по дяволите, сте вие?

— Аз съм помощникът.

— Моите съболезнования.

— Благодаря. Вещите ви са в онези два кашона там — посочи Чап.

Тя забеляза, че рафтовете за списания бяха чисти и подредени, кошчето за боклук беше празно, а мебелите бяха излъскани до блясък. Миришеше на спирт, сякаш бяха изчистили мястото, където тя бе седяла. Джан вече не беше нужна.

— Кажете на Тревър, че ми дължи хиляда долара заплата — заяви тя.

— Добре — отвърна Чап. — Нещо друго има ли?

— Да, новият клиент от вчера, Йейтс Нюман. Кажете на Тревър, че проверих във вестниците. През последните две седмици не е имало прегазени хора по онази магистрала. Нито пък се споменава за убита жена с презиме Нюман. Тук има нещо нередно.

— Благодаря, ще му кажа.

Тя се огледа за последен път и се подсмихна, когато видя новата врата. Приятелят ѝ изглежда свирепо Чап, сякаш се канеше да скочи и да му счупи врата, но спря да се ежи, когато тръгна към вратата. Заминаха си, без да счупят нищо, хванали по един кашон, докато вървяха по тротоара.

Чап ги проследи с поглед, а после започна да се подготвя за предстоящото изпитание. Чакаше ги обяд.

Предишната вечер хапнаха наблизо в претъпкано ново ресторантче за морски деликатеси на две пресечки от „Сий Търтъл Ин“. Цените бяха безбожни за такива малки порции, но тъкмо затова Тревър, най-новият милионер в Джаксънвил, беше настоял да идат там. Разбира се, почерпката беше от него и той не се скъпеше. Напи се след първото мартини и не си спомняше какво е ял. Уес и Чап му обясниха, че техният клиент не им позволява да пият. Поръчаха си минерална вода и се грижеха чашата му да е пълна с вино.

— Аз бих си намерил друг клиент — заяви Тревър и се закикоти на собствената си шега. — В такъв случай трябва да пия за трима — обяви той по средата на вечерята и така и направи.

За тяхно облекчение адвокатът се оказа кротък пияница. Те продължиха да му доливат чашата, за да видят докъде ще стигне. Той ставаше все по-мълчалив и се смъкваше все по-надолу на стола, а след десерта даде на келнера триста долара бакшиш. Помогнаха му да се качи в колата и го откараха вкъщи.

Той заспа с куфарчето на гърдите си. Когато Уес изключи лампата, Тревър лежеше на леглото, облечен в смачканите си панталони и бялата памучна риза, с развързана вратовръзка и обувки на краката. Хъркаше и стискаше здраво куфарчето си с две ръце.

Записът беше пристигнал малко преди пет часа. Парите бяха налице. Клокнър им беше наредил да го напият, да видят как се държи в такова състояние, а сутринта да се захванат за работа.

В седем и половина те се върнаха в къщата му, отключиха вратата със свой собствен ключ и го намериха горе-долу така, както го бяха оставили. Една от обувките му беше паднала на пода, а той се беше свил на кълбо, стиснал куфарчето като футболна топка.

— Стига сън! — извика Чап, докато Уес палеше лампи, дърпаше нагоре щори и вдигаше възможно най-много шум. В интерес на истината Тревър скочи от леглото, изтича до банята, взе си набързо душ и двацет минути по-късно се върна в стаята с нова вратовръзка и изгладени дрехи. Очите му бяха леко подути, но той се усмихваше, готов да се справи с новия ден.

Милионът му действаше добре. Всъщност Тревър никога не се беше справял толкова добре с махмурлука си.

Закусиха набързо с кафе и кифлички в „Бийч Джава“, а после енергично се заеха за работа в кантората. Докато Чап бдеше в приемната, Уес бе притиснал Тревър в кабинета му.

По време на вечерята си бяха изяснили някои неща. Тревър най-сетне им каза имената на Братята, а Уес и Чап майсторски се престориха на учудени.

— Трима съдии? — повториха те с привидно недоверие.

Тревър се усмихна и им кимна гордо, сякаш той и никой друг беше измислил този гениален план. Искаше да ги накара да повярват, че има достатъчно мозък и умения, за да убеди трима бивши съдии да прекарат времето си, като пишат писма на самотни хомосексуалисти, за да може той, Тревър, да прибере една трета от печалбите им. Дявол да го вземе, та той беше гений!

Останаха още няколко неизяснени въпроса и Уес бе твърдо решен да притиска адвоката, докато не получи отговорите.

— Разкажи ни за Куинс Гарб — каза той. — Пощенската му кутия беше наета от фалшива корпорация. Как разбра истинската му самоличност?

— Лесна работа — отвърна самодоволно Тревър. Не само че беше гений, но и богат гений. Вчера сутринта се беше събудил с главоболие и бе прекарал първия половин час в леглото, потънал в тревоги за парите, загубени на комар, западащата си адвокатска

практика и все по-силната зависимост от Братята и тяхната далавера. Двайсет и четири часа по-късно се беше събудил с по-тежко главоболие, което обаче беше смекчено от балсама на един милион долара.

Тревър беше обзет от еуфория и гореше от желание да довърши тази работа, за да започне истинския си живот.

— Намерих един частен детектив в Демойн — каза той, като пиеше кафе, вдигнал крака на бюрото в обичайната си поза. — Изпратих му чек за хиляда долара. Той прекара два дни в Бейкърс... Вие били ли сте в Бейкърс?

— Да.

— Страхувах се, че ще ми се наложи да отида. Изнудването действа най-добре, ако успееш да надушиш някой известен тип с парички. Той ще бъде готов да плати всичко, за да си държиш езика зад зъбите. Както и да е, този детектив намерил една чиновничка в пощата, която имала нужда от пари. Била самотна майка с много деца, стара кола, малък апартамент, нали разбирате. Вечерта той ѝ се обадил и казал, че ще ѝ даде петстотин долара в брой, ако тя му каже кой е наел кутия 788 на името на „Си Ем Ти Инвестмънтс“. На другата сутрин ѝ се обадил в пощата. Срещнали се на паркинга по време на обедната ѝ почивка. Тя му дала листче с името на Куинс Гарб, а той ѝ дал плик с пет стодоларови банкноти. Тя изобщо не го попитала кой е.

— Това типичен метод ли е?

— С Куинс Гарб проработи. С Къртис Кейтс, онзи от Далас, вторият, когото изнудихме, беше малко по-сложно. Детективът, когото наехме, не можа да намери вътрешен човек, затова се наложи да следи пощата три дни. Струваше ни хиляда и осемстотин долара, но накрая го видял и записал номера на колата му.

— Кой е следващият?

— Сигурно онзи тип от Дарби, Пенсилвания. Подписва се като Брант Уайт и изглежда обещаващ.

— Четеш ли писмата понякога?

— Не, никога. Не знам какво пише в тях и не искам да знам. Когато сме готови да притиснем някого, те ми казват да проуча кутията и да разбере истинското име. В случай, че човекът използва псевдоним като вашия клиент. Няма да повярвате колко много хора се подписват с истинските си имена. Невероятно.

— Знаеш ли кога в писмата искат пари?

— О, да. Те ми казват да се обадя на банката на Бахамите, че се чака паричен превод. Банката ми се обажда веднага щом пристигнат парите.

— Разкажи ни за Брант от Ъпър Дарби — каза Уес. Той си водеше обстойни бележки, сякаш имаше опасност да пропусне нещо. Всъщност всяка дума се записваше на пет различни касетофона от другата страна на улицата.

— Знам само, че са готови да се нахвърлят отгоре му. Той, изглежда, няма търпение, защото са си разменили едва няколко писма. При някои имаш чувството, че им вадиш зъб, като съдим по броя на писмата.

— Но ти нали не записваш колко писма са минали през теб?

— Нищо не записвам. Страхувах се да не дойдат някой ден федералните със заповед за обиск, затова не исках да държа доказателства, които да ме уличат като съучастник.

— Много умно от твоя страна.

Тревър се усмихна, горд с досетливостта си.

— Ами да, аз съм се занимавал много с наказателно право. След известно време започваш да мислиш като престъпник. Както и да е, не успях да намеря подходящ детектив в района на Филадельфия. Още работя по въпроса.

Брант Уайт беше измислен в Лангли. Тревър би могъл да наеме всички детективи в североизточните щати и пак да не открие кой стои зад неговата пощенска кутия.

— Всъщност — продължи адвокатът — аз бях готов да отида сам, когато Спайсър ми се обади да ида във Вашингтон и да проследя Ал Кониърс. После се появихте вие и... ами... останалото го знаете. — Той млъкна и отново се замисли за парите. Наистина беше съвпадение, че Уес и Чап влязоха в живота му точно когато той трябваше да тръгне да търси техния клиент. Само че на него не му пукаше. Тревър чуваше крясъка на чайките и усещаше горещия пясък. Долавяше ритъма на реге, така любим на ресторантските оркестри по островите, и усещаше как вятърът носи неговата яхта.

— Има ли друг съучастник на свобода? — попита Уес.

— Не — отговори суетно Тревър. — Нямам нужда от помощници. Колкото по-малко хора, толкова по-добре действа планът.

— Колко хитро — поласка го Уес.

Тревърр се облегна още по-назад на стола си. Таванът над него беше напукан и имаше нужда от боядисване. Преди няколко дни това би го разтревожило. Сега той знаеше, че таванът никога нямаше да бъде боядисан, не и ако трябваше сам да плати сметката. Той щеше да си тръгне оттук много скоро, щом Уес и Чап приключеха с Братята. Щеше да прекара ден-два в опаковане на документи, които и сам не знаеше защо пази. Щеше да раздаде старите си и неизползвани справочници по право. Щеше да намери някой току-що завършил беден адвокат и да му продаде мебелите и компютъра на много разумна цена. А когато приключеше с всичко това, той, адвокат Тревърр Карсън, щеше да напусне тази кантора и повече нямаше да се върне в нея.

Каква прекрасна перспектива!

Чап прекъсна мечтите му с кесийка мексикански такос и безалкохолни напитки. Не бяха говорили за обяд, но Тревърр вече поглеждаше часовника си, предвкушвайки още едно угощение в бара. Той си взе намусено едно тако и се нацупи за миг. Искаше да пийне.

— Мисля, че е добре да спрем да пием по време на обяд — каза Чап, докато седяха около бюрото на Тревърр и се опитваха да не разсипят черния боб и мляното телешко.

— Правете каквото искате — отвърна Тревърр.

— Говорех за теб — поясни Чап. — Поне през следващите трийсет дни.

— Това не беше част от сделката.

— Вече е. Ти трябва да си трезвен и нащрек.

— И защо по-точно?

— Защото така иска нашият клиент. А той ти плаща един милион долара.

— А не иска ли да си мия зъбите два пъти на ден и да ям спанак?

— Ще го попитам.

— Като му звъниш, кажи му да върви на майната си.

— Не преигравай, Тревърр — каза Уес. — Просто намали пиенето за няколко дни. Ще ти се отрази добре.

Ако парите му бяха дали свобода, тези двамата започваха да го задущават. Бяха прекарвали с него двайсет и четири часа и не показваха,

че смятат да си тръгват. Всъщност ставаше точно обратното. Те просто поемаха нещата в свои ръце.

Чап си тръгна рано, за да вземе пощата. Бяха убедили Тревър, че се е отнасял небрежно към задълженията си и затова са го хванали толкова лесно. Ами ако го дебнеха и други потърпевши? Тревър лесно бе открил истинските имена на жертвите. Защо те да не могат да направят същото и да открият човека зад „Аладин Норт“ и „Лоръл Ридж“? Отсега нататък Уес и Чап щяха да се редуват да прибират пощата. Щяха да объркат евентуалните наблюдатели, като влизат в пощата по различно време и се обличат по различен начин — съвсем като в някое криминале.

Накрая Тревър се съгласи. По всичко изглеждаше, че знаят какво правят.

Имаше четири писма за Рики в кутията в Нептун Бийч и две за Пърси в Атлантис Бийч. Чап бързо провери двете кутии, а зад него имаше екип, който наблюдаваше да не би някой да го следи. Писмата бяха отнесени в отсрещната къща, където бързо бяха отворени, ксерокопирани и отново запечатани.

Копията бяха прочетени и анализирани от агенти, които искаха да правят нещо. Клокнър също ги прочете. Пет от шестте имена им бяха познати. Всички те бяха на самотни мъже на средна възраст, които се опитваха да съберат смелост да направят следващата крачка с Рики или Пърси. Никой не звучеше особено агресивно.

Една стена в къщата беше боядисана в бяло и на нея беше нарисувана голяма карта на Съединените щати. С червени кабарчета отбелязваха кореспондентите на Рики, а със зелени — тези на Пърси. Под кабарчетата с черни букви бяха изписани имената на градовете.

Хвърлените мрежи ставаха по-широки. Двайсет и трима мъже редовно пишеха на Рики, осемнайсет си кореспондираха с Пърси. Представени бяха трийсет щата. С всяка изминала седмица Братята ставаха все по-ловки и по-агресивни. Вече пускаха обяви в три списания, доколкото знаеше Клокнър. Придържаша се строго към стандартите си и до третото писмо обикновено разбираха дали някой от новите има пари. Или съпруга.

Беше страхотно интересно да наблюдаваш как се развива играта и сега, когато имаха пълен достъп до Тревър, те нямаша намерение да пропуснат нито едно писмо.

Пощата за деня беше резюмирана в две страници и предадена на един агент, който отлетя за Лангли. Девил я получи на ръка в седем вечерта.

Първото обаждане за следобедна дойде в три и десет, докато Чап миеше прозорците. Уес още беше в кабинета на Тревър и му задаваше въпрос след въпрос. Тревър беше уморен. Беше пропуснал следобедния си сън и страшно искаше да пийне нещо.

— Адвокатска кантора — вдигна телефона Чап.

— Офисът на Тревър ли е?

— Да. Кой се обажда?

— А вие кой сте?

— Аз съм Чап, новият му юридически помощник.

— Какво стана с жената?

— Тя вече не работи тук. С какво мога да ви бъда полезен?

— Обажда се Джо Рой Спайсър. Аз съм клиент на Тревър и се обаждам от Тръмбъл.

— Откъде?

— От Тръмбъл. Това е федерален затвор. Тревър там ли е?

— Не, сър. Той е във Вашингтон и ще се върне след няколко часа.

— Добре. Кажете му, че ще му се обадя в пет.

— Добре.

Чап затвори и пое дълбоко дъх, също както и Клокнър от другата страна на улицата. ЦРУ току-що бяха установили първия пряк контакт с един от Братята.

Второто обаждане дойде точно в пет. Чап вдигна телефона и разпозна гласа. Тревър чакаше в кабинета си.

— Ало?

— Тревър, обажда се Джо Рой Спайсър.

— Здравсти.

— Какво откри във Вашингтон?

— Още работя по въпроса. Няма да е лесно, но ще го намерим.

Последва дълга пауза, сякаш Спайсър беше недоволен от новината и се колебаеше какво да каже.

— Би ли дошъл утре?

— Ще дойда в три часа.

— Донеси пет хиляди долара в брой.

— Пет хиляди долара?

— Добре ме чу. Вземи парите и ги донеси. Всички в банкноти от по двайсет и петдесет долара.

— Какво ще правиш...

— Не ми задавай глупави въпроси, Тревър. Донеси проклетите пари. Сложи ги в плика с писмата. И друг път си го правил.

— Добре.

Спайсър затвори, без да каже нищо повече. После Тревър един час обяснява икономическата ситуация в Тръмбъл. Парите в брой бяха забранени. Всеки затворник работеше и заплатата му отиваше в неговата лична сметка. Разходите, като междуградски разговори, ксерокопия, пощенски марки и прочие, се отчисляваха от същата сметка.

И все пак пари имаше, макар рядко да се виждаха. Затворниците ги внасяха тайно, криеха ги и ги използваха, за да плащат дълговете си на комар и да подкупват пазачите за дребни услуги. Тревър се страхуваше да внася пари. Ако той, като адвокат, бъдеще заловен да нарушава правилника, разрешението му за посещение щеше да бъде отнето завинаги. Все пак на два пъти беше внасял пари, по петстотин долара на десетачки и двайсетачки.

Не можеше да си представи защо са им пет хиляди долара.

След три дни в компанията на Уес и Чап Тревър заковня да се отърве от тях. Те държаха да закусват, обядват и вечерят заедно с него. Искаха да го откарват вкъщи и да го вземат за работа много рано сутринта. Двамата ръководеха онова, което беше останало от практиката му — Чап като помощник, Уес като офис-мениджър. И двамата го заливаха с безкрайни въпроси, защото нямаше почти никаква адвокатска работа за вършене.

Затова той не се изненада, когато те заявиха, че ще го откарат до Тръмбъл. Обясни им, че няма нужда от шофьор. Беше изминавал този път многократно с верния си фолксваген костенурка и смяташе да отиде сам. Това ги ядоса и те заплашиха, че ще се обалят на клиента си за инструкции.

— Много важно, обадете се на проклетия си клиент — изкрещя им Тревър и те отстъпиха. — Вашият клиент не може да ми казва как да живея.

Само че това не беше вярно и всички го знаеха. Сега единствено парите имаха значение. Тревър вече беше извършил предателството.

Той напусна Нептун Бийч с колата си, следван от Уес и Чап в тяхната взета под наем кола, а зад тях имаше бял микробус, пълен с хора, които Тревър никога нямаше да види. Нито пък искаше да ги вижда. Само за да ги ядоса, той спря внезапно до една бензиностанция, за да си купи шест бири, и се разсмя, когато останалата част от кервана удари спирачки и едва не катастрофира. Щом излезе от града, той караше страшно бавно, пиеше бира, радваше се на спокойствието и си казваше, че ще успее да издържи следващите трийсет дни. За един милион долара би издържал всичко.

Когато наближи Тръмбъл, усети първия прилив на чувство за вина. Дали ще може да се преструва? Предстоеше му среща със Спайсър, клиент, който му вярваше, затворник, който имаше нужда от него, съучастник в престъпление. Дали щеше да успее да го гледа в очите и да се преструва, че всичко е наред, докато всяка негова дума се

чуваше по микрофона в куфарчето му? Щеше ли да успее да си размени писмата със Спайсър, сякаш нищо не се е променило, докато всъщност цялата поща се следеше? Освен това той излагаше на огромен риск адвокатската си кариера — нещо, което бе постигнал с много труд и с което навремето се бе гордял.

Всъщност продаваше етиката си, принципите си, дори честта си за пари. Нима душата му струваше един милион долара? Вече беше твърде късно. Парите бяха в банката. Тревър отпи глътка бира и пропъди и без туй трудно доловимото чувство за вина.

Спайсър беше мошеник, също като Бийч и Ярбър, а той, Тревър Карсън, беше не по-малко виновен от тях. Крадците нямат чест, повтаряше си наум той.

Линк долови миризмата на бира, която лъхаше от Тревър, докато двамата вървяха по коридора към крилото за посещения. Адвокатът надникна в стаята за консултации. Видя Спайсър, скрит донякъде зад вестника си, и внезапно се почувства нервен. Кой беден адвокат носи електронно подслушвателно устройство на среща с доверен клиент? Почувства се страшно виновен, но връщане назад нямаше.

Микрофонът беше голям почти колкото топка за голф и беше внимателно монтиран от Уес на дъното на старото оръфано черно кожено куфарче на Тревър. Беше изключително мощен и лесно би предал всичко на непознатите мъже в белия микробус. Уес и Чап също бяха там и чакаха със слушалките, нетърпеливи да чуят всичко.

— Здравсти, Джо Рой — поздрави бодро Тревър.

— Здравсти — отвърна Спайсър.

— Дай да видя куфарчето — каза Линк. Той го погледна небрежно, а после каза: — Всичко изглежда наред. — Тревър беше предупредил Уес и Чап, че Линк понякога проверява куфарчето, микрофонът беше скрит под един куп листове.

— Ето писмата — каза Тревър.

— Колко са? — попита Линк.

— Осем.

— Ти имаш ли нещо за изпращане, Спайсър? — попита Линк.

— Не. Днес не.

— Ще чакам отвън — каза Линк.

Вратата се затвори; чуха се стъпки, а после изведнъж настъпи тишина. Много дълга тишина. Нищо. Нито дума не бе разменена

между адвоката и неговия клиент. Момчетата в белия микробус чакаха цяла вечност, докато не стана ясно, че нещо се е объркало.

Докато Линк излизаше от стаичката, Тревър бързо и сръчно остави куфарчето пред вратата на пода, където то стоеше невинно през останалата част от срещата между адвокат и клиент. Линк го забеляза, но това не му направи впечатление.

— Защо направи това? — попита Спайсър.

— Куфарчето е празно — сви рамене Тревър. — Нека камерите го видят. Нямаме какво да крием. — Тревър беше изпитал последен пристъп на угризения. Може би щеше да запише следващата си среща със своя клиент, но не и тази. Просто щеше да каже на Уес и Чап, че пазачът е взел куфарчето му — нещо, което от време на време се случваше.

— Все едно — каза Спайсър, като прерови писмата и стигна до двата по-дебели плика. — Това ли са парите?

— Да. Трябваше да използвам няколко стотачки.

— Защо? Нали ти казах да бъдат в банкноти от по двайсет и петдесет долара?

— Такива успях да намеря. Не очаквах да ми потрябват толкова пари в брой.

Джо Рой разгледа адресите на другите писма. После попита с доста сарказъм:

— Какво стана във Вашингтон?

— Трудна работа. Това е една от онези фирми за частни пощенски кутии в предградията, отворена по двайсет и четири часа, винаги има някой дежурен и много посетители. Охраната е внимателна. Ще измислим нещо.

— Кой детектив използваш?

— Една местна фирма. Препоръча ми я стар приятел.

— Дай ми име.

— Какво искаш да кажеш?

— Кажи ми името на детектива, който нае.

Тревър примигна; не го биваше много в свободните съчинения. Спайсър беше намислил нещо, тъмните му влажни очи светеха напрегнато.

— Не си спомням — каза Тревър.
— Къде отседна?
— Какво ти става, Джо Рой?
— Каж ми името на хотела си.
— Защо?
— Имам право да знам. Аз съм клиентът. Аз ти плащам разходите. Къде отседна?
— В „Риц-Карлтън“.
— Кой по-точно?
— Не знам. Бях в „Риц-Карлтън“.
— Там има два хотела с това име. Ти в кой беше?
— Не знам. Не беше в центъра.
— С кой полет пристигна?
— Какво ти става, Джо Рой? Какви са тези въпроси?
— Коя авиокомпания използва?
— Делта.
— Кой номер беше полетът ти?
— Не си спомням.
— Върнал си се вчера. Преди по-малко от двайсет и четири часа. Кой беше номерът на полета ти?
— Не си спомням.
— Сигурен ли си, че си ходил във Вашингтон?
— Разбира се, че ходих — каза Тревър, но гласът му потрепери издайнически. Той не беше планирал лъжите си и те рухваха по-бързо, отколкото той беше в състояние да ги измисля.
— Не знаеш номера на полета си, не знаеш в кой хотел си бил, нито името на детектива, с когото си прекарал последните два дни. Да не ме смяташ за глупак?
Тревър не отговори. Мислеше само за микрофона в куфарчето и за това колко добре бе постъпил, като го остави отвън. Не му се искаше Уес и Чап да чуят как Спайсър му се кара.
— Пил си, нали? — попита обвинително Спайсър.
— Да — отвърна Тревър, като за малко спря с лъжите. — Отбих се да си купя една бира.
— Или две.
— Да, две.

Спайсър се облегна на лакти на масата и се наведе напред, доближавайки застрашително глава до адвоката.

— Имам лоши новини за теб, Тревър. Уволнен си.

— Моля?

— Уволнен. Изритан. Чао.

— Не можеш да ме уволниш.

— Току-що го направих. От този момент нататък. Единодушно решение на Братята. Ще съобщим на началник-затвора да извади името ти от списъка с адвокатите. Повече не идвай тук.

— Защо?

— Защото лъжеш, пиеш прекалено много, мързелив си и въобще не се ползваш с доверието на своите клиенти.

Действително беше така, но въпреки това Тревър го прие тежко. Никога не му беше минавало през ум, че Братята могат да се осмелят да го уволнят. Той стисна зъби и попита:

— Ами нашата работа?

— Няма проблеми. Ти ще задържиш своя дял, а ние — нашия.

— Кой ще ви помага отвън?

— Остави това на нас. Изкарвай си прехраната с честен труд, ако можеш.

— Какво знаеш ти за честния труд?

— Защо просто не си тръгнеш, Тревър? Ставай и си заминавай, ако обичаш. За мен беше удоволствие и така нататък.

— Добре — промърмори Тревър. Мислите му бяха объркани, но все пак едно-две неща излизаха на преден план. Първо, Спайсър не беше донесъл писма — нещо, което отдавна не се беше случвало. Второ, парите. За какво им трябваша пет бона? Сигурно за да подкупят нов адвокат. Бяха планирали хода си добре, което винаги беше тяхно предимство, защото те разполагаха с толкова много време. Трима много умни мъже с много свободно време. Не беше честно.

Гордостта го накара да се изправи. Той протегна ръка и каза:

— Съжалявам, че стана така.

Спайсър неохотно пое ръката му. Искеше просто да му изкрещи да се маха.

Когато за последен път погледите им се срещнаха, Тревър прошепна едва доловимо:

— Вашият човек — Кониърс. Той е много богат и много силен. Знае за вас.

Спайсър подскочи като котка. Лицата им бяха на сантиметри едно от друго, когато той изсъска също толкова тихо:

— Той знае ли за теб? Следи ли те?

Тревър кимна и намигна. После отвори вратата. Вдигна куфарчето си, без да продума на Линк. Какво можеше да каже на пазача? „Извинявай, приятелче, но току-що ти отрязаха хилядата долара месечно, които получаваше под масата. Яд ли те е? Питай Спайсър защо го направи.“

Само че Тревър не обели нито дума. Висше му се свят, а алкохолът влошаваше нещата. Какво щеше да каже на Уес и Чап? Това беше основният въпрос в момента. Те щяха да се нахвърлят отгоре му веднага щом се доберяха до него.

Сбогува се с Линк, Винс, Маки и Руфъс както обикновено, но сега беше за последен път. После излезе на горещото слънце.

Уес и Чап бяха паркирали през три коли от неговата. Горяха от нетърпение да го поразпитат, но трябваше да действат предпазливо. Тревър не им обърна внимание, хвърли куфарчето си на дясната седалка и влезе във фолксвагена. Керванът го последва бавно по магистралата към Джаксънвил.

* * *

Решението да се отърват от Тревър беше взето след дълги разговори. Братята прекараха много часове в стаичката си и четеха писмата от Кониърс, докато не запомниха всяка дума. Извървяха километри по двора, само тримата, преценявайки възможните сценарии. Ядоха заедно, играха карти и през цялото време обсъждаха шепнешком кой може да чете пощата им.

Тревър беше най-вероятният заподозрян и единственият, когото можеха да контролират. Ако жертвите им бяха небрежни, Братята не можеха да направят нищо. Но ако адвокатът им не внимаваше достатъчно, той трябваше да бъде уволнен. И без това не будеше особено доверие. Колко добри, преуспяващи адвокати биха рискували кариерата си с изнудване на хомосексуалисти?

Колебаеха се дали да се отърват от Тревър единствено защото се опасяваха да не посегне на парите им. Честно казано, очакваха да ги открадне и не можеха да го спрат. Все пак решиха да поемат този риск, вместо да объркат нещата с Арън Лейк. За да се доберат до Лейк, трябваше да елиминират Тревър.

Спайсър им разказа подробно за срещата, дума по дума. Последните реплики на Тревър ги стреснаха. Кониърс наблюдаваше Тревър. Кониърс знаеше за Братята. Значеше ли това, че Лейк знае за Братята? Кой всъщност беше Кониърс? Защо Тревър беше прошепнал това и защо беше оставил куфарчето си отвън?

Заваляха толкова въпроси, колкото можеха да си позволят само трима скучаещи съдии. А после стигнаха до стратегиите.

Тревър правеше кафе в току-що изчистената си и излъскана кухня, когато Уес и Чап влязоха тихо и тръгнаха право към него.

— Какво стана? — попита Уес. И двамата бяха намръщени и създаваха впечатлението, че са много недоволни.

— Какво искаш да кажеш? — попита Тревър, сякаш всичко вървеше прекрасно.

— Какво стана с микрофона?

— А, това ли. Пазачът взе куфарчето и го задържа отвън.

Те отново си размениха недоволни погледи. Тревър наля вода в кафемашината си. Фактът, че беше почти пет часът, а той правеше кафе, веднага беше забелязан от агентите.

— Защо постъпи така?

— Обичайна практика. Горедолу веднъж месечно дежурният задържа куфарчето по време на посещение.

— Претърси ли го?

Тревър беше зает да гледа как кафето капе. Нямаше абсолютно никакъв проблем.

— Прегледа го набързо както обикновено. Мисля, че го прави със затворени очи. Извади писмата, които трябваше да предам, и взе куфарчето. Не видя микрофона.

— Забеляза ли дебелите пликове?

— Разбира се, че не. Спокойно.

— Значи срещата мина добре?

— Всичко беше нормално, само дето Спайсър не донесе писма за изпращане, което е нещо необичайно напоследък, но се случва. Ще се върна след два дни и той ще има куп писма, пазачът няма да докосне куфарчето, а вие ще можете да чувате всяка дума. Искате ли кафе?

Двамата си отдъхнаха едновременно.

— Благодаря, но ще тръгваме — каза Чап. Трябваше да пишат доклади и да отговарят на въпроси. Тръгнаха към вратата, но Тревър ги спря.

— Вижте какво — каза учтиво той. — Аз съм напълно способен да се обличам сам и да изям набързо купичка овесени ядки сам, както съм го правил с години. Освен това предпочитам да не започвам работа преди девет часа сутринта. Тъй като това е моята кантора, ще отваряме в девет и нито минута по-рано. Можете да заповядате тук в този безбожен час, но не и в осем и петдесет и девет. Стойте по-далеч от къщата ми и по-далеч от кантората ми до девет часа. Ясно ли е?

— Няма проблеми — отвърна единият от тях и след миг двамата си тръгнаха. За тях това всъщност нямаше значение. Всяко кътче от кантората се подслушваше, също като къщата, колата, а вече и куфарчето. Те знаеха откъде Тревър си купува пастата за зъби.

Адвокатът изпи цялата каничка кафе и изтрезня. После започна да изпълнява внимателно обмисления си план. Беше започнал да се подготвя от мига, в който напусна Тръмбъл. Предполагаше, че го следят заедно с момчетата от белия микробус. Те разполагаха с техниката, микрофоните и камерите, а Уес и Чап определено знаеха как да ги използват. Парите не бяха проблем. Тревър реши да приеме, че те знаят всичко, даде простор на въображението си и си представи, че те чуват всяка дума, следят всеки негов ход и знаят точно къде е той във всеки един момент.

Колкото по-параноично разсъждаваше, толкова по-голям шанс имаше да избяга.

Отиде с колата си до един търговски център близо до Ориндж Парк, южно от Джаксънвил. Разходи се, позяпа витрините и хапна пица в едно полупразно ресторантче. Едва се сдържа да не се скрие зад ред закачалки в някой магазин и да изчака „сянката“ да го отмине. Но устоя на изкушението. Купи си малък клетъчен телефон. В цената беше включено едномесечно право на безплатни междуградски разговори. Тъкмо това му трябваше.

Върна се вкъщи след девет, убеден, че го наблюдават. Включи телевизора и усили максимално звука, а после направи още кафе. В банята натъпка джобовите си с пари.

В полунощ, когато къщата беше тъмна, а Тревър би трябвало да спи дълбоко, той се измъкна през задната врата и се изгуби в нощта. Въздухът беше хладен, а луната — пълна. Тревър се мъчеше да се държи, сякаш просто отива да се поразходи по плажа. Беше облечен в торбести панталони с много джобове, две дънкови ризи и голямо яке с натъпкани под хастара пари. Докато се разхождаше безцелно покрай брега в южна посока като излязъл да се раздвижи турист, Тревър носеше със себе си осемдесет хиляди долара.

След километър и половина ускори крачка. Пет километра по-нататък беше вече напълно изтощен, но време за отдих нямаше. Сънят и почивката трябваше да почака.

Напусна плажа и влезе в неугледното фоайе на евтин мотел. По крайбрежната магистрала нямаше коли; нищо не работеше освен мотелът и една бензиностанция в далечината.

Вратата вдигна достатъчно шум, за да събуди администратора. Някъде отзад работеше телевизор. Появи се пълничък младеж на не повече от двацет години и измърмори сънливо:

— Добър вечер. Стая ли искате?

— Не — каза Тревър, като бавно извади ръка от джоба си и измъкна пачка банкноти. Започна да ги подрежда на плота в права редичка. — Искам една услуга.

Момчето погледна парите и вдигна очи. По плажовете се мотаеха какви ли не типове.

— Стаите не са толкова скъпи — обясни той.

— Как се казваш? — попита Тревър.

— Ами... да речем, че се казвам Сами Соса.

— Добре, Сами. Ето ти хиляда долара. Ще бъдат твои, ако ме закараш до Дейтона Бийч. Ще ти отнеме час и половина.

— Три часа, защото ще трябва да се върна.

— Все едно. Това прави повече от триста долара на час. Кога за последен път си печелил по триста долара на час?

— Отдавна беше. Не мога да го направя. Аз съм нощна смяна. Длъжен съм да бъда на работа от десет вечерта до осем сутринта.

— Кой е шефът?

— Той е в Атланта.

— Кога за последен път е идвал тук?

— Никога не съм го виждал.

— Разбира се, че не си. Ако притежаваше такава барака, и ти не би се отбивал редовно в нея.

— Не е толкова лошо. Имаме безплатни цветни телевизори и повечето климатици работят.

— Барака е, Сами. Можеш да заключиш тази врата, да заминеш, да се върнеш след три часа и никой да не разбере.

Сами отново погледна парите.

— Да не бягате от полицията или нещо такова?

— Не. И не съм въоръжен. Просто бързам.

— Какъв ви е проблемът тогава?

— Тежък развод, Сами. Имам някакви пари. Жена ми иска да ги вземе всичките и е наела отвратителни адвокати. Трябва да напусна града.

— Имате пари, а нямате кола?

— Виж какво, Сами. Да или не? Ако ми откажеш, ще ида до бензиностанцията и ще намеря някой с достатъчно ум, за да ми вземе парите.

— Две хиляди.

— Ще го направиш за две хиляди?

— Да.

Колата беше по-лоша, отколкото Тревър бе очаквал. Беше стара хонда, непочиствана нито от Сами, нито от предишните си собственици. Все пак магистралата беше пуста и пътуването до Дейтона Бийч им отне точно деветдесет и осем минути.

В три и двацет сутринта хондата спря пред денонощна закусвалня и Тревър слезе. Благодарни на Сами, сбогува се с него и видя как колата му се отдалечава. После влезе в закусвалнята и побъбри със сервитьорката достатъчно дълго, за да я помоли да му донесе местен телефонен указател. Поръча си палачинки и използва новия си мобифон, за да се ориентира в ситуацията.

Най-близкото летище беше Дейтона Бийч Интърнашънъл. Няколко минути след четири часа сутринта таксито спря пред общия терминал. Десетина самолетчета чакаха в права редица на площадката. Тревър ги заглежда изпитателно. Някое от тях сигурно щеше да бъде

свободно за кратък чартърен полет. Трябваше му само едно, за предпочитане двумоторно.

Задната стая на отсрещната къща беше превърната в зала за съвещания с четири съгъваеми маси, поставени една до друга. Те бяха покрити с вестници, списания и кутии от понички. Всяка сутрин в седем и половина Клокнър и екипът му се събираха на кафе и кифлички, за да обсъдят изминалата нощ и да съставят плана за деня. Уес и Чап винаги присъстваха, а към тях се присъединяваха шест-седем души в зависимост от това кой беше дошъл от Лангли. Техниците от предната стая понякога също идваха, макар Клокнър да не изискваше присъствието им. Сега, когато Тревър беше на тяхна страна, нямаше нужда да го следят толкова много хора.

Или поне така си мислеха. Камерите не бяха отчели никакво движение в дома му преди седем и половина, което не беше толкова странно за човек, който често си лягаше пиан и се събуждаше късно. В осем часа, докато Клокнър още беше на съвещание, един техник позвъни по телефона под предлог, че е набрал грешен номер. След три сигнала телефонният секретар се включи и гласът на Тревър съобщи, че не си е в къщи, и предложи да оставят съобщение. Това се случваше понякога, когато адвокатът се опитваше да поспее до късно, но обикновено успяваха да го измъкнат от леглото.

В осем и половина съобщиха на Клокнър, че къщата е абсолютно тиха; не се чуваше нито душ, нито радио, нито касетофон, нито някакъв друг обичаен шум.

Беше напълно възможно Тревър да се е напил сам у дома, но те знаеха, че той не е бил предишната вечер в бара. Беше ходил да пазарува и се беше върнал вкъщи трезвен.

— Може би спи — каза спокойно Клокнър. — Къде е колата му?

— Пред къщата.

В девет Уес и Чап почукаха на вратата на Тревър и като не получиха отговор, влязоха вътре. Когато съобщиха, че от Тревър няма и следа, а колата му е още там, екипът на ЦРУ се раздвижи. Без паника Клокнър изпрати хора до плажа, до кафенето близо до „Сий Търтъл“ и

дори до „Питс“, който още не беше отворен. Претърсиха пеш и с кола района около къщата и кантората му, но не намериха нищо.

В десет Клокнър се обади на Девил в Лангли. Трябваше да съобщи, че Тревър е изчезнал.

Провериха всички полети до Насау; не откриха нищо, нито следа от Тревър Карсън. Не можаха да намерят човека на Девил в бахамските митници, нито подкупения от тях банков служител.

Теди Мейнард беше на съвещание за движението на войските в Северна Корея, когато го прекъснаха, за да му съобщят, че Тревър Карсън, вечно пияният адвокат от Нептун Бийч, Флорида, е изчезнал.

— Как можахте да загубите такъв глупак? — изръмжа Теди на Девил с рядко гневен тон.

— Не знам.

— Не мога да повярвам!

— Съжалявам, Теди.

Теди се намести в количката и сгърчи лице от болка.

— Намерете го, по дяволите! — просъска той.

Самолетът беше двумоторен „Бийч Барон“, собственост на някакви доктори. Пилотираше Еди, когато Тревър беше измъкнал от леглото в шест сутринта с обещание да плати в брой веднага и да му бутне още пари лично на него. Официалната тарифа беше две хиляди и двеста долара отиване и връщане между Дейтона Бийч и Насау — два часа по четиристотин долара на час в едната посока плюс летищни такси, паспортна проверка и престой на пилота. Тревър бутна още две хиляди в джоба на Еди, за да тръгнат веднага.

Женева Тръст Банк в Насау отваряше в девет и когато вратите бяха отключени, Тревър вече чакаше отпред. Той се втурна в кабинета на мистър Брейсхийрс и поиска незабавно обслужване. В сметката му имаше почти един милион долара — деветстотин хиляди от мистър Ал Кониърс, получени с помощта на Уес и Чап, и около шейсет и осем хиляди от работата му с Братята.

Без да сваля очи от вратата, той настоя Брейсхийрс да му помогне да прехвърли парите, и то бързо. Парите бяха собственост на Тревър Карсън и никой друг. Брейсхийрс нямаше избор. Имаше една банка на Бермудите, чийто директор беше негов приятел, което пък бе

добре дошло за Тревър. Той нямаше доверие на Брейсхиърс и смяташе да продължи да прехвърля парите, докато не се почувства сигурен.

За миг Тревър хвърли алчен поглед към сметката на „Бумър Риълти“, в която към дадения момент имаше малко повече от сто осемдесет и девет хиляди долара. Точно сега той имаше възможност да прибере и техните пари. Братята бяха обикновени престъпници — Бийч, Ярбър и противният Спайсър бяха мошеници. Освен това те имаха нахалството да го уволнят. Бяха го принудили да избяга. Той се опита да ги намрази достатъчно, за да им вземе парите, но докато се колебаеше, му дожаля за тях. Трима старци, които гниеха в затвора.

Един милиона беше достатъчен. Освен това той бързаше. Ако Уес и Чап внезапно влезеха с пистолети, това не би го учудило. Тревър благодари на Брейсхиърс и изскочи тичешком от сградата.

Когато самолетът отлетя от Насау Интърнашънъл, Тревър не можа да сдържи смеха си. Смееше се на кражбата, на бягството си, на късмета си, на Уес, Чап и техния богат клиент, който вече имаше един милион по-малко, на неугледната си кантора, която сега бе останала възхитително пуста. Смееше се на миналото си и на бляскавото си бъдеще.

На хиляда метра височина Тревър погледна надолу към спокойните сини води на Карибско море. По тях се носеше самотна яхта, капитанът беше на кормилото, а до него стоеше полугола девойка. Само след няколко дни Тревър щеше да прави същото.

Намери бира в една хладилна чанта. Изпи я и заспа дълбоко. Кацнаха на остров Елефтера — място, което адвокатът беше видял в купено предишната вечер туристическо списание. Тук имаше плажове, хотели и условия за всички водни спортове. Плати на Еди в брой и един час чака такси на малкото летище.

Купи си дрехи от магазин за туристи в „Гавърнърс Харбър“, а после отиде в един хотел до плажа. Интересно колко бързо спря да се оглежда. Мистър Кониърс наистина имаше много пари, но никой не можеше да си позволи толкова голяма тайна армия, че да проследи някого на Бахамите. Бъдещето на Тревър беше пълно само с удоволствия. Не смяташе да го разваля, като се страхува от сянката си.

Той се настани до басейна и си поръча ром. Обръщаше чашите със скоростта, с която келнерката успяваше да ги донесе. На

четирийсет и осем годишна възраст Тревър Карсън започваше новия си живот в почти същото състояние, в което беше изпратил стария.

Кантората на адвокат Карсън отвори в девет и всичко продължи, като че ли нищо не се беше случило. Собственикът беше избягал, но помощникът му и офис-мениджърът бяха на поста си, за да се погрижат за всяка неочаквано възникнала работа. Слушаха където трябва, но не чува нищо. Преди обяд телефонът звъня два пъти — заблудени души, набрали погрешен номер. Нито един клиент не потърси Тревър. Нито един приятел не се обади да го чуе. Уес и Чап се заеха да прегледат малкото непроверени чекмеджета и папки. Не намериха нищо съществено.

Друг екип претърси основно къщата на Тревър, интересуваха се най-вече от парите, дадени му на ръка. Естествено, не ги намериха. Евтино куфарче стоеше празно в един килер. Нямаше никакви следи. Тревър просто си беше тръгнал с парите.

Откриха банковия служител от Бахамите в Ню Йорк, където той беше в официална командировка. Не му се искаше да действа от такова голямо разстояние, но накрая се обади по телефона. Около един часа следобед той потвърди, че парите са прехвърлени някъде другаде. Собственикът им го беше направил лично. Банковият служител отказа да разкрие нещо повече.

Къде бяха отишли парите? Девил научи само факта, че са преведени по банков път. Репутацията на бахамските банки зависеше от тайната на влоговете и техният информатор отказа да съобщи каквото и да било повече. Той беше подкупен, но с мярка.

Американските митници им съдействаха, макар и неохотно. Паспортът на Тревър беше проверен на летището в Насау рано сутринта и оттогава той не беше напуснал Бахамите, поне не официално. Включиха паспорта му в червения списък. Ако го използваше, за да влезе в друга страна, щатските митници щяха да научат след два часа.

Девил докладва набързо на Теди и Йорк за четвърти път през този ден, а после зачака нови инструкции.

— Той ще сбърка някъде — каза Йорк. — Ще използва паспорта си и ще го хванем. Този човек не знае кой е по петите му.

Теди се намръщи, но не каза нищо. ЦРУ беше сваляло правителства и убивало крале и все пак той непрекъснато се удивяваше как малките неща често излизаха извън контрол. Един глупав пиян адвокат от Нептун Бийч се беше изплъзнал от мрежата им, докато десетина души би трябвало да го наблюдават. А Теди бе смятал, че не може да очаква никакви изненади.

Адвокатът трябваше да бъде тяхната връзка, техният мост към вътрешността на Тръмбъл. За един милион долара смятаха, че могат да му имат доверие. Нямаха план за внезапното му бягство. Сега бързо трябваше да го съставят.

— Трябва ни човек в затвора — каза Теди.

— Почти сме уредили това — отвърна Девил. — Работим с Министерството на правосъдието и с Бюрото по затворите.

— Почти?

— Ами като се има предвид какво се случи днес, мисля, че ще успеем да вкараме там свой човек след четирийсет и осем часа.

— Кой е той?

— Казва се Аргроу, работи за ЦРУ от единайсет години, трийсет и девет годишен с добри препоръки.

— Каква ще бъде версията му?

— Той ще бъде прехвърлен в Тръмбъл от федерален затвор на Вирджинските острови. Документите му ще бъдат подписани от Бюрото тук, във Вашингтон, за да няма въпроси от началника на Тръмбъл. Аргроу ще бъде поредният поискар прехвърляне затворник.

— А той готов ли е да се включи в играта?

— Почти. Дай ми четирийсет и осем часа.

— Действай веднага.

Девил си тръгна, за пореден път натоварен с трудна задача, която трябваше да бъде изпълнена незабавно.

— Трябва да разберем колко знаят — промърмори Теди.

— Да, но няма причина да смятаме, че подозират нещо — отвърна Йорк. — Чел съм цялата им поща. Нищо не показва, че се интересуват особено силно от Кониърс. Той е само една от потенциалните им жертви. Подкупихме адвоката, за да му попречим да следи пощенската кутия на Кониърс. Сега той е на Бахамите, напива се с неговите пари и не представлява заплаха.

— Все пак ще се отървем от него — заяви Теди. Не беше въпрос.

— Разбира се.

— Ще се чувствам по-добре, когато го елиминираме.

Един пазач с униформа, но без оръжие, влезе в юридическата библиотека през късния следобед. Първо откри Джо Рой Спайсър, който беше до вратата на стаичката за консултации.

— Началникът иска да ви види — каза пазачът. — Теб, Ярбър и Бийч.

— За какво става въпрос? — попита Спайсър. Той четеше стар брой на „Поля и потоци“.

— Не е моя работа. Искате да идете веднага.

— Кажете му, че сме заети.

— Нищо подобно няма да му казвам. Да вървим.

Последваха го до административната сграда, като по пътя към тях се присъединиха други пазачи, докато накрая от асансьора излезе истинска свита и се строи пред секретарката на началника. Но само тя успя някак си да придружи Братята до големия кабинет, където ги чакаше Емит Брун. Когато тя излезе, той каза рязко:

— От ФБР ми съобщиха, че адвокатът ви е изчезнал.

Тримата не отговориха, но всеки веднага се замисли за сметката им в банката.

— Изчезнал е тази сутрин и е откраднал някакви пари. Не ми казаха подробности.

Чии пари, искаха да попитат Братята. Никой не знаеше за тайната им сметка. Дали Тревър не беше откраднал нещо от някой друг?

— Защо ни казвате всичко това? — попита Бийч.

Истинската причина беше, че от Бюрото по затворите във Вашингтон наредиха на Брун да съобщи на тримата последните новини. Той обаче отвърна:

— Просто за да знаете в случай, че искате да му се обадите.

Те бяха уволнили Тревър предишния ден и още не бяха съобщили на управата на затвора, че той вече не ги представлява.

— Какво ще правим без адвокат? — попита Спайсър, като че ли светът се беше свършил.

— Това е ваш проблем. Честно казано, според мен вие сте получили толкова правни съвети, че ще ви стигнат за много години напред.

— Ами ако ни се обади? — попита Ярбър, макар прекрасно да знаеше, че Тревър никога повече няма да ги потърси.

— Съобщете ми незабавно.

Те обещаха да го направят. Каквото кажеше началникът. Той ги пусна да си вървят.

* * *

Бягството на Бъстър се оказа по-просто от отиване до кварталното магазинче. Изчакаха до следващата сутрин, когато закуската свърши и повечето затворници се заеха с работата си. Ярбър и Бийч излязоха навън, отидоха на пистата и почнаха да обикалят на двеста метра един от друг, така че единият винаги виждаше затвора, докато другият наблюдаваше горите в далечината. Спайсър обикаляше около баскетболното игрище и следеше за пазачи.

Бъстър бучеше с машината си за плевене и бавно се приближаваше към пистата. Спря, за да изтрие потта от лицето си и да се огледа. От петдесет метра разстояние Спайсър чу как моторът угасна. Обърна се и даде на момчето знак да побърза. Бъстър отиде до пистата, настигна Ярбър и повървя с него няколко крачки.

— Сигурен ли си, че искаш да го направиш? — попита Ярбър.

— Абсолютно. — Момчето изглеждаше спокойно и хладнокръвно.

— Тогава давай. Побързай. И спокойно.

— Благодаря, Фин.

— Гледай да не те хванат, синко.

— За нищо на света.

На завоя Бъстър продължи да върви, извън пистата, през прясно окосената трева, измина стотина метра до някакви храсти, а после се скри. Бийч и Ярбър го видяха как изчезва, а после се обърнаха, за да гледат затвора. Спайсър спокойно вървеше към тях. Нямаше признаци на безпокойство из дворовете, спалните или другите сгради на охраняваната територия. Не се виждаха никакви пазачи.

Изминаха пет километра, дванайсет обиколки, с умерено темпо, а когато им омръзна, се прибраха в хладната си стаичка, за да си починат и да чуят новината за бягството. Щяха да минат часове, преди да се разбере.

Бъстър действаше много по-бързо. Щом стигна до гората, побегна, без да се обръща. Като гледаше слънцето, той се движеше право на юг половин час. Гората не беше гъста; храстите бяха редки и не го забавяха. Мина край хранилка за елени и скоро намери пътечка, която водеше на югозапад.

В левия джоб на панталона му имаше две хиляди долара в брой, дадени му от Фин Ярбър. В другия му джоб беше картата, която Бийч му беше нарисувал на ръка. А в задния му джоб пък имаше писмо до човек на име Ал Кониърс в „Чеви Чейс“, Мериленд. И трите бяха важни, но Братята бяха наблегнали най-вече на важността на писмото.

След един час Бъстър спря, за да си почине и да се послуша. Първата му цел беше магистрала 30. Тя водеше от изток на запад и Бийч предполагаше, че момчето ще я намери за два часа. Бъстър не чу нищо обезпокоително и продължи да тича.

Трябваше да побърза. Имаше някаква вероятност отсъствието му да бъде забелязано малко след обяд, когато пазачите понякога обикаляха за рутинна проверка. Ако на някой от тях му хрумнеше да потърси Бъстър, можеха да последват и други въпроси. След като бяха наблюдавали пазачите две седмици, нито Бъстър, нито някой от Братята смятаха, че това е вероятно.

Значи му оставаха поне четири часа. А може би и много повече, защото работният му ден свършваше в пет часа, когато той предаваше машината за плевене. Като не се появяше, щяха да започнат да го търсят из затвора. Това щеше да им отнеме два часа, след което щяха да уведомят местната полиция, че още един затворник е избягал от Тръмбъл. Бегълците никога не бяха въоръжени и опасни и никой не се притесняваше особено много. Нямаше хайки. Нямаше хрътки. Никакви хеликоптери не обикаляха над горите. Местният шериф и неговите заместници патрулираха по главните пътища и предупреждаваха гражданите да заключват вратите си.

Името на беглеца се въвеждаше в националните компютри. Полицията следеше дома му и наблюдаваше приятелката му, като чакаше той да направи някоя глупост.

След деветдесет минути на свобода Бъстър спря за миг и чу шума на минаващ наблизно камион. Гората свършваше рязко до една канавка, а после следваше магистралата. Според картата на Бийч до най-близкия град имаше няколко километра на запад. Планът беше Бъстър да се движи покрай магистралата и да се крие от колите в канавки и зад мостове, докато не открие някаква форма на цивилизация.

Момчето бе облечено в стандартната затворническа униформа, състояща се от панталони в цвят как и маслинозелена риза с къс ръкав, и двете потъмнели от пот. Местните хора знаеха какво носят затворниците и ако го видеха да върви по магистралата, щяха да се обадят на шерифа. Бийч и Ярбър бяха казали на младежа да стигне до града и да си намери други дрехи. После да плати в брой билета си за автобуса и да не спира да бяга.

След почти три часа криене зад дърветата и в канавките Бъстър забеляза първите сгради, отдалечи се от магистралата и пресече една нива. Едно куче го залая, когато той стигна до улица с каравани. Зад една от тях забеляза въже с пране. Той се пресегна и взе някакъв пуловер в червено и бяло и изхвърли зелената си риза.

Центърът се състоеше само от два реда магазини, две-три бензиностанции, една банка, нещо като кметство и поща. Бъстър си купи джинсови шорти, тениска и чифт обувки от магазина с намалени цени и се преоблече в тоалетната. Намери пощенските кутии в кметството. Усмихна се и благодари на приятелите си в Тръмбъл, докато пускаше безценния им плик в кутията за междуградски писма.

Бъстър хвана рейса за Гейнсвил, където си купи за четиристотин и осемдесет долара правото да ползва автобус навсякъде из Съединените щати за период от шейсет дни. Потегли на запад. Искаше да се скрие в Мексико.

Първичните избори в Пенсилвания бяха на дваайсет и пети април и трябваше да бъдат последното голямо усилие и сетен опит на губернатор Тари. Без да се отчайва от жалкия си провал в дебата отпреди две седмици, той провеждаше кампанията си с голям ентузиазъм, но с много малко пари. „Лейк държи всеки цент“, заявяваше той постоянно, като се преструваше, че се гордее с бедността си. Не напусна щата единайсет дни подред. Принуден да се движи с един-единствен микробус, той ядеше в домовете на поддръжниците си, отсядаше в евтини мотели и до припадък стискаше ръце и обикаляше кварталите.

— Нека говорим за проблемите — настояваше той, — а не за парите.

Лейк също работеше усилено в Пенсилвания. Самолетът му се движеше десет пъти по-бързо от колата на Тари. Лейк се срещаше с повече хора, държеше повече речи и определено харчеше повече пари.

Резултатът беше предсказуем. Лейк получи седемдесет и един процента от гласовете и победата му беше толкова категорична, че Тари открито заговори за оттегляне от надпреварата. Все пак се зарече да продължи поне още една седмица, до първичните избори в Индиана. Екипът му го беше изоставил. Тари беше натрупал единайсет милиона дългове. Беше изгонен от главната си квартира в Арлингтън.

И въпреки това той искаше добрите хора в Индиана да видят името му в бюлетините.

Пък и, кой знае, можеше лъскавият нов самолет на Лейк да се запали като предишния.

Тари ближеше дълбоките си рани и в деня след изборите в Пенсилвания обеща да продължи да се бори.

Лейк почти му съчувстваше и се възхищаваше от упоритостта му да издържи до конгреса. Въпреки това Лейк, както и всички останали, можеше да смята. Трябваша му само още четирийсет гласа, за да бъде

сигурен в номинацията си, а оставаха още петстотин депутати. Надпреварата беше свършила.

След Пенсилвания вестниците из цялата страна потвърдиха номинацията му. Щастливото му хубаво лице беше навсякъде — Арън Лейк беше истинско политическо чудо. За мнозина се бе превърнал в символ на верността и успеха на системата — един неизвестен човек със силно собствено послание се бе появил неизвестно откъде и бе приковал вниманието на хората. Кампанията на Лейк вдъхваше надежда на всеки, който мечтаеше да се кандидатира за президент. Нямаше нужда с месеци да се обикалят черните пътища на Айова. Да прескочим Ню Хампшър, и без това този щат е толкова малък.

Обвиняваха го, че си е купил номинацията. Преди Пенсилвания той беше похарчил около четирийсет милиона долара. Трудно беше да се определи точно, защото той прахосваше пари по толкова много фронтове. „Ди-Пак“ и половин дузина други силни лобистки групи, които работеха за Лейк, бяха похарчили още двайсет милиона.

Никой друг кандидат-президент не беше харчил подобни суми.

Критиките притесняваха Лейк и неприятното усещане го мъчеше ден и нощ. Въпреки това той предпочиташе да разполага с парите и номинацията, вместо да бъде от другата страна.

Големите пари в никакъв случай не бяха табу. Бизнесът по интернет носеше милиони. Федералното правителство беше обявило бюджетен излишък! Почти всички имаха работа, поносима ипотека и няколко коли. Непрекъснатите проучвания на Лейк го караха да вярва, че големите пари още не притесняваха гласоподавателите. В ноемврийското състезание с вицепрезидента Лейк засега беше практически равностоен.

За пореден път се върна във Вашингтон като победител във войните на запад. Арън Лейк, невзрачният конгресмен от Аризона, вече беше човекът на деня.

По време на спокойна и доста дълга закуска Братята прочетоха сутрешния вестник на Джаксънвил, единствения, който беше разрешен в Тръмбъл. Много се радваха за Арън Лейк. Всъщност бяха възхитени от новината за номинацията му. Сега те бяха сред най-горещите му поддръжници. Давай, Арън, давай!

Новината за бягството на Бъстър не беше предизвикала особен смут. Браво на момчето, казваха затворниците. Той беше просто едно хлапе с дълга присъда. Давай, Бъстър, давай!

Бягството не се споменавахе в сутрешния вестник. Братята си го предаваха един на друг и четяха всяка дума, с изключение на обявите и некролозите. Вече само чакаха. Нямаше да пишат повече писма; нямаше и да получават, защото бяха изгубили куриера си. Игричката им трябваше да спре, докато не получеха вест от мистър Лейк.

Уилсън Аргроу пристигна в Тръмбъл в обикновен зелен микробус. Двама федерални полицаи го държаха за лактите. Той бе долетял в Джаксънвил заедно с охраната си от Маями, естествено, за сметка на данъкоплатците.

Според придружаващите го документи той беше излежал четири месеца от петгодишната си присъда за банкова измама. Беше поискал преместване по не съвсем ясни причини, но това не смущаваше никого в Тръмбъл. Той беше просто още един не особено опасен затворник във федералната система. Такива като него ги местеха непрекъснато.

Уилсън беше на трийсет и девет години, разведен, висшист, а домашният му адрес според документацията на затвора беше в Корал Гейбълс, Флорида. Истинското му име беше Кени Сандс, агент на ЦРУ от единайсет години, и макар никога да не беше влизал в затвор, той беше изпълнявал много по-трудни задачи от тази в Тръмбъл. Щеше да остане там месец-два, а после да помоли да го преместят отново.

Аргроу се държеше хладнокръвно като изпечен затворник, докато обработваха документите му, но стомахът му се беше свил. Бяха го уверили, че в Тръмбъл не толерират насилието, а той определено можеше да се грижи за себе си. И все пак затворът си беше затвор. Той издържа едночасовите разяснения на помощник-началника, а после набързо бе разведен из Тръмбъл. Когато го видя със собствените си очи, се поуспокои. Пазачите не носеха оръжие, а повечето затворници изглеждаха безобидни.

Другият човек в килията му беше старец с прошарена бяла брада — престъпник по професия, който беше виждал много затвори и обожаваше Тръмбъл. Той каза на Аргроу, че смята да умре тук. Заведе го на обяд и му разясни тънкостите по менюто. Показа му стаята за

игри, където групички дебели мъже се бяха скупчили около сгъваемите маси и разглеждаха картите си. Всеки беше лапнал цигара.

— Покерът е забранен — намигна му старецът.

Отидоха до откритата площадка за вдигане на тежести, където по-младите се потяха на слънцето, хващаха тен и работеха за мускулите си. Старецът посочи пистата за бягане в далечината и каза:

— Обожавам федералното правителство.

Показа на Аргроу и библиотеката, където никога не ходеше, посочи му едно ъгълче и каза:

— А това е юридическата библиотека.

— Кой я използва? — попита Аргроу.

— Обикновено имаме няколко адвокати. В момента имаме и съдии.

— Съдии ли?

— Да, трима.

Старецът не се интересува от библиотеката. Аргроу го последва до църквата, а после продължиха обиколката си.

Аргроу му благодари, а после се извини и се върна в библиотеката, която беше празна; вътре имаше още един затворник, който миеше пода. Аргроу отиде в ъгъла и отвори вратата, водеща към юридическата секция.

Джо Рой Спайсър вдигна очи от списанието си и видя човек, който му бе непознат.

— Търсите ли нещо? — попита той без следа от услужливост. Аргроу разпозна лицето от досието. Бивш мирови съдия, заловен да краде печалби от бинго, предназначени за бедните. Ама че нещастник.

— Аз съм нов — каза той, като се насили да се усмихне. — Това ли е юридическата библиотека?

— Да.

— Нали всички могат да я ползват?

— Да — отвърна Спайсър. — Вие адвокат ли сте?

— Не, банкер.

Преди няколко месеца Спайсър би предложил да му свърши някаква правна услуга, естествено неофициално. Не и сега. Вече нямаха нужда от такива дреболии. Аргроу се огледа и не видя Бийч и Ярбър. Извини се и се върна в стаята си.

Контактът беше установен.

Планът на Лейк да се отърве от всеки спомен за Рики и тяхната злополучна кореспонденция зависеше от друг човек. Той, Арън Лейк, беше просто твърде изплашен и твърде известен, за да се промъкне отново посред нощ, преоблечен, на задната седалка на някое такси, и да тича из предградията към денонощна пощенска фирма. Рискът беше твърде голям; освен това Лейк много се съмняваше, че отново ще успее да се откопчи от тайните служби. Вече не можеше да преброи агентите, които трябваше да го пазят. Какво да ги брои, та той не можеше да ги види.

Младата дама се казваше Джейн. Тя се беше присъединила към кампанията му в Уисконсин и бързо си беше пробила път в кръга на приближените му. Отначало работеше на доброволни начала, но сега печелеше петдесет и пет хиляди долара годишно като личен помощник на мистър Лейк, който ѝ се доверяваше напълно. Тя рядко го оставяше сам и вече на два пъти бяха обсъждали бъдещата ѝ работа в Белия дом.

В подходящия момент Лейк щеше да даде на Джейн ключа от наетата от мистър Кониърс кутия и да ѝ нареди да вземе пощата, да закрие кутията и да не оставя адрес за препращане на писмата. Щеше да ѝ обясни, че е наел кутията, за да следи движението на секретни военни доставки и договори за отбрана още навремето, когато смяташе, че иранците купуват информация, която не би трябвало да виждат. Или някаква подобна история. Тя щеше да му повярва, защото така ѝ се искаше.

Ако имаше късмет, писмо от Рики повече нямаше да дойде. Кутията щеше да бъде затворена завинаги. А ако имаше писмо и Джейн проявеше някакво любопитство, Лейк просто щеше да ѝ каже, че няма представа кой е този човек. Тя нямаше да пита повече. Сляпата лоялност беше най-силната ѝ страна.

Лейк изчакваше подходящия момент. И закъсня.

Писмото пристигна благополучно заедно с милиони други, тонове хартия, отиващи в столицата, за да захранват държавните служители с работа още един ден. Беше сортирано по пощенски код, а после по улица. Три дни след като Бъстър го беше пуснал, последното писмо на Рики до Ал Кониърс пристигна в пощенската кутия. Екипът за наблюдение го намери при рутинна проверка на „Мейлбокс Америка“. Пликът беше разгледан и незабавно изпратен в Лангли.

Теди беше между две съвещания и за малко се оказа сам в кабинета си, когато Девил се втурна при него, стиснал тънка папка.

— Получихме това преди трийсет минути — каза той, като подаде на Теди три листа хартия. — Това е копието. Оригиналът е в папката.

Директорът нагласи очилата си и погледна копията, преди да започне да чете. Марката беше от Флорида, както обикновено. Почеркът също беше познат. Още преди да започне да чете, знаеше, че се е случило нещо ужасно.

Скъпи Ал,

В последното си писмо ти се опита да прекратиш нашата кореспонденция. Съжалявам, но няма до бъде толкова лесно. Аз не съм Рики, а ти не си Ал. Аз съм в затвора, а не в някаква скъпа клиника за наркомани.

Аз знам кой сте, мистър Лейк. Знам, че напредвате блестящо и номинацията ви е в кърпа вързана, знам колко пари пристигат при вас. Тук, в Тръмбъл, ни носят вестници и ние следим успехите ви с голяма гордост.

Сега, когато знам кой всъщност е Ал Кониърс, аз съм сигурен, че бихте искали до не разгласявам нашата малка тайно. С удоволствие бих го направил, но ще ви струва скъпо.

Искам пари и искам до бъда освободен от затвора.
Мога до пазя тайна и знам как до се пазаря.

Парите са по-лесната част, защото вие имате толкова много. Освобождаването ми ще бъде по-сложно, но вие имате какви ли не влиятелни приятели. Сигурен съм, че ще измислите нещо.

Аз нямам какво да губя, а съм готов да ви съсипя, ако откажете до преговаряте с мен.

Казвам се Джо Рой Спайсър и съм затворник във федералния затвор в Тръмбъл. Измислете начин да се свържете с мен, и то бързо.

Аз няма да изчезна.

Искрено Ваш,
Джо Рой Спайсър

Следващото съвещание беше отменено. Девил намери Йорк и десет минути по-късно тримата се заключиха в бункера.

Първият вариант беше да убият съдиите. Аргроу можеше да го направи с подходящите средства — хапчета, отрова и така нататък. Ярбър можеше да умре в съня си. Спайсър можеше да падне на пистата. Хипохондрикът Бийч можеше да получи погрешна рецепта от аптеката на затвора. И тримата не бяха особено силни и здрави и не можеха да се опрат на Аргроу. Лошо падане, счупен врат. Имаше толкова начини смъртта им да изглежда случайна.

Трябваше да стане бързо, докато още чакаха отговор от Лейк.

Само че щеше да бъде мръсно и ненужно сложно. Три трупа едновременно в безобиден затвор като Тръмбъл. И тримата бяха близки приятели, които прекарваха по-голямата част от времето си заедно, а всеки щеше дар умре по различен начин в рамките на много кратък период. Това щеше да събуди безкрайни подозрения. Ами ако Аргроу бъдеше заподозрян? Поначало историята на престъплението му съвсем не беше изпитана.

Освен това ги плашеше факторът Тревър. Където и да беше сега, имаше някакъв шанс да чуе за смъртта им. Новината щеше да го

изплаши още повече, но можеше и да го направи непредсказуем. Имаше вероятност той да знае повече, отколкото предполагаха.

Девил щеше да работи по плана за елиминирането им, но Теди беше против. Нямахме задръжки да убие Братята, но не беше сигурен, че това би предпазило Лейк.

Ами ако Братята бяха казали на някой друг?

Обсъдиха всички възможни сценарии. Йорк предложи като хипотеза да върнат писмото в кутията, за да го намери Лейк. И без това той беше забъркал тази каша.

— Той няма да знае какво да прави — каза Теди.

— А ние да не би да знаем?

— Засега не.

Мисълта как Арън Лейк ще реагира на тази засада и как ще се опита да запусти устите на Братята беше почти забавна, но и донякъде справедлива. Лейк беше забъркал тази каша; нека той да се оправя с нея.

— Всъщност ние забъркахме кашата — каза Теди — и ние ще се справим.

Те не можеха да предскажат и следователно да контролират какво ще направи Лейк. Глупакът някак се беше измъкнал от мрежите им за достатъчно дълго време, че да пусне писмо до Рики. И беше действал толкова малоумно, че Братята бяха разбрали кой е той.

Без да споменаваме очевидното: Лейк беше човек, който тайно си кореспондираше с хомосексуалист. Той живееше двоен живот и не заслужаваше особено доверие.

Известно време обсъждаха дали да му кажат, че е разкрит. Йорк настояваше за това още от получаването на първото писмо от Тръмбъл, но Теди не беше убеден, че подобен ход ще е наистина правилен. Притесненията му за Лейк винаги бяха придружени с надежди, че писмата ще спрат, преди да мине много време. Теди искаше тихо да уредят проблема и чак тогава да говорят с кандидат-президента.

Ох, как искаше да си поговори открито с Лейк. Искаше да го сложи да седне на онзи стол отсреща и да му покаже на екрана копия от всички писма. И копие от обявата в списанието. Щеше да му каже за мистър Куинс Гарб в Бейкърс, Айова, друг идиот, който се беше хванал на измамата, а също и за Къртис Ван Кейтс от Далас. „Как можа да направиш такава глупост!“ — искаше да изкрещи Теди на Арън Лейк.

Само че трябваше да гледа на нещата в по-широк план. Проблемите с Лейк бяха дребни в сравнение с националната сигурност. Руснаците идваха и когато Ловкия Ченков и новият режим дойде на власт, светът щеше да се промени завинаги.

Теди беше неутрализиран далеч по-силни хора от трима престъпни съдии във федерален затвор. Подробното планиране беше най-силната му страна. Внимателно, търпеливо планиране.

Срещата им беше прекъсната от съобщение от кабинета на Девил. Паспортът на Тревър Карсън беше сканиран на излитане от летището в Хамилтън на Бермудските острови. Заминал с полет за Сан Хуан, Пуерто Рико, и трябвало да кацне след около петдесет минути.

— Знаехме ли, че е на Бермудските острови? — попита Йорк.

— Не — отвърна Девил. — Явно е влязъл, без да използва паспорта си.

— Може би не е такъв пияница, за какъвто го мислехме.

— Имаме ли човек в Пуерто Рико? — попита Теди. Гласът му беше една идея по-развълнуван. Само една.

— Разбира се — отвърна Йорк.

— Кажете му да надуши следата.

— Има ли промяна в плановете ни за стария Тревър? — попита Девил.

— Не, никаква — отвърна Теди.

Девил си тръгна, за да се заеме с поредния етап в кризата „Тревър“. Теди се обади на една секретарка и поръча ментов чай. Йорк отново препрочитахе писмото. Когато останаха сами, той попита:

— Защо пък да не ги разделим?

— Да, и аз си го мислех. Трябва да се направи бързо, преди да са имали време да разговарят. Да се изпратят в три различни затвора на голямо разстояние един от друг и да се следи да нямат достъп до телефон и поща. А после какво? Те все още ще знаят тайната. Всеки от тях би могъл да провали Лейк.

— Не съм сигурен, че имаме връзки в Бюрото по затворите.

— Може да се уреди. Ако се наложи, ще говоря с министъра на правосъдието.

— Откога си приятел с министъра на правосъдието?

— Това е въпрос на национална сигурност.

— Трима престъпни съдии от федерален затвор във Флорида имат нещо общо с националната сигурност? Бих искал да чуя този разговор.

Теди пиеше чая си със затворени очи, обгърнал чашата с пръсти.

— Това е твърде опасно — прошепна той. — Ако ги ядосаме, ще създадат още повече проблеми. Не можем да поемаме такива рискове в този случай.

— Ами ако Аргроу успее да намери писмата от Лейк? — продължи Йорк. — Помисли си — това са затворници, доказани престъпници и никой няма да повярва на историята им за Лейк, ако нямат доказателства. Доказателствата са документи, листове хартия, оригинални и копия от кореспонденцията им. Те се пазят някъде. Ако ги намерим и им ги вземем, кой ще им обърне внимание?

Теди отпи още една глътка със затворени очи и замълча. После леко се намести на стола си и сгърчи лице от болка.

— Така е — каза тихо той. — Само че се притеснявам да няма някой на свобода, за когото да не знаем. Тези типове са на крачка пред нас и винаги ще бъдат. От доста време се опитваме да разберем какво знаят. Не съм сигурен, че някога ще ги настигнем. Може би са намислили да се освободят от документацията си. Сигурен съм, че в затвора е забранено да се води такава кореспонденция и те вече са скрили всичко. Писмата на Лейк са твърде ценни, за да не бъдат преснети и изнесени извън затвора.

— Тревър беше техният куриер. Виждали сме всички писма, които е изнасял от Тръмбъл през последния месец.

— Така мислим. Но не знаем със сигурност.

— Но кой тогава?

— Спайсър има жена. Тя е идвала да го вижда. Ярбър се развежда, но кой ги знае какво правят. Тя го е посещавала през последните три месеца. А може и да подкупват пазачите, за да им пренасят пощата. Тези хора скучаят, те са умни и много изобретателни. Не можем просто да приемем, че знаем всичко, което правят. А ако направим грешка, ако приемем твърде много предположения за истина, мистър Лейк ще бъде разкрит.

— Но как? Как ще го направят?

— Сигурно ще се свържат с някой репортер и ще му дават писмата едно по едно, докато не повярва. Ще се получи, убеден съм.

— Журналистите ще се нахвърлят отгоре му като луди.

— Не бива да се случи, Йорк. Просто не можем да го допуснем.

Девил се върна бързо. Американските митници бяха уведомени от властите на Бермудските острови десет минути след излитането на самолета за Сан Хуан. Тревър щеше да кацне след осемнайсет минути.

Тревър просто вървеше след парите си. Бързо беше научил основните принципи на прехвърлянето на пари от банка в банка и сега усъвършенстваше това изкуство. На Бермудските острови беше изпратил половината в една швейцарска банка, а другата половина — в една банка на Каймановите острови. На изток или на запад? Това беше големият въпрос. Най-бързият полет от Бермудските острови беше до Лондон, но идеята да се минава през проверките на летище Хийтроу го плашеше. Той не бе издирван официално, поне не от правителството. Към него нямаше предявени обвинения. Само че англичаните бяха толкова добри в митническия контрол. Щеше да тръгне на запад и да опита късмета си на Карибите.

Приземи се в Сан Хуан и веднага отиде в един бар, поръча си бира и се зае да проучи полетите. Нямаше защо да бърза и разполагаше с пълен джоб пари. Можеше да отиде където си иска, да направи каквото си иска и да остане колкото си ще. Изпи още една бира и реши да прекара няколко дни на Големия Кайман, където бяха парите му. Отиде до гишето на Еър Джамайка и си купи билет, а после се върна на бара, защото беше станало пет часа и му оставаха трийсет минути до качването в самолета.

Естествено, летеше първа класа. Качи се рано, за да може да си поръча още едно питие, и докато гледаше останалите пътници, забеляза познато лице.

Къде го беше виждал? Преди няколко минути на летището. Дълго слабо лице с рижка брадичка и тесни цепнатини за очи зад квадратните очила. Очите се взряха в него достатъчно дълго, за да срещнат погледа му, а после се извиха встрани, сякаш не бяха забелязали нищо.

Същото лице го беше наблюдавало до гишето, когато Тревър се обърна, за да си тръгне, след като си бе купил билет. Човекът стоеше наблизо и разглеждаше таблото със заминаващите самолети.

Когато бягаш, случайните погледи и блуждаещите очи ти изглеждат по-подозрителни. Ако видиш някого веднъж, няма да разбереш. Забележиш ли го отново половин час по-късно, значи някой следи всяко твое движение.

Спри да пиеш, каза си Тревър. Помоли за кафе след излитането и бързо го изпи. Слезе пръв от самолета в Кингстън и бързо мина през терминала и митническата проверка. От човека зад него нямаше и следа.

Тревър хвана двете си чанти и хукна към стоянката на такситата.

Джаксънвилският вестник пристигаеше в Тръмбъл всяка сутрин около седем часа. Четири екземпляра отиваха в стаята за игри, където биваха прочетени и оставени за всеки затворник, който се интересуваше от живота навън. Обикновено Джо Рой Спайсър беше единственият, който чакаше в седем часа и прибираще един вестник за себе си, защото искаше да разгледа залаганията във Вегас. Картината рядко се променяше: с голяма чаша кафе в ръка, качил крака на масата, Спайсър чакаше пазача Родерик да донесе вестника.

Затова Спайсър пръв видя статията в долната част на първа страница. Тревър Карсън, местният адвокат, който бе изчезнал преди няколко дни по неясни причини, бе намерен мъртъв пред някакъв хотел в Кингстън, Ямайка, прострелян два пъти в главата снощи, малко след залез слънце. Спайсър отбеляза, че към статията няма снимка на Тревър. Нямахе и причина вестникът да разполага с такава. На кого му пукаше, че адвокатът Карсън е умрял?

Според властите в Ямайка Карсън беше турист, който явно е бил ограбен. Неидентифициран свидетел беше съобщил на полицията кой е мистър Карсън, защото портфейлът му липсваше. Този свидетел явно знаеше много неща.

Адвокатската кариера на Тревър се описваше съвсем накратко. Бившата му секретарка, Джан еди коя си, беше отказала коментар. Статията беше написана и поместена на първа страница само защото жертвата беше убит адвокат.

Фин беше на по-отдалечената страна на пистата и тъкмо вземаше завоя, като вървеше бързо във влажния утринен въздух. Вече беше свалил ризата си. Спайсър го изчака на правата отсечка и мълчаливо му подаде вестника.

Намериха Бийч да чака на опашка в столовата, стиснал пластмасовия си поднос и загледан тъжно в грозните купчинки бъркани яйца. Седнаха заедно в един ъгъл, далеч от всички останали, и почнаха да закусват. Говореха съвсем тихо.

— От кого е бягал?

— Може би Лейк го е преследвал.

— Той не знаеше, че става въпрос за Лейк. Нямаше представа, нали?

— Добре, значи е бягал от Кониърс. Последния път, когато идва тук, той каза, че Кониърс е големият удар. Освен това добави, че Кониърс знае за нас, а на следващия ден изчезна.

— Може просто да се е изплашил. Кониърс го е стреснал, че ще разкрие ролята му в нашата операция, и Тревър, който поначало не е с особено стабилна психика, е решил да открадне каквото може и да изчезне.

— Бих искал да знам чири пари липсват.

— Никой не знае за нашите пари. Как могат да изчезнат?

— Тревър вероятно е откраднал колкото е можал, а после е духнал нанякъде. Непрекъснато се случва. Адвокатите забъркват някоя каша и после не издържат на напрежението. Обират клиентите, с чиито сметки боравят, и си плюят на петите.

— Наистина ли? — попита Спайсър.

Бийч се сещаше поне за три примера, а Ярбър добави още няколко за всеки случай.

— Кой тогава го е убил?

— Не е изключено просто да се е разхождал в лош квартал.

— Пред хотел „Шератън“? Едва ли.

— Добре тогава, Кониърс го е убил.

— Твърде е възможно. Кониърс някак си е надушил Тревър и е разбрал, че той е куриер на Рики. Притиснал го е, заплашил го е със затвор или нещо подобно и нашият човек е избягал на Карибите. Тревър не е знаел, че Кониърс е Арън Лейк.

— А Лейк определено разполага с парите и властта да проследи един пиан адвокат.

— Ами ние? Лейк вече знае, че Рики не е Рики, а нашият Джо Рой и че той има приятели в затвора.

— Въпросът е дали може да се добере до нас.

— Предполагам, че аз пръв ще разбера — засмя се нервно Спайсър.

— Освен това не е изключено да е отишъл в Ямайка и да се е мотал където не трябва, вероятно пиан, да се е опитал да си намери

мадама и да са го застреляли.

Всички се съгласиха, че Тревър беше напълно способен да предизвика смъртта си.

Нека почива в мир, заключиха Братята. Но само ако не беше откраднал парите им.

Разделиха се за около час. Бийч отиде до пистата, за да повърви и да помисли. Ярбър започна работа и за двацет цента на час, се постара да поправи компютъра в стаята на свещеника. Спайсър отиде в библиотеката, където откри мистър Аргроу да чете закони.

Юридическата библиотека беше отворена, за посещение не се изискваше предварително уговорен час, но неписаното правило гласеше, че човек поне трябва да попита някого от Братята, преди да използва книгите им. Аргроу беше нов и явно още не беше научил правилата. Спайсър реши да не му се кара.

Те си кимнаха за поздрав и Спайсър се зае да разчиства масите и да подрежда книгите.

— Чух, че извършвате юридически услуги — обади се Аргроу. Освен тях в библиотеката нямаше никой.

— Какво ли не говорят хората.

— Аз съм подал молба за обжалване.

— Какво стана на процеса?

— Осъдиха ме по три обвинения за банкова измама, за укриване на пари на Бахамите. Дадох ми шейсет месеца. Аз съм излежал четири. Не съм сигурен, че ще издържа още петдесет и шест. Имам нужда от помощ за обжалването.

— В кой съд ще се гледа?

— На Вирджинските острови. Работех за голяма банка в Маями. Много пари от наркотици.

Аргроу говореше гладко, припряно и настойчиво, което подразни Спайсър, но не много. Споменаването на Бахамите привлече вниманието му.

— Виновен съм. Кой знае защо, се увлякох по прането на пари. Работех с милиони долари всеки ден и ми действаше опияняващо. Можех да прехвърлям пари по-бързо от всеки друг банкер в Южна Флорида. Още го мога. Само че се събрах с лоши приятели и направих няколко грешки.

— Значи се признавате за виновен?

— Да.

— Това е рядкост в Тръмбъл.

— Не, аз сгреших, но мисля, че присъдата ми е твърде тежка. Някой ми каза, че вие можете да ми спестите някоя и друга година.

Спайсър вече не се интересуваше от разхвърляните маси и неподредените книги. Той седна на един стол и се приготви за разговор.

— Можем да погледнем документацията ви — каза той, сякаш през него бяха минали стотици обжалвания.

Идиот такъв, мислеше си Аргроу. Изхвърлили са те от училище в десети клас, а на деветнайсет години си откраднал кола. Баща ти използвал връзките си, за да те отърве. Избран си за мирови съдия с гласовете на мъртви души и с подправени бюлетини, а сега лежиш във федерален затвор и ми се правиш на велик.

И все пак, призна Аргроу, ти, мистър Спайсър, можеш да провалиш следващия президент на Съединените щати.

— Колко ще ми струва? — попита Аргроу.

— Колко имате? — поинтересува се Спайсър като истински адвокат.

— Не много.

— Мислех, че знаете как да скриете пари в офшорна сметка.

— Така е, повярвайте ми. По едно време бях натрупал доста, но ги изгубих.

— Значи не можете да платите нищо?

— Не много. Може би две-три хиляди.

— Ами адвокатът ви?

— Заради него съм тук. Не мога да си позволя да наема нов.

Спайсър се замисли за миг върху ситуацията. Даде си сметка, че Тревър наистина му липсва. Нещата бяха много по-прости, когато той им събираше парите.

— Още ли имате връзки на Бахамите?

— Имам връзки из целия Карибски басейн. Защо?

— Защото ще трябва да ни преведете парите. Тук е забранено да се плаща в брой.

— Искате да ви преведа две хиляди долара?

— Не, пет хиляди. Това е минималният ни хонорар.

— Къде е банката ви?

— На Бахамите.

Аргроу присви очи. Веждите му се сключиха и той се замисли, а също и Спайсър. Умовете им бяха на път да се срещнат.

— Защо там? — попита Аргроу.

— По същата причина като вас.

И двете глави бяха пълни с идеи.

— Искам да ви питам нещо — каза Спайсър. — Казахте, че можете да прехвърляте мръсни пари по-бързо от всеки друг.

— Без проблем — кимна Аргроу.

— Още ли можете да го направите?

— Искате да кажете оттук?

— Да. Оттук.

Аргроу се разсмя и сви рамене, сякаш нямаше нищо по-лесно.

— Разбира се. Още имам приятели.

— Чакайте ме тук след час. Може да успея да ви предложа една сделчица.

Точно час по-късно Аргроу се върна в юридическата библиотека и завари тримата съдии да го чакат зад маса, отрупана с листове и юридически сборници, сякаш бяха на заседание на Върховния съд на Флорида. Спайсър го представи на Бийч и Ярбър и Аргроу седна от другата страна на масата. Нямаше други присъстващи.

Говориха си известно време за неговото обжалване. Той беше достатъчно неясен в детайлите. Документите по делото му щели да бъдат изпратени от другия затвор, а без тях не можело да се направи кой знае какво.

Обжалването беше само встъпителна тема на разговора и двете страни знаеха това.

— Мистър Спайсър твърди, че сте експерт по прехвърлянето на мръсни пари — каза Бийч.

— Такъв бях, докато не ме хванаха — отвърна скромно Аргроу.
— Разбирам, че вие имате нещичко.

— Имаме малка офшорна сметка, пари, които сме спечелили с юридически услуги и други неща, за които не искаме да говорим. Както знаете, не можем да искаме заплащане за своите консултации.

— Но въпреки това го правим — добави Ярбър. — И ни плащат за това.

— Колко пари има в сметката? — попита Аргроу, макар да знаеше с точност до последния цент.

— Рано е още да ви кажем — отвърна Спайсър. — Не е изключено всичките да са изчезнали.

Аргроу замълча за миг и успя да се престори на объркан.

— Как така? — попита той.

— Имахме адвокат — каза бавно Бийч, като претегляше всяка дума. — Той изчезна и се страхуваме, че може да е взел парите.

— Разбирам. И казвате, че тази сметка е на Бахамите?

— Поне там беше. Не сме сигурни дали още съществува.

— Съмняваме се, че парите са още там — добави Ярбър.

— Но бихме искали да знаем — поясни Бийч.

— В коя банка? — попита Аргроу.

— Женева Тръст в Насау — отвърна Спайсър, като погледна колегите си.

Аргроу кимна важно, сякаш знаеше някакви мръсни тайни за тази банка.

— Знаете ли я? — попита Бийч.

— Разбира се — отвърна Аргроу и ги остави да чакат.

— И значи? — попита Спайсър.

Аргроу трябваше да демонстрира важност и компетентност, затова се изправи театрално и закрачи из тясната библиотека, потънал в мисли, а после пак се приближи до масата.

— Вие какво всъщност искате да направя? Дайте да говорим по същество.

Тримата вдигаха очи към него, а после се спогледаха. Явно не бяха сигурни за две неща: първо, какво доверие могат да имат на този човек, когото виждаха за пръв път, и второ, какво всъщност искат от него.

В крайна сметка решиха, че парите и без това са изчезнали и следователно няма нищо за губене.

— Не ни бива много в прехвърлянето на мръсни пари. Не ни е това призванието, нали разбирате. Простете невежеството ни, но има ли някакъв начин да проверим дали парите още са там? — попита Ярбър.

— Просто не сме сигурни дали адвокатът ни не ги е откраднал — добави Бийч.

— Искате да проверя състоянието на тайната ви сметка, така ли да разбирам? — попита Аргроу.

— Да — каза Ярбър.

— Предположихме, че може да имате някои приятели на свобода — каза предпазливо Спайсър. — И просто сме любопитни да разберем дали има начин да се направи това.

— Имате късмет — каза Аргроу и ги остави да проумеят думите му.

— Какво искате да кажете? — попита Бийч.

— Имате късмет, че сте избрали Бахамите.

— Всъщност адвокатът ни ги избра — отвърна Спайсър.

— Все едно, там банките са много небрежни. Тайната на влога често се нарушава. Чиновниците са много подкупни. Повечето сериозни перачи на пари стоят далеч от Бахамите. В момента е на мода Панама, а, разбира се, Големият Кайман още е сигурно място.

Разбира се, разбира се, закимаха и тримата. Офшорните сметки са си офшорни сметки, нали така? Още едно доказателство, че не трябваше да се доверяват на такъв идиот като Тревър.

Аргроу гледаше обърканите им лица и си мислеше колко невежи бяха всъщност. За трима мъже, които бяха в състояние да разтърсят из основи изборния процес в Америка, те изглеждаха ужасно наивни.

— Не ни отговорихте на въпроса — каза Спайсър.

— На Бахамите всичко е възможно.

— Значи ще го направите?

— Мога да се опитам. Гаранция няма.

— В такъв случай ви предлагаме сделка — каза Спайсър. — Вие ще проверите влога, а ние ще разгледаме обжалванията ви безплатно.

— Сделката не е лоша — каза Аргроу.

— И ние така мислим. Съгласен ли сте?

— Да.

Те се спогледаха неловко за миг, горди със споразумението си, но без да знаят кой трябва да направи следващия ход. Накрая Аргроу каза:

— Трябва да знам някои неща за сметката ви.

— Например? — попита Бийч.

— Някое име или номер.

— Сметката е на името на „Бумър Риълти“. Номерът е 144-DXN-9593.

Аргроу записа данните на листче хартия.

— Просто съм любопитен — заяви Спайсър, докато го наблюдаваха внимателно. — Как смятате да се свържете с приятелите си навън?

— По телефона — каза Аргроу, без да вдига поглед.

— Не и по тукашните — уточни Бийч.

— Тези телефони се подслушват — добави Ярбър.

— Не можете да ги използвате — натърти Спайсър.

Аргроу се усмихна на притесненията им, а после погледна през рамо и извади от джоба на панталона си някакъв инструмент, не по-голям от джобно ножче. Хвана го между палеца и показалеца си и обясни:

— Това е телефон, господа.

Те го погледнаха невярващо, а после видяха как той бързо го разгъна отгоре, отдолу и от едната страна, така че, когато телефонът беше напълно разтворен, той все още изглеждаше твърде малък за някакъв смислен разговор.

— Цифров е — поясни Аргроу. — И не се подслушва.

— Кой получава сметката? — попита Бийч.

— Имам брат в Бока Рейтън. Телефонът и услугата са подарък от него. — Той сгъна сръчно телефона и го скри. После посочи стаичката зад тях. — Какво има там? — попита той.

— Стая за съвещания — отвърна Спайсър.

— Има ли прозорци?

— Не, като изключим прозорчето на вратата.

— Добре тогава. Предлагам да вляза там, да поговоря по телефона и да свърша работата. Вие тримата стойте тук и ме пазете. Ако някой влезе в библиотеката, почукайте на вратата.

Братята се съгласиха с готовност, макар да не вярваха, че Аргроу ще успее.

Той се обади в белия микробус, паркиран на два километра от Тръмбъл върху един черен път, поддържан как да е от местните власти. Пътят минаваше край една нива, но фермерът още не се беше

появявал. Земите на федералното правителство бяха на петстотин метра, но затворът не се виждаше от микробуса.

Вътре имаше само двама техници, единият дълбоко заспал на предната седалка, а другият полузаспал отзад със слушалки на ушите. Когато Аргроу натисна бутона за изпращане на скъпата си играчка, приемникът в микробуса се активира и двамата мъже се съживиха.

— Ало — каза той, — тук е Аргроу.

— Да, Аргроу, тук кола едно, слушам — отвърна техникът от задната част на микробуса.

— Аз съм близо до тримата глупаци и се правя, че звъня на мои приятели отвън, за да проверя дали съществува офшорната им сметка. Засега нещата напредват дори по-бързо, отколкото очаквах.

— Така изглежда.

— Ще ти се обадя по-късно, край — каза Аргроу и натисна бутона за изключване, но продължи да се прави, че е потънал в разговор. Седна на ръба на масата, а после се поразходи, като от време на време хвърляше поглед към Братята и зад тях.

Спайсър не можа да се сдържи да не надникне през прозорчето на вратата.

— Говори по телефона — обяви развълнувано той.

— А ти какво очакваше, че прави? — попита Ярбър, който четеше съдебни решения от последните седмици.

— Спокойно, Джо Рой — каза Бийч. — Парите са изчезнали с Тревър.

Минаха двацет минути и стана скучно както обикновено. Докато Аргроу говореше по телефона, а съдиите убиваха времето, като първо го чакаха, а после се върнаха към по-важната си работа. Бяха минали шест дни, откакто Бъстър бе избягал с писмото им. Не бяха чували за него, което значеше, че се е измъкнал благополучно, че е пуснал писмото до мистър Кониърс и сега е някъде надалеч. Да кажем, че на писмото му трябваша три дни да стигне до „Мейлбокс Америка“, следователно мистър Арън Лейк в момента би трябвало да крои планове как да се справи с тях.

Затворът ги беше научил на търпение. Притесняваше ги само крайният срок. Номинацията на Лейк беше сигурна, което означаваше, че той ще бъде податлив на изнудване до ноември. Ако спечелеше, Братята щяха да разполагат с четири години, за да го тормозят. В

противен случай обаче той бързо щеше да бъде забравен като всички губещи. „Къде е Дукакис сега?“ — бе попитал Бийч.

Нямаха намерение да чакат до ноември. Търпението беше едно, а освобождаването — друго. Лейк беше единственият им шанс да се измъкнат с достатъчно пари, за да им стигнат до края на живота им.

Смятаха да му дадат една седмица, а после да напишат ново писмо до мистър Кониърс. Не бяха сигурни как ще изнесат писмото от затвора, но щяха да измислят нещо. Линк, пазачът, когото Тревър подкупваше от месеци, беше първият вариант.

Телефонът на Аргроу също можеше да послужи.

— Ако ни даде да го използваме — каза Спайсър, — можем да се обадим на Лейк в офиса на кампанията му, в кабинета му в Конгреса, на всички номера, които можем да извадим от указателя. Ще оставим съобщението, че Рики от клиниката трябва спешно да се види с мистър Лейк. Това ще го изплаши до смърт.

— Но така Аргроу ще знае за разговорите ни, или поне брат му ще разбере, когато получи сметката.

— И какво от това? Ние ще му платим. Освен това какво, като знаят, че се опитваме да се обадим на Арън Лейк. В момента половината страна се опитва да се свърже с него. Аргроу няма да има никаква представа защо го правим.

Прекрасна идея. Обмисляха я дълго време. Рики от клиниката можеше да се обади и да остави съобщенията. Спайсър от Тръмбъл можеше да направи същото. Горкият Лейк щеше да се побърка.

Горкият Лейк. Парите му пристигаха по-бързо, отколкото беше в състояние да ги брои.

След един час Аргроу излезе от стаичката и съобщи, че напредвал.

— Трябва да почакам поне час и пак да се обадя — каза той. — Какво ще кажете да обядваме?

Те нямаха търпение да продължат дискусията си и го направиха над питки с кайма и зелева салата.

Следвайки точните инструкции на мистър Лейк, Джейн отиде до „Чеви Чейс“ сама. Намери търговския център на Уестърн Авеню и паркира пред „Мейлбокс Америка“. С ключа на мистър Лейк тя отвори кутията, извади осем рекламни брошури и ги сложи в една папка. Нямаше лични писма. Тя отиде до гишетото и каза на жената зад него, че иска да закрие кутията от името на своя работодател, мистър Ал Кониърс.

Служителката чукна няколко пъти по клавиатурата. Според компютъра човек на име Арън Лейк беше наел кутията на името на Ал Кониърс преди около седем месеца. Беше предплатил за една година, така че не дължеше нищо.

— Да не е същият, който се кандидатира за президент? — попита чиновничката, докато ѝ подаваше един формуляр през гишетото.

— Да — отвърна Джейн, като се подписа където трябваше.

— И няма адрес за препращане?

— Не, няма.

Джейн взе папката и потегли на юг, обратно към града. Не се беше усъмнила в думите на Лейк, че е наел кутията, за да разкрие някакви измами в Пентагона. Не я интересуваше, нито пък имаше време да задава много въпроси. Лейк ги караше да работят по шестнайсет часа на ден и тя имаше много по-сериозни задачи.

Той я чакаше в офиса на кампанията си и в момента беше сам. Кабинетите и коридорите около него бяха претъпкани с десетина вида различни помощници, които търчаха насам-натам, сякаш всеки момент щеше да започне война. Лейк обаче се радваше на временно спокойствие. Тя му подаде папката и излезе.

Лейк преброи осем рекламни брошури — за доставка на тако, за междуградски разговори, автомивка и купони за това-онова. И нищо от Рики. Кутията беше закрыта и нямаше адрес за препращане. Горкото момче трябваше да намери някой друг, който да му помогне. Лейк сложи брошурите и разписката за закриването в машината за

унищожаване на документи под бюрото си, а после спря за момент да се порадва на успеха си. В живота си не беше правил много грешки. Постъпи глупаво, като писа на Рики, но въпреки това се отърва невредим. Какъв късмет!

Той се усмихна и едва не се засмя на глас, а после скочи от стола, взе сакото си и събра свитата си. Кандидат-президентът трябваше да ходи на предизборни срещи, а после да обядва с група производители на оръжие.

Какъв късмет наистина!

Отново в ъгъла на юридическата библиотека, докато тримата му нови приятели пазеха вратата като сънливи часовои, Аргроу си поигра с телефона достатъчно дълго, за да ги убеди, че е задвижил връзките си из целия тъмен и мъглив свят на офшорните банки. След като два часа мърмори, разхожда се из стаята и държа телефона до ухото си като вманиачен дилър, най-накрая той излезе от стаята.

— Добри новини, господа — оповести той с уморена усмивка.

Те се скупчиха край него, нетърпеливи да чуят резултата.

— Парите още са там — заяви важно Аргроу.

Последва големият въпрос, с който смятаха да проверят дали новодошлият е измамник или играч от класа.

— Колко са? — попита Спайсър.

— Сто и деветдесет хиляди долара и малко отгоре — отвърна Аргроу и тримата въздъхнаха в унисон. Спайсър се усмихна. Бийч погледна встрани. Ярбър погледна Аргроу, сбърчил изпитателно вежди. Изражението му като цяло беше доста доброжелателно.

Според техните сметки сумата възлизаше на сто осемдесет и девет хиляди долара плюс жалкия лихвен процент, който плащаше банката.

— Не ги е откраднал — промърмори Бийч и те си спомниха с добро за мъртвия си адвокат, който не се оказа такова чудовище, за каквото го смятаха.

— Интересно защо — промърмори Спайсър почти на себе си.

— Е, там са — каза Аргроу. — Доста юридически услуги са това.

Така изглеждаше и понеже никой от тримата не можеше да се сети за подходяща лъжа, те просто не отговориха.

— Ако ме извините за нахалството, на ваше място аз бих прехвърлил парите някъде другаде — продължи Аргроу. — От тази банка изтича информация.

— Къде да ги прехвърлим? — попита Бийч.

— Ако парите бяха мои, аз бих ги прехвърлил незабавно в Панама.

Това беше нов въпрос, за който не се бяха сетили, защото мислеха само за Тревър и вероятната му кражба. Но сега се налагаше да го разгледат най-внимателно, сякаш много пъти бяха говорили за това.

— Защо бихте ги преместили? — попита Бийч. — Парите са на сигурно място, нали?

— Предполагам, че да — отвърна с готовност Аргроу. Той знаеше накъде бият, а те не знаеха какво цели той. — Но сами виждате колко се държи на тайната на влога. Аз не бих използвал бахамските банки в днешно време, особено тази.

— А и не знаем дали Тревър не е казал на някого за нея — добави Спайсър, който все гледаше да обвини адвоката.

— Ако искате парите да са на сигурно място, прехвърлете ги — посъветва ги Аргроу. — Ще отнеме по-малко от един ден и няма да трябва да се притеснявате повече. Освен това накарайте парите да работят за вас. Тази сметка просто си седи там и печели по няколко цента лихва. Дайте я на някой специалист по инвестициите, за да ви носи петнайсет-двайсет процента печалба. Едва ли скоро ще ползвате парите.

Така си мислиш ти, приятелче, казаха си те. Но думите му звучаха напълно логично.

— Предполагам, че можете да ги прехвърлите? — попита Ярбър.

— Разбира се, че мога. Още ли не ми вярвате?

И тримата поклатиха глава. Напротив, вярваха му.

— Имам добри връзки в Панама. Помислете си по въпроса. — Аргроу погледна часовника си, сякаш беше загубил интерес към тяхната сметка, а някъде другаде го чакаха стотина неотложни дела. Беше казал най-важното и не искаше да настоява.

— Помислихме си — каза Спайсър. — Ще ги прехвърлим веднага.

Той се спогледа с останалите.

— Само че има комисиона — обясни Аргроу като изпечен перач на пари.

— Каква комисиона? — попита Спайсър.

— Десет процента, за трансфера.

— Кой взима тези десет процента?

— Аз.

— Скъпичко е — каза Бийч.

— В зависимост от сумата. Всичко под един милион е с десет процента. Над сто милиона комисионната е един процент. Това е нормално в нашия бизнес и точно затова нося зелена затворническа риза, а не костюм за хиляда долара.

— Това е обир — каза Спайсър, човекът, който беше крал печалбите от бингото, организирано с благотворителна цел за подпомагане на сирачетата.

— Хайде не ме поучавайте, моля ви. Говорим за малък дял от пари, които и без това са мръсни. Ако щете. — Тонът му беше невъзмутим като на опитен банкиер, сключвал къде-къде по-големи сделки.

Ставаше въпрос само за деветнайсет хиляди от една сметка, която мислеха за празна. След като Аргроу вземеше своите десет процента, на Братята щяха да им останат сто и седемдесет хиляди долара, по около шейсет хиляди на човек, и щяха да бъдат повече, ако вероломният Тревър не беше прибрал толкова голям дял. Освен това те бяха уверени, че ги чакат още по-тучни пасища. Плячката на Бахамите беше дребна работа.

— Става — каза Спайсър, като погледна другите двама за одобрение. Те кимнаха бавно. И тримата си мислеха за едно и също. Ако изтръскването на Арън Лейк се развиваше по план, значи ги чакаха големи пари. Трябваше да има къде да ги скрият и може би щеше да им трябва помощ. Искаха да се доверят на този непознат. Решиха да му дадат един шанс.

— Освен това ще ми помогнете с обжалването — каза Аргроу.

— Добре, ще ти помогнем. — Вече бяха приятели.

Аргроу се усмихна.

— Сделката не е лоша. Ще проведе още няколко разговора.

— Трябва да знаеш нещо — каза Бийч.

— Добре.

— Името на адвокатата беше Тревър Карсън. Той откри сметката, той превеждаше парите и всъщност правеше всичко. И е бил убит онзи ден вечерта в Кингстън, Ямайка.

Аргроу ги погледна въпросително. Ярбър му подаде вестник, който банкерът прочете много внимателно.

— Защо е изчезнал? — попита той след дълго мълчание.

— Не знаем — каза Бийч. — Напуснал е града, а ние разбрахме от ФБР за изчезването му. Предположихме, че просто ни е откраднал парите.

Аргроу върна вестника на Ярбър и скръсти ръце на гърдите си. Наклони глава, присви очи и се постара да изглежда изпълнен с подозрения. Нека се потят.

— Колко мръсни са тези пари всъщност? — попита той, като че ли се чудеше дали да не се откаже.

— Не са от наркотици — отвърна бързо Спайсър, сякаш всички други пари бяха чисти.

— Не можем да кажем точно — добави Бийч.

— Предлагаме ти сделка — намеси се и Ярбър. — Съгласен ли си, или не?

Добър ход, старче, поздрави го наум Аргроу.

— Значи и ФБР знаят? — попита той на глас.

— Те знаят само за изчезването на адвокатата — отвърна Бийч. — Не и за офшорната сметка.

— Дайте да изясним нещата. Имаме убит адвокат, намесва се ФБР, появява се и офшорна сметка с мръсни пари, нали? С какво се занимавате вие тук?

— Не ти трябва да знаеш — отвърна Бийч.

— Май сте прав.

— Никой не те принуждава да участваш — каза Ярбър.

Значи трябваше да се вземе решение. За Аргроу червените флагчета бяха вдигнати, минното поле беше маркирано. Ако продължеше, той щеше да го направи със съзнанието, че тримата му нови приятели може да са опасни. Това, разбира се, не означаваше нищо за Аргроу. Но за Бийч, Спайсър и Ярбър всяко пропускване в тайното им сдружение, колкото и незначително да беше то, означаваше, че допускат нов съучастник. Никога нямаше да му кажат за изнудването, още по-малко за Арън Лейк, нито пък щяха да му дадат

още пари, освен ако не си ги изработеше сам с банкерските си способности. И все пак той вече знаеше повече, отколкото трябва. Братята нямаха избор.

Отчаянието изигра немалка роля за тяхното решение. С Тревър бяха имали достъп до външния свят, нещо, което бяха приемали за даденост. Сега, когато него го нямаше, техният свят значително се беше свил.

Макар че още не си го признаваха, уволняването на Тревър беше грешка. Би трябвало да го предупредят и да му кажат всичко за Лейк и подправените писма. Тревър не беше идеален, но те имаха нужда от всякаква помощ. От когото и да било.

Може би след ден-два отново биха го наели, но нямаха тази възможност. Тревър избяга и сега беше мъртъв.

Аргроу имаше достъп до външния свят. Той имаше телефон и приятели и знаеше какво да прави. Може би щяха да имат нужда от него, но щяха да действат бавно.

Аргроу се почеса по главата и се намръщи, като че ли усещаше първите признаци на главоболие.

— Не ми казвайте нищо повече — заяви той. — Не искам да знам.

Той се върна в стаичката им и затвори вратата след себе си, а после седна на крайчеца на масата и отново се престори, че води разговори с половината Карибски басейн.

На два пъти го чуха да се смее — може би се шегуваше с някой приятел, който бе учуден, че чува гласа му. Веднъж го чуха да псува, но нямаха представа кого и защо. Гласът му се надигаше и спадаше и колкото и да се опитваха да четат съдебни решения, да бършат праха от стари книги и да преглеждат залозите във Вегас, не можеха да игнорират шума от стаичката.

Аргроу разигра голям спектакъл и след един час безполезно бърборене излезе при тях и заяви:

— Мисля, че до утре ще е готово, но ми трябва клетвена декларация от някой от вас, че сте единствените собственици на „Бумър Риълти“.

— Кой ще види това удостоверение? — попита Бийч.

— Само банката на Бахамите. Те ще получат копие от историята за мистър Карсън и ще искат потвърждение за това кой е собственик на

сметката.

Идеята да подпишат някакъв документ, в който признават, че имат нещо общо с мръсните пари, ги ужасяваше. Но искането звучеше логично.

— Има ли факс някъде тук? — попита Аргроу.

— Не и за нас — отвърна Бийч.

— Сигурен съм, че при началника има — каза Спайсър. — Защо не идеш при него и не му кажеш, че искаш да изпратиш нареждане до офшорната си банка?

Сарказмът беше излишен. Аргроу го изгледа сърдито, но не се заяде.

— Добре, кажете ми как да изпратя оттук клетвената ви декларация до Бахамите. Как стои въпросът с пощата?

— Адвокатът беше нашият куриер — каза Ярбър. — Всичко друго подлежи на проверка.

— Колко внимателно преглеждат юридическите документи?

— Поглеждат ги, но нямат право да ги отварят — отвърна Спайсър.

Аргроу започна да се разхожда напред-назад, потънал в мисли. После за пред публиката си влезе между два реда книги, така че да не може да бъде видян извън юридическата библиотека. Сръчно разгъна телефона си, набра номера и приближи ръка до ухото си.

— Ало, Уилсън Аргроу на телефона. Джак там ли е? Да, кажете му, че е важно — изрече строго Аргроу и зачака.

— Кой е Джак? — попита Спайсър от другата страна на стаята. Бийч и Ярбър слушаха, но и се оглеждаха да не влезе някой.

— Брат ми в Бока — каза Аргроу. — Той е адвокат, занимава се с недвижими имоти. Ще идва утре на посещение. — После каза в слушалката: — Здравсти, Джак, аз съм. Ще дойдеш ли утре? Добре, можеш ли да дойдеш сутринта? Чудесно. Около десет. Ще имам писма за изпращане. Добре. Как е мама? Добре. Ще се видим утре сутринта.

Идеята отново да могат да изпращат писма заинтригува Братята. Аргроу имаше брат адвокат. Освен това имаше телефон, мозък и кураж.

Той пхна играчката обратно в джоба си и излезе измежду лавиците.

— Ще дам декларацията ви на брат ми утре сутринта. Той ще я изпрати на банката по факса. До обяд на следващия ден парите ви ще са в Панама, на сигурно място, и ще ви носят петнайсет процента печалба. Фасулска работа.

— Предполагам, че можем да имаме доверие на брат ти? — попита Ярбър.

— Абсолютно — каза Аргроу, почти обиден от въпроса. Тръгна към вратата. — Ще се видим по-късно. Имам нужда от чист въздух.

Майката на Тревър пристигна от Скрантън. Тя дойде със сестра си, лелята на Тревър Хелън. И двете бяха на около седемдесет години и в доста добро здраве. Загубиха се пет пъти между летището и Нептун Бийч, а после обикаляха улиците един час, преди да открият случайно къщата на Тревър, където майка му не беше ходила от шест години. От две години не беше виждала сина си. Леля Хелън не го бе виждала поне от десет, но той не ѝ липсваше особено.

Майка му паркира взетата под наем кола зад неговия фолксваген и се разплака, преди да излезе.

Каква съборетина, помисли си леля Хелън.

Входната врата беше отключена. Къщата беше изоставена, но дълго преди собственикът ѝ да си замине, в мивката се бяха събирали чинии, боклукът се беше трупал, а прахосмукачката не беше напускала килера.

Миризмата изгони първо леля Хелън, а майката на Тревър скоро я последва. Нямаха представа какво да правят. Тялото му още беше в Ямайка, в претъпкана морга, и според нелюбезния младеж, с когото бяха говорили в Държавния департамент, щеше да им струва шестстотин долара да го докарат вкъщи. Авиолиниите щяха да им съдействат, но в Кингстън цареше голяма бюрокрация.

Отне им половин час лошо шофиране, докато намерят кантората му. Междувременно за тяхното пристигане се разчу. Помощникът Чап ги чакаше в приемната, като се опитваше да изглежда едновременно зает и скърбящ. Офис-мениджърът Уес беше в задната стая, за да слуша и да наблюдава. Телефонът беше звънял непрестанно в деня, когато научиха новината, но след поредицата съболезнования от други адвокати и един-двама клиенти той отново замлъкна.

На входната врата имаше евтин венец, платен от ЦРУ.

— Не е ли хубаво — каза майка му, докато двете се качваха по стълбите.

И това е съборетина, помисли си леля Хелън.

Чап ги поздрави и се представи като помощник на Тревър. В момента се опитвал да затвори кантората, което било извънредно трудно.

— Къде е момичето — попита майката със зачервени от плач очи.

— Тя напусна преди известно време. Тревър я хвана да краде.

— Господи!

— Искате ли кафе? — попита той.

— Да, прекрасна идея. — Те седнаха на прашното продънено канапе, а Чап наля три чаши кафе от каничката, която тъкмо се бе сетил да напълни. Седна срещу тях на паянтовия плетен стол. Майката беше замаяна. Лелята беше любопитна, очите ѝ шареха из кантората и търсеха някакъв признак на просперитет. Не бяха бедни, но на тяхната възраст никога нямаше да забогатеят.

— Много съжалявам за Тревър — каза Чап.

— Просто ужасно — каза мисис Карсън, а устната ѝ потрепера. Чашата ѝ се разтресе и по дрехата ѝ се разля кафе. Тя не забеляза.

— Той имаше ли много клиенти? — попита леля Хелън.

— Да, много зает беше. Добър адвокат. Един от най-добрите, с които съм работил.

— Вие секретар ли сте? — попита Карсън.

— Не, помощник. Вечер уча право.

— Вие ли се занимавате с уреждането на наследството? — попита леля Хелън.

— Не — отвърна Чап. — Надявах се, че затова сте дошли.

— О, ние сме прекалено стари — каза майката.

— Колко пари остави той? — попита лелята.

Чап стана малко по-сериозен. Старата беше истинска хрътка.

— Нямам представа. Не се занимавах с парите.

— А кой се занимаваше?

— Предполагам, че счетоводителят му.

— Кой е той?

— Не знам. Тревър не споделяше много.

— Така е — каза тъжно майка му. — Дори и като момче. — Тя отново разля кафето си, този път на канапето.

— Вие плащате сметките тук, нали? — попита лелята.

— Не. Тревър се занимаваше с финансовите въпроси.

— Вижте какво, младежо, искат ни шестстотин долара, за да пренесат тялото му от Ямайка.

— Защо е ходил там? — намеси се майката.

— Взе си малко отпуск — отвърна Чап.

— Тя няма шестстотин долара — довърши Хелън.

— Напротив, имам.

— А, тук има малко пари — каза Чап и лелята изглеждаше доволна.

— Колко? — попита тя.

— Малко повече от деветстотин долара. Тревър обичаше да държи много дребни.

— Дайте ми ги — заяви леля Хелън.

— Смяташ ли, че е редно? — попита майката.

— По-добре ги вземете — каза Чап мрачно. — Иначе ще отидат в наследството му и данъчните ще ви ги вземат.

— Какво друго ще иде в наследството? — попита лелята.

— Всичко това — каза Чап, като махна към кантората, докато отиваше към бюрото си. Извади смачкан плик, пълен с банкноти, прехвърлени преди малко от отсрещната къща. Даде го на Хелън, която го грабна и преброи парите.

— Деветстотин и двайсет и нещо отгоре — каза Чап.

— Коя банка мислите, че използваше той? — попита Хелън.

— Нямам представа. Както казах, той не говореше за парите си. — В известен смисъл Чап казваше истината. Тревър беше прехвърлил деветстотин хиляди долара от Бахамите на Бермудските острови и оттам следите изчезваха. Парите сега бяха скрити в някаква банка в сметка, чийто номер беше известен само на Тревър Карсън. Те знаеха, че е тръгнал към Големия Кайман, но банките там ревниво пазеха тайната на влога. Двата дни щателни проучвания не бяха разкрили нищо. Убиецът му беше взел портфейла и ключа и докато полицията беше на местопрестъплението, беше претърсил хотелската стая. В едно чекмедже бяха скрити около осем хиляди долара в брой, но нямаше други значителни суми. И нищо, което да подсказва къде Тревър е скрил парите.

В Лангли смятаха, че по някаква причина Тревър е подозирал, че го следят. Основната част от парите липсваха, макар че той би могъл да ги вложи в някоя банка на Бермудите. Хотелската му стая беше

взета без резервация — той просто беше влязъл от улицата и беше платил в брой за една вечер.

Един беглец, който следваше деветстотин хиляди долара от остров на остров, би държал някъде близо до себе си документите за банковите операции. У Тревър не откриха нищо.

Докато леля Хелън броеше единствените пари, които сигурно щяха да получат като наследство, Уес си мислеше за скритото състояние, изгубено някъде из Карибите.

— Какво да правим сега? — попита майката на Тревър.

Чап сви рамене и каза:

— Предполагам, че трябва да го погребете.

— Бихте ли ни помогнали?

— Всъщност аз не се занимавам с такива неща. Аз...

— Трябва ли да го откараме обратно в Скрантън? — попита Хелън.

— Ваша работа.

— Колко ще струва това? — попита лелята.

— Нямам представа. Никога не ми се е налагало да правя нещо такова.

— Но всичките му приятели са тук — каза майката, като попиваше очите си с кърпичка.

— Той напусна Скрантън отдавна — каза Хелън, като стрелкаше поглед във всички посоки, сякаш търгването на Тревър от Скрантън беше свързано с дълга и не съвсем чиста история. Чап не се съмняваше в това.

— Сигурна съм, че приятелите му ще искат да има някакъв помен — каза мисис Карсън.

— Всъщност поменът вече е планиран — отвърна Чап.

— Наистина ли? — възкликна удивена тя.

— Да, утре от четири часа.

— Къде?

— В „Питс“, на няколко пресечки оттук.

— „Питс“ ли? — повтори Хелън.

— Ами... това е нещо като ресторант.

— Ресторант значи. А защо не църква?

— Не съм сигурен, че той ходеше на църква.

— Като малък ходеше — защити го майка му.

В памет на Тревър сервирането на напитки на половин цена щеше да започне в четири вместо в пет и да продължи до полунощ. Щеше да се пие бира от петдесет цента, любимата на Тревър.

— Дали да идем? — попита притеснено Хелън.

— Не бих ви посъветвал.

— Защо? — попита мисис Карсън.

— Ще бъде много шумно. Адвокати и съдии, нали разбирате. — Той погледна намръщено Хелън и тя схвана какво искаше да каже младежът.

Разпитаха го за погребални бюра и гробищни парцели и Чап усети как потъва все по-дълбоко в техните проблеми. ЦРУ беше убило Тревър. Трябваше ли да го погребва както подобава?

Клокнър не мислеше така.

Когато дамите си тръгнаха, Уес и Чап продължиха да прибират камерите, подслушвателните устройства и микрофоните. Разчистиха всичко и когато заключиха вратите за последен път, кантората на Тревър никога не бе изглеждала по-подредена.

Половината от екипа на Клокнър вече беше напуснала града. Другата половина следеше Уилсън Аргроу в Тръмбъл. И чакаше.

* * *

Когато фалшификаторите в Лангли приключиха работата по съдебната документация по делото на Аргроу, тя беше опакована в кашон и изпратена в Джаксънвил с малък самолет и трима агенти. Кашонът съдържаше между другото петдесет и една страници обвинения пред съда в окръг Дейд, папка с писма от адвоката на Аргроу, дебела папка с искове и други юридически ходове преди процеса, доклади, списък със свидетелите и резюмета на техните показания, протокол от процеса, анализ на съдебните заседатели, заключения преди произнасянето на присъдата и накрая самата присъда. Документите бяха подредени доста добре, но не прекалено, за да не събудят подозрения. Няколко копия бяха размазани, липсваха страници и висяха телчета — малки белези на действителността, добавени от добри хора в отдел „Документи“, за да придадат автентичност на фалшификатите. Деветдесет процента от всичко това

беше излишно за Бийч и Ярбър, но самият обем на документацията ѝ придаваше тежест. Дори кашонът беше стар.

Той беше доставен в Тръмбъл от Джак Аргроу, уж излязъл в пенсия адвокат, занимаващ се с недвижими имоти в Бока Рейтън, Флорида, и брат на затворника. Адвокатските пълномощия на Аргроу бяха изпратени по факса на съответния бюрократ в Тръмбъл и името му бе включено в одобрения списък на адвокатите.

Джак Аргроу беше всъщност Роджър Литър, служител на ЦРУ от тринайсет години, който беше завършил право в Тексас. Никога не беше виждал Кени Сандс, който се представяше за Уилсън Аргроу. Дватама се здрависаха и поздравиха, а Линк погледна подозрително към кашона на масата.

— Какво има тук? — попита той.

— Документите по делото ми — отвърна Уилсън.

— Само хартия — каза Джак.

Линк пхна ръка в кашона и обърна няколко папки. След няколко секунди претърсването приключи и пазачът излезе от стаята.

Уилсън плъзна един лист по бюрото и каза:

— Това е клетвената декларация. Преведете парите в панамска банка и ми изпратете писмено потвърждение, за да имам какво да им покажа.

— Без десет процента.

— Да, те така мислят.

Не се бяха обаждали в Женевата Тръст Банк в Насау. Това би било безполезно и рисковано. Някоя банка не би превела подобна сума при такива условия. А ако се опитаха, щяха да възникнат въпроси.

Парите в панамската банка бяха нови.

— В Лангли се притесняват какво става — съобщи адвокатът.

— Напред съм с графика — отвърна банкерът.

Кашонът беше изпразнен на една маса в юридическата библиотека. Бийч и Ярбър започнаха да преравят съдържанието му, а новият им клиент Аргроу ги гледаше с престорен интерес. Спайсър имаше по-важна работа. Той играеше седмичния си покер.

— Къде е присъдата? — попита Бийч, като ровеше из купа.

— Искам да видя обвинителния акт — промърмори Ярбър.

Намериха каквото търсеха и се отпуснаха на столовете си, за да прекарат следобед в четене. Четивото на Бийч беше доста скучно. Не и това на Ярбър.

Обвинителният акт се четеше като криминален роман. Заедно със седем други банкери, двама адвокати и единайсет души, споменати само като наркотрафиканти, и шестима господа от Колумбия Аргроу беше организиран и ръководил сложна схема за изпирането на наркодолари в брой и превръщането им в почтени спестявания. Поне четиристотин милиона бяха изпрани, преди властите да се усетят, а, изглежда, техният човек Аргроу беше в центъра на цялата работа. Ярбър му се възхищаваше. Ако половината обвинения бяха истина, значи Аргроу беше много умен и талантлив финансист.

Аргроу се отегчи от мълчанието и излезе, за да се разходи из затвора. Когато Ярбър дочете обвинението, той прекъсна Бийч и го накара да го погледне. Колегата му също го хареса.

— Сигурно е скрил някъде част от плячката — каза той.

— Естествено — съгласи се Ярбър. — Четиристотин милиона долара, и това са само намерените пари. Какво мислиш за обжалването му?

— Не изглежда обещаващо. Съдията е следвал правилата. Не виждам грешки.

— Горкият човек.

— Горкият човек друг път. Ще го пуснат четири години преди мен.

— Аз не смятам така, мистър Бийч. Мисля, че прекарахме последната си Коледа в затвора.

— Наистина ли го вярваш? — попита Хатли.

— Наистина.

Бийч остави обвинителния акт на масата, а после се изправи, протегна се и започна да се разхожда из стаята.

— Досега трябваше да се е обадил — рече той много тихо, макар че нямаше никой друг освен тях двамата.

— Имай търпение.

— Но първичните избори почти свършиха. Той седи във Вашингтон горе-долу през цялото време. Писмото е у него от седмица.

— Не може да не му обърне внимание, Хатли. Просто се опитва да реши какво да прави. Това е всичко.

Последната заповед от Бюрото по затворите озадачи началника на Тръмбъл. Кой, по дяволите, си нямаше друга работа, освен да гледа картата на федералните затвори и да се чуди къде да се бърка? Братът на началника печелеше по сто и петдесет хиляди годишно, като продаваше стари коли, а самият Емит получаваше едва половината от това, като ръководеше затвор и четеше идиотски заповеди от някакви чиновници, които вземаха по сто хиляди долара и не правеха нищо полезно. Толкова му беше писнало!

„Относно адвокатските посещения във федералния затвор Тръмбъл:

Отменям предишната си заповед, с която се ограничавах адвокатските консултации до вторник, четвъртък и събота от 3 до 6 часа следобед.

От днес адвокатите имат право да посещават клиентите си всеки ден от 9 сутринта до 7 часа вечерта.“

Значи трябваше да убият онзи адвокат, та да сменят правилата — промърмори на себе си Емит Брун.

Дълбоко в подземния гараж Теди Мейнард беше качен в своя микробус и вратите бяха заключени. Йорк и Девил седнаха до него. Един бодигард се настани най-отзад. В микробуса имаше телевизор, касетофон и барче с бутилирана вода и сода, но Теди не обръщаше никакво внимание на всичко това. Той мълчеше и мислеше с ужас за предстоящия час. Беше уморен — уморен от работата си, уморен от борбата, уморен да си налага да издържи още един ден. Само още шест месеца, повтаряше си той, а после щеше да спре и да остави някой друг да спасява света. Щеше да се оттегли тихо в своята фермичка в Западна Вирджиния, където щеше да си седи край езерото, да гледа как листата падат във водата и да чака края. Беше толкова уморен от болката.

Пред тях имаше черна кола, а зад тях — сива. Малкият конвой мина по околоръстното шосе, после зави на изток по Рузвелт Бридж и тръгна по Конститушън Авеню.

Теди мълчеше и затова Йорк и Девил също не казваха нищо. Знаеха колко му е неприятно онова, което предстоеше да направи.

Мейнард говореше с президента веднъж седмично, обикновено в сряда сутрин и по възможност по телефона. За последен път се бяха срещали преди девет месеца, когато Теди беше в болницата, а трябваше да предаде новини на президента.

Обикновено си правеха горе-долу еднакъв брой услуги, но Теди мразеше да е на равна нога с който и да било президент. Щеше да получи исканата услуга, но самият факт, че трябва да моли за нещо, го унижаваше.

За трийсет години той беше надживял шестима президенти и тайното му оръжие бяха именно услугите. Събираше информацията, пазеше я, рядко казваше всичко на президента и от време на време правеше някое малко чудо и го подаряваше на Белия дом.

Този президент още се сърдеше заради унизителното поражение във връзка със саботирания от Теди договор за забрана на ядрените

опити. В деня, преди Сенатът да отхвърли договора, ЦРУ беше отворило секретен доклад, в който се изказваха сериозни съмнения към договора и репутацията на президента пострада. Мандатът му свършваше скоро и тъй като не можеше да бъде преизбран, президентът се интересуваше повече от реномето си, отколкото от важните въпроси, засягащи страната.

Теди и преди се беше сблъсквал с такива нещастници — бяха просто невъзможни за търпене. Тъй като не им предстояха избори, те гледаха на нещата отвисоко. В последните си дни на президентския пост обичаха да пътуват с голяма свита приятели в чужди страни, където се срещаха с други обречени политици като тях. Притесняваха се за президентските си библиотеки. За портретите си. А също и за биографиите си и затова прекарваха доста време с разни истории. Докато времето им изтичаше, те ставаха все по-мъдри и все по-философски настроени, а речите им ставаха все по-помпозни. Говореха за бъдещето, за предизвикателствата и за това как трябва да бъдат нещата, като избягваха да споменават факта, че са имали осем години да свършат всичко, което е трябвало да бъде свършено.

Няма нищо по-лошо от президент в края на втория си мандат. И Лейк нямаше да бъде по-добър, ако имаше този шанс.

Лейк. Причината, поради която Теди отиваше в Белия дом с шапка в ръка, за да проси услуга.

Пуснаха ги да минат през Западното крило, където Теди трябваше да преглътне унижението един агент на тайните служби да прегледа инвалидната му количка. После го откараха в малък кабинет до залата за съвещания. Претоварена с работа секретарка обясни, без да се извинява, че президентът ще закъснее. Теди се усмихна, махна с ръка и каза нещо в смисъл, че президентът никога не идва навреме. Беше изтърпял десетина надуты секретарки като нея, които отдавна си бяха отишли. Тя отведе Йорк, Девил и останалите в трапезарията, където те щяха да обядват сами.

Теди чакаше, както и беше предполагал. Изчете дебел доклад, сякаш времето не беше проблем за него. Минаха десет минути. Донесоха му кафе. Преди две години президентът беше ходил в Лангли и Теди го беше накарал да чака двацет и една минути. Тогава президентът искаше услуга — трябваше нещо да се потули.

Единственото предимство на парализата му беше, че не се налагаше да скача на крака, когато президентът влизаше в стаята. Най-накрая първият човек пристигна забързан, следван от суетящи се помощници, сякаш това би впечатлило Теди Мейнард. Появи се келнер и им сервира малки чинии зелена салата.

— Радвам се да ви видя — поздрави президентът с мек глас и мазна усмивка. „Това го запази за телевизията“, помисли си Теди и не можа да се насили да върне лъжата.

— Добре изглеждате — каза той само защото беше отчасти вярно. Президентът беше боядисал косата си в нов оттенък и изглеждаше по-млад. Изядоха салатите си в мълчание.

Никой от тях не искаше дълъг обяд.

— Французите пак продават играчки на Северна Корея — каза Теди, като предложи троха информация.

— Какви играчки? — попита президентът, макар да знаеше подробности за трафика. И Теди беше наясно с това.

— Тяхната версия на радари за самолетите „Стелт“, което е глупаво, защото те още не са я усъвършенствали. Само че севернокорейците са още по-тъпи, защото плащат за нея. Те са готови да купят всичко от Франция, особено ако французите се опитат да го скрият. Те от своя страна знаят това и се правят на тайнствени, а Северна Корея им плаща тлъсти суми.

Президентът натисна едно копче и келнерът се появи, за да вземе чиниите им. Друг келнер донесе пиле и макарони.

— Как сте със здравето? — попита президентът.

— Все така. Вероятно ще напусна поста си заедно с вас.

И двамата бяха доволни, че другият ще напусне. Без видима причина президентът се спусна в дълги похвали за своя вицепрезидент и прекрасната работа, която той бе свършил в Овалния кабинет. Той не обърна внимание на обяда си и разпалено заговори какъв прекрасен човек, блестящ ум и способен лидер бил неговият заместник. Теди ровеше разсеяно в чинията с пиле.

— Какво мислите за изборите? — попита президентът.

— Не се интересувам от тях — излъга отново Теди. — Както ви казах, ще напусна Вашингтон заедно с вас, господин президент. Ще отида в своята ферма, където няма нито телевизия, нито вестници, а само малко риболов и много почивка. Уморен съм.

— Арън Лейк ме плаши — каза президентът.

Че ти нищо не знаеш още, помисли си Теди.

— Защо? — попита той, като отхапа от пилето. Яж и го остави да говори.

— Кампанията му е построена върху една-единствена тема. Нищо друго освен отбраната. Ако дадем на Пентагона неограничени средства, те ще изхарчат достатъчно пари за изхранването на целия Трети свят. Всички тези разходи ме притесняват.

Преди нямаше нищо против, помисли си Теди. Не искаше да се впуска в дълъг и безсмислен разговор за политика. Губеха си времето. Колкото по-бързо приключи със задачата си, толкова по-скоро можеше да се върне на безопасно място в Лангли.

— Дошъл съм да искам услуга — каза бавно той.

— Знам. Какво мога да направя за вас? — Президентът се усмихваше и дъвчеше, наслаждавайки се както на пилето, така и на рядкото си предимство.

— Молбата ми е малко необичайна. Бих искал да помилвате трима федерални затворници.

Дъвченето и усмивката спряха не от шок, а от объркване. Помилването обикновено беше проста работа, ако не ставаше въпрос за шпиони, терористи или политици с лоша репутация.

— Шпиони ли са? — попита президентът.

— Не. Съдии. Единият е от Калифорния, другият е от Тексас, а третият от Мисисипи. Излежават присъдата си заедно в един федерален затвор във Флорида.

— Съдии ли?

— Да, господин президент.

— Познавам ли ги?

— Съмнявам се. Този от Калифорния навремето е бил върховен съдия там. Бил освободен, а после имал проблеми с данъчните.

— Май си спомням.

— Осъден е за укриване на данъци на седем години. Излежал е две. Онзи от Тексас е бил назначен от Рейгън. Напил се и убил двама туристи в парка Йелоустоун.

— Това си го спомням, но само смътно.

— Беше преди няколко години. Този от Мисисипи е бил мирови съдия, хванат да прибира печалби от бинго, пари, предназначени за

благотворителни цели.

— Този съм го пропуснал.

Последва дълга пауза, докато двамата мислеха по въпроса. Президентът беше учуден и не знаеше откъде да започне. Затворниците бяха практически неизвестни, както и жертвите им. Помилването щеше да бъде бързо и нямаше да му навреди, особено като се имаше предвид, че мандатът му свършваше след седем месеца. Налагало му се беше да помилва далеч по-тежки случаи. Руснаците винаги се опитваха да си върнат някои шпиони. Двама мексикански бизнесмени лежах в Айдахо за контрабанда на наркотици и всеки път, когато трябваше да се подпише някакво споразумение, правителството им искаше да бъдат помилвани. Един канадски евреин беше осъден до живот за шпионаж и израелците бяха твърдо решени да го освободят.

Трима неизвестни съдии? Президентът щеше да се подпише три пъти и с въпроса щеше да бъде приключено. Теди щеше да му бъде задължен.

Работата беше проста, но той не искаше да остави Теди да се отърве толкова лесно.

— Предполагам, че имате сериозни причини да искате това — каза той.

— Естествено.

— Въпрос на национална сигурност?

— Не. Просто услуга за стари приятели.

— Стари приятели? Познавате ли тези хора?

— Не, но познавам приятелите им.

Лъжата беше толкова плитка, че президентът почти подскочи. Как би могъл Теди да познава приятелите на трима съдии, които по някаква случайност излежаваха присъдите си заедно?

Въпросите към Теди Мейнард нямаше да му донесат нищо освен излишно хабене на нерви. А президентът не би паднал толкова ниско. Нямаше да моли за информация, която никога нямаше да получи. Каквито и да бяха мотивите на Теди, той щеше да ги отнесе със себе си в гроба.

— Това е малко объркващо — сви рамене президентът.

— Знам. Нека оставим нещата така.

— Какви са рисковете?

— Не особено големи. Семействата на двамата прегазени в Йелоустоун младежи може да протестира и не бих ги обвинил.

— Преди колко време е станало?

— Преди три години и половина.

— Искате да помилвам федерален съдия републиканец?

— Той вече не е републиканец, господин президент. Съдиите трябва да се откажат от политиката, преди да встъпят в длъжност. Тъй като е осъден, дори не може да гласува. Сигурен съм, че ако го помилвате, той ще стане ваш най-горещ почитател.

— Несъмнено.

— Ако това ще улесни нещата, тези господа ще се съгласят да напуснат страната поне за две години.

— Защо?

— Може да изглежда подозрително, ако се върнат вкъщи. Хората ще знаят, че са излезли по-рано. Можем да го направим много тихо.

— Съдията от Калифорния внесъл ли е укритите данъци?

— Да.

— А този от Мисисипи върнал ли е откраднатите пари?

— Да.

Въпросите бяха повърхностни. Все пак президентът трябваше да попита нещо.

Последната услуга беше свързана с ядрения шпионаж. ЦРУ беше подготвило доклад за проникването на китайски шпиони на всички нива на американската програма за ядрено въоръжаване. Президентът научи за доклада няколко дни преди планираното си посещение в Китай за среща на високо равнище. Той покани Теди да дойде на обяд и докато хапваха пак пиле и макарони, го помоли да задържи доклада няколко седмици. Теди се съгласи. По-късно той поиска докладът да бъде променен, така че върху предишната администрация да паднат повече обвинения. Теди го пренаписа сам. Когато накрая докладът беше пуснат, президентът успя да отговори на по-голямата част от критиките.

Китайският шпионаж и националната сигурност срещу трима неизвестни съдии. Теди знаеше, че молбата му ще бъде изпълнена.

— Ако напуснат страната, къде ще отидат? — попита президентът.

— Още не сме сигурни.

Келнерът донесе кафе. Когато той си тръгна, президентът попита:

— Това ще навреди ли по някакъв начин на вицепрезидента?

Със същото безизразно лице Теди отговори.

— Не. Откъде-накъде?

— Вие ще ми кажете. Нямам представа какво правите.

— Няма защо да се безпокоите, господин президент. Моля ви за дребна услуга. С малко късмет това няма да се съобщи никъде.

Те пиха кафе. Просто нямаха търпение да се сбoguват час по-скоро. Президентът очакваше следобеда му да е пълен с по-приятни неща. Теди искаше да поспи. Президентът се радваше, че молбата е толкова безобидна. Само да знаеше какво се крие зад нея!

— Дайте ми няколко дни да се подготвя — каза президентът. — Подобни молби ваят непрекъснато, както можете да се досетите. Сега, когато дните ми са преброени, всеки иска нещо.

— Последният ви месец ще бъде най-добрият — каза Теди с нехарактерна за него усмивка. — Виждал съм много президенти и знам.

След четирийсет минути заедно те си стиснаха ръцете и си обещаха да си поговорят отново след няколко дни.

В Тръмбъл имаше петима бивши адвокати и когато Аргроу влезе, най-новият от тях използваше библиотеката. Бедният човек беше затънал до лакти в доклади и правни документи и се трудеше усърдно, без съмнение върху последната си молба за обжалване.

Спайсър пренареждаше книгите и изглеждаше доста зает. Бийч беше в стаичката и пишеше нещо.

Аргроу извади сгънат бял лист от джоба си и го подаде на Спайсър.

— Току-що се срещнах с адвоката си — прошепна той.

— Какво е това? — попита Спайсър, като взе листа.

— Потвърждение за банковия превод. Парите ви вече са в Панама.

Спайсър погледна към адвоката в другата част на стаята, но той не виждаше нищо друго освен бележника пред себе си.

— Благодаря — прошепна той. Аргроу си тръгна, а Спайсър занесе листа на Бийч, който го прегледа внимателно.

Плячката им вече беше на сигурно място във Фърст Коуст Банк в Панама.

Джо Рой беше свалил още пет килограма, беше намалил цигарите до десет на ден и изминаваше средно по четирийсет километра седмично по пистата. Аргроу го намери там да крачи забързано в горещия следобед.

— Мистър Спайсър, трябва да говоря с вас — подвижна Аргроу.

— Още две обиколки — отвърна Спайсър, без да спира.

Аргроу го наблюдаваше няколко секунди, а после притича петдесет метра, докато не се изравни с него.

— Имате ли нещо против да потичам с вас? — попита той.

— Разбира се, че не.

Направиха заедно първия завой.

— Току-що отново се видях с адвоката си — каза Аргроу.

— Брат ти ли? — попита Спайсър, като дишаше тежко. Той не бягаше красиво като Аргроу, който беше с двацет години по-млад.

— Да. Той е говорил с Арън Лейк.

Спайсър спря, сякаш се беше ударил в стена. Изглежда Аргроу, а после впи поглед в далечината.

— Както казах, трябва да поговорим.

— Май наистина е така — отвърна Спайсър.

— Ще ви чакам в юридическата библиотека след половин час — каза Аргроу и си тръгна. Спайсър гледаше след него, докато банкерът не се изгуби зад ъгъла.

В телефонния указател на Бока Рейтън не откриха никакъв Джак Аргроу, адвокат, и това отначало притесни Братята. Фин Ярбър бясно звънеше по телефона и търсеше справки из цяла Южна Флорида. Когато звънна в Помпано Бийч и помоли за номера на търсеното лице, операторът каза „един момент, моля“ и Фин се усмихна. Записа номера, а после го набра. Обади се телефонен секретар: „Това е кантората на Джак Аргроу. Мистър Аргроу е тук само при уговорен

час, затова моля оставете името, телефона си и кратко описание на недвижимия имот, който ви интересува, и той ще се свърже с вас.“ Фин затвори и бързо пресече моравата до юридическата библиотека, където го чакаха колегите му. Аргроу вече закъсняваше десет минути.

Малко преди той да пристигне, в стаята влезе същият бивш адвокат, като носеше голяма папка и явно се приготвяше да прекара часове в опити да се спаси. Ако го помолеха да си отиде, щяха да събудят излишни подозрения, а и без това той не беше от типа хора, които хранят особено уважение към съдиите. Един след друг те се оттеглиха в стаичката за съвещания, а Аргроу се присъедини към тях. Тя беше тясна още когато Бийч и Ярбър работеха там и пишеха писмата си. Сега, когато вътре бяха четирима, а Аргроу беше внесъл немалко напрежение, изглеждаше по-малка отвсякога. Седнаха около масичката. Всеки можеше да се протегне и да докосне останалите трима.

— Знам само това, което ми казаха — започна Аргроу. — Брат ми е адвокат, живее в Бока Рейтън, но вече почти не практикува. Той има пари и от години активно участва в политическата дейност на републиканците в Южна Флорида. Вчера са го намерили някакви хора, които работят за Арън Лейк. Проучили нещата и разбрали, че аз съм негов брат и съм тук в Тръмбъл заедно с мистър Спайсър. Дали му куп обещаения, заклели го да не казва нищо, а той на свой ред закле мен. Сега, когато всичко е тайно, мисля, че можете сами да се сетите за какво става въпрос.

Спайсър не си беше взел душ. Ризата и лицето му още бяха потни, но дишането му се беше успокоило. Бийч и Ярбър не издаваха нито звук. Братята бяха изпаднали в колективен транс. Продължавай, говореха очите им.

Аргроу погледна трите лица и продължи. Бръкна в джоба си и извади лист хартия, разгъна го и го сложи пред тях. Той представляваше копие от последното им писмо до Ал Кониърс, пълното със заплахи писмо, подписано от Джо Рой Спайсър с адрес във Федералния затвор Тръмбъл. Бяха го научили наизуст и нямаха нужда да го четат. Разпознаха почерка на горкичкия Рики и разбраха, че писмото е изминало пълен кръг. От Братята до мистър Лейк, от мистър Лейк до брата на Аргроу, от брата на Аргроу обратно до Тръмбъл и всичко това за тринайсет дни.

Най-накрая Спайсър го вдигна и погледна думите.

— Значи знаеш всичко, така ли? — попита той.

— Не знам колко знам.

— Кажете ни какво са ти споменали.

— Вие тримата се занимавате с изнудване на хомосексуалисти.

Пускате обяви в гейсписания, завързвате кореспонденция с възрастни мъже, по някакъв начин научавате истинската им самоличност, а после ги изнудвате за пари.

— Това обобщение е доста точно — отбеляза Бийч.

— А мистър Лейк е допуснал грешката да отговори на една от вашите обяви. Не знам кога е направил това и не знам как сте го разкрили. В тази история има няколко бели петна, поне за мен.

— По-добре да остане така — каза Ярбър.

— Нямам нищо против. Не съм се натискал да върша такива услуги.

— Какво ще получиш насреща?

— Предсрочно освобождаване. Ще прекарам тук още няколко седмици, а после пак ще ме преместят. Ще ме пуснат до края на годината, а ако мистър Лейк бъде избран, ще получа пълно помилване. Сделката не е лоша. Брат ми ще получи голяма услуга от бъдещия президент.

— Значи ти си посредникът?

— Не, аз съм куриерът.

— Да започваме тогава.

— Първо вие.

— Имате писмото. Искаме пари и освобождаване.

— Колко пари?

— По два милиона на човек — заяви Спайсър. Явно бяха обсъждали това неведнъж. Три чифта очи наблюдаваха Аргроу и чакаха да трепне, да се намръщи, да се шокира. Реакция обаче не последва, само кратка пауза, през която той отвърна на погледите им.

— От мен не зависи нищо, нали разбирате? Аз само ще съобща подробностите на брат си.

— Ние четем вестници всеки ден — каза Бийч. — Мистър Лейк разполага с повече пари, отколкото е в състояние да похарчи в момента. Шест милиона са капка в морето.

— Той има седемдесет и осем милиона на ръка без никакви дългове — добави Ярбър.

— Все едно — каза Аргроу. — Аз съм само куриер, пощаджия, нещо като Тревър.

Те отново замръзнаха при споменаването на мъртвия адвокат. Изгледаха Аргроу, чието внимание беше приковано в ноктите му, и се зачудиха дали коментарът за Тревър не беше някакъв вид предупреждение. Колко опасна беше станала тяхната игра? Бяха като замаяни от мечтите си за пари и свобода, но дали бяха в безопасност? Дали щяха да бъдат в безопасност за в бъдеще?

Винаги щяха да знаят тайната на Лейк.

— А как искате да получите парите? — попита Аргроу.

— Много просто — отвърна Спайсър. — Всичките наведнъж, преведени по банков път до някое хубаво местенце, например Панама.

— Добре. А по въпроса за освобождаването ви? — попита Аргроу.

— Какво за него? — попита Бийч.

— Някакви предложения?

— Никакви. Мислехме, че мистър Лейк ще се погрижи за това. Напоследък той има много влиятелни приятели.

— Да, но все още не е президент. Още не може да разчита на подходящите хора.

— Няма да чакаме до януари да встъпи в длъжност — заяви Ярбър. — Всъщност не мислим да чакаме и до ноември, за да видим дали ще спечели.

— Значи искате да бъдете освободени веднага?

— Възможно най-бързо — отвърна Спайсър.

— Има ли значение по какъв начин?

Те се замислиха за миг, а после Бийч каза:

— Трябва да бъде легално. Не искаме да се крием през остатъка от живота си. Не искаме непрекъснато да се страхуваме.

— Заедно ли ще си тръгнете?

— Да — каза Ярбър. — И имаме конкретни планове как да го направим. Първо обаче трябва да уговорим важните неща — парите и кога по-точно ще ни пуснат оттук.

— Разбирам. От своя страна Лейк иска всичките ви документи, писмата, бележките и копията от изнудването ви. Очевидно мистър

Лейк иска да бъде уверен, че тайната му няма да излезе на бял свят.

— Ако получим онова, което искаме, той няма за какво да се безпокои — каза Бийч. — С удоволствие ще забравим, че изобщо сме чували за Арън Лейк. Само че трябва да те предупредим да предадеш на мистър Лейк, че ако нещо се случи с нас, тайната му все пак ще излезе наяве.

— Имаме човек на свобода — каза Ярбър.

— Нещо като бомба със закъснител — добави Спайсър, сякаш помагаше да се обясни необяснимото. — Ако нещо се случи с нас, като например онова, което се случи с Тревър, няколко дни по-късно бомбата ще избухне. Мистър Лейк все пак ще бъде разкрит.

— Това няма да стане — каза Аргроу.

— Ти си куриер. Не знаеш какво ще стане — ухили се Бийч. — Май са замесени същите хора, които убиха Тревър.

— Не можете да сте сигурни.

— Не, но имаме мнение по въпроса.

— Да не спорим за неща, които не можем да докажем, господа — приключи обсъждането Аргроу. — Ще се видя с брат си в девет сутринта. Нека се чакаме тук в десет.

Аргроу напусна стаята и ги остави в транс, потънали в мисли. Братята брояха парите си, но се страхуваха да започнат да ги харчат наум. Аргроу тръгна към пистата, но се върна, когато видя няколко затворници да тичат по нея. Трябваше да обикаля, докато не намери скришно място зад столовата, а после се обади на Клокнър.

Теди беше уведомен след по-малко от час.

В шест часа сутринта звънецът разтърси Тръмбъл, коридорите на спалните, дворовете, сградите и отекна в околните гори. Както знаеха повечето затворници, той продължаваше точно трийсет и пет секунди, но след това вече никой не спеше. Пронизителният звън ги раздрусваше здравата, сякаш през деня ги очакваха важни дела и те трябваше да побързат да се приготвят. Единствената належаща работа обаче беше закуската.

Звънецът стресна Бийч, Спайсър и Ярбър, но не ги събуди. Сънят не ги бе споходил тази нощ по обясними причини. Те живееха в различни сгради, но, естествено, се срещаха на опашката за кафе в шест и десет. Взеха чашите си и без да кажат и дума, отидоха до баскетболното игрище и седнаха на една пейка. Пиеха кафе и гледаха зората. Наблюдаваха района на затвора; пистата беше зад тях.

Колко дни още щяха да носят маслинозелените си ризи, да седят в жегата на Флорида и да получават жълти монети, за да не правят нищо, а само да чакат, да мечтаят и да пият безбройни чаши кафе? Дали месец или два? Или вече ставаше въпрос за дни? Възможностите ги бяха лишили от сън.

— Има само два начина — каза Бийч. Той бе бивш федерален съдия и останалите го слушаха внимателно, макар че материята им беше позната. — Първият е делото да бъде върнато на инстанцията, която е издала присъдата, и да се подаде молба за намаляване на наказанието. При много редки обстоятелства съдията има правомощия да пусне някой затворник. Но рядко се прави.

— Ти правил ли си го? — попита Спайсър.

— Не.

— Мръсник.

— По какви причини може да стане това? — попита Ярбър.

— Само когато затворникът е предоставил нова информация за стари престъпления. Ако затворникът окаже достатъчно голяма помощ на властите, могат да му опростят няколко години.

— Не звучи особено обещаващо — каза Ярбър.

— А другият начин? — попита Спайсър.

— Да ни прехвърлят в някое място с полустрог режим, някое от по-хубавите, където от нас няма да се очаква да спазваме правилата. Бюрото по затворите има единствено право да разпределя затворниците. Ако новите ни приятели във Вашингтон натиснат когото трябва, Бюрото може да ни премести и в общи линии да забрави за нас.

— Не си ли принуден да не се отдалечаваш от такова място? — попита Спайсър.

— В повечето случаи да. Но всяко си е различно. Някои се заключват нощем и имат строги правила. Други са много либерални. Можеш да се обаждаш по телефона веднъж дневно или веднъж седмично. Зависи от Бюрото.

— Но все пак ще бъдем осъдени, значи престъпници — каза Спайсър.

— Това не ме притеснява — успокои го Ярбър. — Не смятам да гласувам повече.

— Снощи ми хрумна една идея — намеси се Бийч. — Част от сделката да включва Лейк да ни помилва, ако бъде избран.

— И аз си го мислех — подкрепи го Спайсър.

— Аз също — каза Ярбър. — Но и да сме били осъждани, какво от това. Важното е да излезем оттук.

— Не пречи да попитаме — отвърна Бийч. За няколко минути Братята се съсредоточиха върху кафето си.

— Аргроу ме притеснява — заяви накрая Фин.

— Защо?

— Появява се отникъде и изведнъж става най-добрият ни приятел. Прави някакъв фокус с парите ни и ги превежда в по-сигурна банка. Сега пък е връзката ни с Арън Лейк. Не забравяйте, че някой чете пощата ни. И това не е Лейк.

— Мен не ме притеснява — каза Спайсър. — Лейк трябва да намери човек, който да говори с нас. Задействал е връзките си, проучил е нещата и е открил, че Аргроу е тук и че има брат, с когото могат да преговарят.

— Прекалено удобно, не смятате ли? — попита Бийч.

— И ти ли?

— Може би. Фин има право. Знаем със сигурност, че е замесен и някой друг.

— Кой?

— Това е големият въпрос — каза Фин. — Затова не съм спал цяла седмица. Има и още някой.

— Какво ни пука? — попита Спайсър. — Ако Лейк може да ни измъкне оттук, прекрасно. Ако някой друг може да го направи, какъв е проблемът?

— Не забравяй Тревър — каза Бийч. — Два куршума в тила.

— Затворът може да се окаже по-безопасен.

Спайсър не беше убеден. Той довърши кафето си и каза:

— Наистина ли смятате, че Арън Лейк, на когото му предстои да бъде избран за президент на Съединените щати, би наел убиец да ликвидира един тъп адвокат като Тревър?

— Не — отвърна Ярбър. — Не би го направил. Твърде рисковано е. Той не би ни убил. Но тайнственият непознат би го направил. Убиецът на Тревър е същият човек, който ни чете пощата.

— Не съм убеден.

Тримата бяха заедно там, където Аргроу се надяваше да ги намери, в юридическата библиотека, и явно го чакаха. Той влезе бързо и като се увери, че са сами, прошепна:

— Току-що отново се срещнах с брат си. Трябва да поговорим.

Влязоха в стаичката си, затвориха вратата и се събраха около масата.

— Нещата явно се развиват твърде бързо — каза нервно Аргроу. — Лейк ще даде парите. Ще ги преведе където искате. Аз мога да ви помогна, а иначе действайте с тях както намерите за добре.

Спайсър се изкашля многозначително.

— По два милиона на всеки?

— Както поискахте. Не познавам мистър Лейк, но той явно работи бързо. — Аргроу погледна часовника си, а после хвърли поглед през рамо към вратата. — Някои хора от Вашингтон искат да се срещнат с вас. Важни клечки. — Извади от джоба си някакви листове, разгъна ги и остави по един пред всеки от тримата. — Заповеди за помилване от президента, подписани вчера.

Много резервирано те се наведоха напред, взеха листовите и се опитаха да ги прочетат. Изглеждаха официални. Те разгледаха черните

букви в горната част, няколко многословни абзаца и подписа на президента на Съединените щати и не можаха да кажат нито дума. Бяха шокирани.

— Ние сме помилвани? — успя да попита накрая Ярбър с пресъхнало гърло.

— Да. От президента на Съединените щати.

Продължиха да четат. Нервничеха, хапеха устни, стискаха челюсти и се опитваха да скрият шока си с мълчание.

— Ще дойдат да ви вземат и ще ви отведат в кабинета на началника, където важните клечки от Вашингтон ще ви съобщят добрата новина. Преструвайте се на изненадани, разбрахте ли?

— Няма проблем.

— Не би и трябвало да има.

— Как се сдобихте с тези копия? — попита Ярбър.

— Дали са ги на брат ми. Нямам представа как. Лейк има влиятелни приятели. Ще ви пуснат незабавно. Ще ви закарат в Джаксънвил, където брат ми ще се срещне с вас в един хотел. Ще чакате там, докато получите потвърждение, че парите са преведени по сметката ви, а после ще предадете всички мръсни писъмца. Всичко. Разбрахте ли?

Те кимнаха едновременно. За два милиона долара бяха готови да предадат всичко, с което разполагаха.

— Ще се съгласите да напуснете страната незабавно и да не се връщате поне две години.

— Как можем да напуснем страната? — попита Бийч. — Нямаме нито паспорти, нито документи.

— Брат ми ще ви даде. Ще получите нова самоличност с пълен набор документи, включително и кредитни карти. Документите ви чакат.

— Две години? — попита Спайсър, а Ярбър го погледна, като че ли приятелят му си беше загубил ума.

— Точно така. Две години. Това е част от сделката. Съгласни ли сте?

— Не знам — каза Спайсър с разтреперан глас. Никога не беше напускал Съединените щати.

— Не бъди глупак — скастри го Ярбър. — Пълно помилване и два милиона долара за две години в чужбина. Да, по дяволите,

приемаме сделката.

Внезапно почукване на вратата ги изплаши. Двама пазачи надникнаха вътре. Аргроу сграбчи копията от заповедите за помилване и ги пъхна в джоба си.

— Съгласни ли сте, господа?

Те кимнаха. После и тримата се ръкуваха тържествено с него.

— Добре — каза той. — Не забравяйте да се преструвате на изненадани.

Последваха пазачите до кабинета на началника, където бяха представени на двама много строги мъже от Вашингтон — един от Министерството на правосъдието и един от Бюрото по затворите. Началникът успя да завърши представянето, без да обърка нито едно име, а после връчи на всеки от тримата по един документ. Това бяха оригиналите на копията, които Аргроу току-що им беше показал.

— Господа — обяви началникът възможно най-театрално, — вие сте помилвани от президента на Съединените щати. — Той се усмихна топло, сякаш добрата новина беше негова заслуга.

Те се възряха невярващо в заповедите си, все още шокирани, все още замаяни от хиляди въпроси, най-важният от които бе: „Как, по дяволите, Аргроу успя да прескочи началника и да покаже документите първо на тях?“

— Не знам какво да кажа — успя да промърмори Спайсър, а после другите двама измърмориха и те по нещо от тоя род.

Човекът от министерството взе думата:

— Президентът разгледа вашите присъди и прецени, че сте излежали достатъчна част от тях. Той е убеден, че имате какво още да предложите на страната си, като отново станете трудещи се граждани.

Те го изгледаха безизразно. Нима този глупак не знаеше, че те ще приемат нова самоличност и ще напуснат страната и нейните граждани поне за две години? Кой на чия страна беше тук, а?

И защо президентът ги помилваше, когато те знаеха достатъчно мръсни тайни, за да провалят Арън Лейк, човека, който бе в състояние да победи вицепрезидента? Нали Лейк искаше да им запуши устата, а не президентът? Нали така?

Как бе успял Лейк да убеди президента да ги помилва?

Как би могъл Лейк да убеди президента да направи каквото и да било на този етап от кампанията?

Те стиснаха заповедите си и седнаха безмълвно, с безизразни лица, зад които се блъскаха безброй въпроси.

Човекът от Бюрото по затворите продължи:

— Това би трябвало да е чест за вас. Помилването е нещо много рядко.

Ярбър успя да се съгласи с бързо кимване, но дори и тогава си мислеше: „Кой ни чака отвън?“

— Мисля, че не сме на себе си от радост — заяви Бийч.

За първи път в Тръмбъл имаше толкова важни затворници, че сам президентът да ги помилва. Началникът беше много горд с тримата, но не знаеше как да отбележи този миг.

— Кога искате да си тръгнете? — попита той, сякаш очакваше те да предложат да останат за тържеството по изпращането им.

— Незабавно — каза Спайсър.

— Много добре. Ще ви откараме в Джаксънвил.

— Не, благодаря. Ще намерим кой да ни закара.

— Добре тогава, трябва да се оформят някои документи.

— Побързайте — каза Спайсър.

Всеки получи раница, в която да събере нещата си. Докато вървяха бързо из затвора, все още плътно един до друг и в крачка, а след тях маршируваше един пазач, Бийч прошепна тихичко:

— Кой тогава ни издаде проклетите заповеди за помилване?

— Не е Лейк — каза едва доловимо Ярбър.

— Разбира се, че не е той — обади се Бийч. — Президентът не би направил нищо за Лейк.

Те тръгнаха по-бързо.

— Какво значение има? — попита Спайсър.

— Не е логично — каза Ярбър.

— И какво смяташ да правиш, Фин? — попита Спайсър, без да вдига поглед. — Ще останеш ли тук няколко дни да помислиш по въпроса? А после, ако разбереш кой е издействал помилването, може би няма да го приемеш? Я стига!

— Някой друг стои зад всичко това — каза Бийч.

— В такъв случай аз обичам този някой, разбрахте ли? — извика Спайсър. — Нямам намерение да стоя тук и да задавам въпроси.

Те събраха вещите си светкавично, без да спират, за да се сбогуват с когото и да било. И без това повечето им приятели бяха

пръснати из целия затвор.

Трябваше да побързат, преди да са се събудили или преди президентът да промени решението си.

В единайсет и петнайсет те минаха през главния вход на административната сграда, през същата врата, през която бяха влезли преди години, и зачакаха транспорта си на горещия тротоар. Никой от тях не се обърна назад.

Уес и Чап караха микробуса, но се представиха под други имена. Използваха толкова много.

Джо Рой Спайсър легна на задната седалка и покри очите си с ръка, решен да не вижда нищо, докато не се озове някъде далеч оттук. Искаше да заплаче или да изкрещи, но беше онемял от щастливо изумление — бе го обзела чиста, неподправена еуфория. Скри очите си и се усмихна глупаво. Искаше бира и жена, за предпочитане неговата собствена. Скоро щеше да ѝ се обади. Микробусът потегли.

Внезапното им освобождение ги бе разтърсило. Повечето затворници броят дните и така знаят с някаква точност кога ще дойде мигът. Освен това знаят къде отиват и кой ще ги чака там.

Братята обаче знаеха толкова малко. Освен това не вярваха и на малкото, което знаеха. Заповедите за помилване бяха фалшиви. Парите бяха примамка. Сега ги откарваха на заклание, също като бедния Тревър. Микробусът щеше да спре всеки миг и двамата галфони отпред щяха да претърсят чантите им, да намерят каквото трябва, а после да ги убият в някаква канавка до пътя.

Може би. И все пак в този миг Братята не съжаляваха за сигурността на Тръмбъл.

Фин Ярбър седна зад шофьора и се загледа в пътя. Държеше заповедта си, готов да я представи на всеки, който би ги спрял и би им казал, че сънят е свършил. До него седеше Хатли Бийч, който след няколко минути пътуване се разплака — не, не силно, просто стискаше очи, а сълзите се ронеха към треперещите му устни.

Бийч имаше защо да плаче. Тъй като му оставаха още осем и половина години, помилването беше по-важно за него, отколкото за двамата му колеги, взети заедно.

Между Тръмбъл и Джаксънвил не беше проронена нито дума. Докато се приближаваха към града, пътищата станаха по-широки, движението по тях по-натоварено, а тримата бивши съдии наблюдаваха пейзажа с голямо любопитство. Хората караха коли, пътуваха. Над тях летяха самолети. По реките плуваха лодки. Нещата отново бяха нормални.

Промъкнаха се през трафика по булевард Атлантик, като се наслаждаваха на всеки миг от задръстването. Времето беше горещо, туристите бяха наизлезли, имаше дами с дълги загорели крака. Видяха ресторантите за морски деликатеси и баровете, чиито реклами обещаваха студена бира и евтини стриди. Когато улицата свърши, започна плажът и микробусът спря под верандата на „Сий Търтъл Ин“. Последваха един от придружителите си през фоайето, където привлякоха един-два погледа, защото все още бяха облечени еднакво. Качиха се на петия етаж, слязоха от асансьора и Чап каза:

— Вашите стаи са онези трите. — Той посочи надолу по коридора. — Мистър Аргроу би искал да се срещне с вас възможно най-бързо.

— Къде е той? — попита Спайсър.

— Ей там, в ъгловия апартамент — посочи отново Чап. — Той ви чака.

— Да вървим — каза Спайсър и тримата последваха Чап до ъгъла. Раниците им се блъснаха една в друга.

Джак Аргроу въобще не приличаше на брат си. Беше много по-нисък, а косата му беше руса и къдрава, докато тази на брат му беше тъмна и оредяла. Случайно може би, но тримата го забелязаха и по-късно го споменаха. Той стисна бързо ръцете им, но само от учтивост. Беше нервен и говореше много бързо.

— Как е брат ми? — попита той.

— Добре е — отвърна Бийч.

— Видяхме го тази сутрин — добави Ярбър.

— Искам да го измъкна от затвора — рече троснато Аргроу, като че ли той беше там по тяхна вина. — Затова участвам в тази сделка. Ще освободя брат си от затвора.

Те се спогледаха; нямаха какво да кажат.

— Седнете — продължи Аргроу. — Вижте какво, не знам как и защо съм забъркан във всичко това. Кое много ме притеснява. Аз

съм тук от името на мистър Арън Лейк, който според мен ще бъде избран и ще стане велик президент. Предполагам, че тогава ще мога да измъкна брат си от затвора. Така или иначе, аз не познавам лично мистър Лейк. Негови хора дойдоха при мен преди около седмица и ме помолиха да им съдействам по много таен и деликатен въпрос. Затова съм тук. Това е услуга. Не знам всичко, разбирате ли?

Той говореше бързо и отсечено. Изразяваше се с думи и жестове и не можеше да остане спокоен.

Братята не отговориха нищо, но от тях не се и очакваше отговор.

Двете скрити камери запечатваха сцената и я предаваха мигновено до Лангли, където Теди, Йорк и Девил я гледаха на широк екран в бункера. Бившите съдии, сега бивши затворници, приличаха на току-що освободени военнопленници, объркани и плахи, все още в униформа, все още невярващи в избавлението си. Седяха плътно един до друг и гледаха страхотното представление на агент Литър.

След като се бяха опитвали да ги надлъжат три месеца, беше им интересно най-сетне да ги видят. Теди разгледа лицата им и неохотно си призна, че донякъде се възхищава от тях. Тези мъже имаха достатъчно ум и късмет да уловят подходящата жертва. Сега бяха свободни и скоро щяха да бъдат добре възнаградени за своята изобретателност.

— Добре, първо на въпроса с парите — изръмжа Аргроу. — По два милиона на човек. Къде ги искате?

Нямаха кой знае какъв опит с подобен тип въпроси.

— Какви са възможностите? — попита Спайсър.

— Трябва да ги преведем някъде — сръза го Аргроу.

— Какво ще кажете за Лондон? — попита Ярбър.

— Лондон ли?

— Искаме парите, всичките шест милиона, да бъдат преведени едновременно, в една и съща сметка в лондонска банка — каза Ярбър.

— Можем да ги изпратим навсякъде. Коя банка?

— Можете ли да ни помогнете за подробностите? — попита Ярбър.

— Казаха ми, че можем да изпълним всяко ваше желание. Но ще трябва да завъртя няколко телефона. Защо не си отидете в стаите, не вземете душ и не се преоблечете? Дайте ми петнайсет минути.

— Нямаме никакви дрехи — каза Бийч.

— В стаите ви има някои неща.

Чап ги поведе по коридора и им даде ключовете.

Спайсър се изтегна на голямото си легло и се загледа в тавана. Бийч се изправи до прозореца на стаята си и се загледа на север, нагоре по плажа, където сините води нежно галеха белия пясък. Деца играеха до майките си. Влюбени двойки се разхождаха ръка за ръка. Една рибарска лодка пъплеше на хоризонта. Най-сетне свободен, каза си той. Най-сетне свободен.

Ярбър стоя дълго под душа — никой не го безпокоеше, имаше неограничено време, много сапун и дебели хавлии. Някой беше наредил пред огледалото мъжка козметика — дезодорант, крем за бръснене, самобръсначки, четка, паста и конец за зъби. Ярбър се изкъпа, без да бърза, а после облече чифт бермудки, сандали и бяла тениска. Щеше да тръгне пръв и трябваше да намери магазин за дрехи.

Двайсет минути по-късно се събраха отново в апартамента на Аргроу и донесоха колекцията си от писма, старателно увити в калъфка за възглавници. Аргроу беше все така притеснен.

— В Лондон има голяма банка на име Метрополитън Тръст. Можем да изпратим парите там, а после правете с тях каквото искате.

— Добре — каза Ярбър. — Сметката ще бъде само на мое име.

Аргроу погледна Бийч и Спайсър, които кимнаха утвърдително.

— Много добре. Предполагам, че имате някакъв план.

— Така е — каза Спайсър. — Мистър Ярбър ще замине за Лондон днес следобед и когато стигне там, ще иде в банката и ще се погрижи за парите. Ако всичко е наред, ние ще тръгнем малко след него.

— Уверявам ви, че всичко ще бъде наред.

— Ние ви вярваме. Просто държим да бъдем внимателни.

Аргроу връчи два листа хартия на Фин.

— Трябва ми вашият подпис, за да преведем парите и да открием сметката.

Ярбър се подписа.

— Обяждали ли сте? — попита Аргроу.

Те поклатиха глава. Бяха се сетили за обяда, но не знаеха какво да правят.

— Вече сте свободни хора. На няколко пресечки оттук има хубави ресторанти. Идете да хапнете. Дайте ми един час да преведа

парите. Ще се срещнем тук в два и половина.

Спайсър държеше калъфката. Той я размаха към Аргроу и каза:

— Това са писмата.

— Добре. Хвърлете ги на ей онова канапе.

Тръгнаха от хотела пеша, без придружители, без ограничения, но със заповедите за помилването си в джобовете, просто за всеки случай. Макар слънцето да печеше по-силно до плажа, въздухът определено беше по-лек. Небето беше по-чисто. Светът отново беше красив. Въздухът бе изпълнен с надежда. Те се усмихваха и се радваха на какво ли не. Разходиха се по булевард Атлантик и лесно се смесиха с туристите.

Обядваха пържола с бира в едно заведение на тротоара, под чадър, за да могат да гледат минувачите. Ядоха и пиха мълчаливо. Затова пък оглеждаха всичко, особено по-младите дами по къси панталонки и изрязани блузки. Затворът ги беше превърнал в старци. Сега те изпитваха нужда да празнуват.

Особено Хатли Бийч. Той бе имал богатство, обществено положение и амбиции, а като федерален съдия и нещо, което бе почти невъзможно да загуби — доживотен пост. Беше паднал отвисоко, бе загубил всичко и през първите две години в Тръмбъл бе изпаднал в депресия. Беше се примирил, че ще умре там, и сериозно мислеше за самоубийство. Сега, на петдесет и шест годишна възраст, той изплуваше от мрака в прекрасна форма. Беше отслабнал с десет килограма, загорял, в добро здраве, разведен с жената, която нямаше други качества освен парите си, а скоро щеше да бъде милионер. Не е зле за човек на моята възраст, повтаряше си той. Децата му липсваха, но те бяха последвали парите и бяха забравили за него.

Хатли Бийч беше готов да се позабавлява.

Спайсър също искаше да празнува, най-добре в някое казино. Жена му нямаше международен паспорт и щяха да минат няколко седмици, преди да дойде при него в Лондон или където решаха да отидат. Дали имаше казина в Европа? Бийч смяташе, че има. Ярбър нямаше представа, а и не го интересуваше.

Фин беше най-резервираният от тримата. Той пи сода вместо бира и не обърна внимание на разхождащата се край тях женска плът.

Той вече беше в Европа. Никога нямаше да се върне в родината си. Беше на шейсет години, в прекрасна форма, а сега и с много пари, и смяташе да обикаля Италия и Гърция през следващите десет години.

На отсрещната страна на улицата откриха малка книжарница и купиха няколко туристически справочника. В магазин за плажни принадлежности намериха подходящи слънчеви очила. После стана време отново да се срещнат с Джак Аргроу и да приключат със сделката.

Клокнър и компания ги видяха да се връщат в „Сий Търтъл Ин“. На Клокнър и компания им беше писнало от Нептун Бийч, „Питс“, „Сий Търтъл“ и претъпканата им къща. Шестима агенти, включително Чап и Уес, още бяха там и с нетърпение чакаха да ги пратят другаде. Те бяха открили Братята, бяха ги изкарали от Тръмбъл, бяха ги довели на плажа и сега просто искаха тримата да напуснат страната.

Джак Аргроу не беше докоснал писмата, или поне те изглеждаха недокоснати. Лежаха, увити в калъфката, на канапето, на същото място, където Спайсър ги бе оставил.

— Парите са на път — каза Аргроу, когато тримата се настаниха.

Теди продължаваше да гледа от Лангли. Братята вече бяха облечени в плажни тоалети. Ярбър носеше рибарска шапка с петнайсетсантиметрова козирка. Спайсър носеше сламена шапка и жълта фланелка. Републиканецът Бийч носеше панталонки в цвят каки, плетен пуловер и шапка за голф.

На масата имаше три дебели плика. Аргроу връчи по един на всеки от Братята.

— Вътре са новите ви самоличности. Актове за раждане, кредитни карти. Карти за социално осигуряване.

— Ами международни паспорти? — попита Ярбър.

— В съседната стая има фотограф. За паспортите и шофьорските книжки трябва снимки. Ще отнеме трийсет минути. Освен това има по пет хиляди долара в брой в тези малки пликове тук.

— Аз Харви Мос ли съм? — попита Спайсър, като погледна акта си за раждане.

— Да. Не ви ли харесва името Харви?

— Вече ми харесва.

— Отива ти — каза Бийч.

— А ти кой си?

— Джеймс Нънли.

— Приятно ми е, Джеймс.

Аргроу не се усмихна, нито се отпусна дори за миг.

— Трябва да знам кога смятате да пътувате. Хората от Вашингтон искат да напуснете страната възможно най-бързо.

— Трябва да проверя как са полетите до Лондон — каза Ярбър.

— Вече го направихме. Има полет от Джаксънвил за Атланта след два часа. В седем и десет тази вечер има самолет от Атланта за Лондон, летище Хийтроу, който пристига утре рано сутринта.

— Можете ли да ми намерите място?

— Вече го направихме. Първа класа.

— Ами вие? — попита Аргроу, като погледна другите двама.

— На мен ми харесва тук — каза Спайсър.

— Съжалявам. Сключихме сделка.

— Ще вземем същия самолет утре следобед — каза Бийч. — В случай, че всичко е наред с мистър Ярбър.

— Искате ли да ви направим резервации?

— Да, благодаря.

Чап влезе безшумно в стаята и взе калъфката от възглавница от канапето. Тръгна си с писмата.

— Да отидем да направим снимките — предложи Аргроу.

Фин Ярбър, който сега пътуваше като мистър Уилям Маккой от Сан Хосе, Калифорния, стигна до Атланта без проблеми. Един час той обикаля летището, вози се на ескалаторите под и над земята и изпита дълбоко удоволствие от тръпката да бъде сред милиони забързани хора.

Мястото му в първа класа беше масивно разтягащо се кресло. След две чаши шампанско той започна да се унася и да мечтае. Страхуваше се да заспи, защото се страхуваше от събуждането. Беше убеден, че ще се окаже на горното си легло, загледан в стената, отброяващ поредния ден в Тръмбъл.

От един уличен телефон до „Бийч джава“ Джо Рой най-накрая успя да открие жена си. Отначало тя не повярва, че се обажда съпругът ѝ, и отказа да приеме разговорът да е за нейна сметка.

— Кой е? — попита тя.

— Аз съм, скъпа. Вече не съм в затвора.

— Джо Рой?

— Да, а сега слушай. Излязох от затвора, разбра ли? Слушаш ли ме?

— Да. Къде си?

— Отседнал съм в един хотел близо до Джаксънвил, Флорида. Пуснаха ме от затвора тази сутрин.

— Пуснаха? Но как...

— Не питай. Ще ти обясня по-късно. Утре заминавам за Лондон. Искam да отидеш в пощата рано сутринта и да подадеш молба за международен паспорт.

— Лондон? Лондон ли каза?

— Да.

— В Англия?

— Да, точно така. Трябва да отида там за известно време. Това е част от сделката.

— За колко време?

— Две-три години. Слушай, знам, че е трудно за вярване, но аз съм свободен и ние ще живеем в чужбина две-три години.

— Каква е тази сделка? Да не си избягал, Джо Рой? Каза, че не било трудно.

— Не. Пуснаха ме.

— Но на теб ти оставаха повече от двацет месеца.

— Вече не. Слушай, подай молбата за паспорт и следвай инструкциите.

— Защо ми е международен паспорт?

— За да дойдеш при мен в Европа.

— За две години?

— Точно така.

— Но мама е болна. Не мога просто да замина и да оставя мама.

Той си помисли всичко, което би искал да каже за нейната майка, но замълча. Пое дъх и погледна надолу по улицата.

— Аз заминавам — каза той. — Нямам избор.

- Просто си ела вкъщи — отвърна тя.
- Не мога. Ще ти обясня по-късно.
- Да, не би било зле да ми дадеш някое обяснение.
- Ще ти се обадя утре.

Бийч и Спайсър ядоха морски деликатеси в едно претъпкано с доста по-млади хора ресторантче. Скитаха по тротоарите и в крайна сметка стигнаха до „Питс Бар и Грил“, където гледаха мач на „Брейвс“ и се радваха на шума.

Фин беше някъде над Атлантическия океан, на път към парите им.

Митническият служител на летище Хийтроу едва погледна паспорта на Фин, който беше шедьовър на фалшификацията. Беше доста използван и беше придружавал мистър Уилям Маккой из целия свят. Арън Лейк наистина имаше влиятелни приятели.

Фин взе такси до хотел „Бейзил Стрийт“ в Найтсбридж и плати в брой за най-малката стая, която имаша. Той и Бийч бяха избрали хотела наслуки от туристически справочник. Сградата беше старомодна, пълна с антики. В ресторантчето на горния етаж Фин закуси с кафе, яйца и черен салам, а после излезе да се поразходи. В десет таксито му спря пред банка Метрополитън Тръст в лондонското Сити. Служителката на гишето се учуди на облеклото му — джинси и пуловер, — но когато разбра, че е американец, сви рамене и го изтърпя.

Накараха го да чака един час, но той нямаше нищо против. Фин беше нервен, но не го показваше. Щеше да чака с дни, седмици, месеци, за да получи парите. Беше се научил на търпение. Мистър Макгрегър, който отговаряше за банковите преводи, най-сетне дойде да го вземе. Извини се и каза, че парите били току-що пристигнали. Шестте милиона долара бяха прекосили Атлантика благополучно и вече бяха на британска територия.

Но не за дълго.

— Искам да ги преведа в Швейцария — каза Фин с подходяща доза увереност и опитност.

Този следобед Бийч и Спайсър отлетяха за Атланта. Също като Ярбър те обикаляха летището, наслаждавайки се на неограничената си свобода, докато чакаха полета си за Лондон. Седнаха един до друг в първа класа, ядоха и пиха с часове, гледаха филми и се опитваха да поспят, докато прекосяваха океана.

За тяхно учудване Ярбър ги чакаше на излизане от митническата проверка на Хийтроу. Той им съобщи прекрасната новина, че парите са пристигнали и вече са заминали по предназначение. Бяха скрити в Швейцария. После ги изненада с идеята да отпътуват незабавно.

— Те знаят, че сме тук — каза той, докато пиеха кафе в едно барче на летището. — Да се освободим от тях.

— Мислиш ли, че ни следят? — попита Бийч.

— Да предположим.

— Но защо? — попита Спайсър.

Обсъждаха го половин час, а после започнаха да проверяват полетите. Вниманието им прикова самолетът на „Алиタリア“ за Рим. Първа класа, разбира се.

— В Рим говорят ли английски? — попита Спайсър, докато се качваха на борда.

— Всъщност говорят италиански — отвърна Ярбър.

— Мислите ли, че папата ще ни приеме?

— Сигурно е зает.

Бъстър се придвижва на зигзаг в западна посока няколко дни, докато накрая не слезе от автобуса в Сан Диего. Океанът го привличаше — първият воден басейн, който бе виждал от месеци. Младежът обиколи доковете, като търсеше работа и си говореше с работниците. Капитанът на чартърно корабче го нае като момче за всичко. Бъстър слезе от корабчето в Лос Кабос, Мексико, в южния край на залива. Пристанището беше пълно със скъпи рибарски лодки и корабчета, много по-хубави от онези, с които някога бяха търгували заедно с баща му. Срещна се с няколко капитани и за два дни си намери работа при един от тях. Клиентите бяха богати американци от Тексас и Калифорния, които прекарваха повече време в пиене, отколкото в риболов. Бъстър не получаваше заплата, но работеше за бакшишите, които ставаха толкова по-големи, колкото повече се наливаха клиентите. В лош ден си докарваше по двеста, при повече късмет — петстотин долара в брой. Живееше в евтин мотел и след няколко дни спря да се оглежда зад гърба си. Лос Кабос скоро стана негов дом.

Уилсън Аргроу внезапно беше преместен от Тръмбъл и изпратен в един затвор с лек режим в Милуоки, където остана само една нощ, преди да избяга. Понеже не съществуваше, нямаше как да го хванат. Джак Аргроу го посрещна на летището с билет в ръка и двамата отлетяха заедно за Вашингтон. Два дни след като напуснаха Флорида, братята Аргроу, Кени Сандс и Роджър Литър, се появиха в Лангли, за да получат следващата си задача.

* * *

Три дни преди да отлети от Вашингтон за конгреса в Денвър, Арън Лейк пристигна в Лангли, за да обядва с директора. Очакваше приятно изживяване — успелият кандидат за пореден път благодари на гения, който го бе подтикнал да се кандидатира. Речта за приемането на номинацията беше написана от един месец, но Теди бе казал, че иска да обсъдят някои негови предложения.

Въведоха го в кабинета на Теди, където старецът го чакаше, завит както винаги с одеялото си. Изглежда блед и уморен, помисли си Лейк. Помощниците изчезнаха, вратата беше затворена и Лейк забеляза, че няма наредена маса. Седнаха встрани от бюрото, лице в лице, много близо един до друг.

Теди хареса речта и направи много малко забележки.

— Речите ви стават прекалено дълги — измърмори той тихо. Но напоследък Лейк имаше толкова много неща за казване.

— Още ги редактираме — каза той.

— Ще спечелите изборите, мистър Лейк — прошепна Теди едва чуто.

— Чувствам се добре, но няма да е лесно.

— Ще спечелите с петнайсет процента.

Лейк спря да се усмихва и се заслуша напрегнато.

— Това е голяма разлика — каза той.

— Проучванията ви дават лека преднина. През следващия месец вицепрезидентът ще ви задмине. Нещата ще останат несигурни до средата на октомври. Тогава ще има ядрена криза, която ще разтърси света. А вие, мистър Лейк, ще бъдете месията.

Тази перспектива изплаши дори месията.

— Война? — попита тихо Лейк.

— Не. Ще има жертви, но те няма да бъдат американци. Натли Ченков ще бъде обвинен, а добрите гласоподаватели в нашата страна ще се стекат към урните. Можете да спечелите дори с двайсет процента.

Лейк си пое дълбоко дъх. Искаше да зададе още въпроси, дори евентуално да възрази за кръвопролитията. Но нямаше смисъл. Планът на Теди за действията им през октомври вече беше задействан. Лейк не можеше да каже или направи нищо, за да го спре.

— Продължавайте в същия дух, мистър Лейк. Същото послание. Светът ще стане много по-страшен и ние трябва да бъдем силни, за да

защитим своя начин на живот.

— Досега това послание вършеше работа.

— Опонентът ви ще се откаже. Ще ви атакува заради това, че засягате една-единствена тема и че харчите толкова много пари. Ще ви оплюе и ще постигне някакъв напредък. Не изпадайте в паника. Светът ще се преобърне наопаки през октомври, повярвайте ми.

— Вярвам ви.

— Вие ще спечелите изборите, мистър Лейк. Продължавайте да повтаряте същото послание.

— Това и ще правя.

— Добре. — Теди затвори за миг очи, сякаш искаше да подремне. После ги отвори и заговори: — А сега да минем на друга тема. Любопитен съм какви са плановете ви, щом влезете в Белия дом.

Лейк беше озадачен и му личеше.

Теди продължи:

— Трябва ви партньорка, мистър Лейк, първа дама, някоя, която да благослови Белия дом с присъствието си. Да дава приеми и да украси къщата, хубава жена, достатъчно млада, за да има деца. Отдавна не е имало деца в Белия дом, мистър Лейк.

— Вие се шегувате — каза удивено Лейк.

— Харесва ми тази Джейн Кордел от вашия екип. Тя е на трийсет и осем години, умна, образована и достатъчно хубава, макар че трябва да свали седем-осем килограма. Разводът ѝ е приключил преди дванайсет години и отдавна е забравен. Мисля, че от нея ще излезе страхотна първа дама.

Лейк наклони глава и внезапно се разгневи. Искаше да се нахвърли върху Теди, но за миг не можа да намери думи.

— Да не сте се побъркали? — успя да промърмори той.

— Знаем за Рики — заяви Теди хладнокръвно, а очите му пронизваха Лейк.

Лейк се задави, а когато накрая изпусна дъха си, успя само да изрече едно:

— Господи!

Заби за миг поглед в краката си. Тялото му беше сковано от шока.

На всичкото отгоре Теди му подаде лист хартия. Лейк го взе и веднага разпозна копието от последното си писмо до Рики.

Скъпи Рики,
Мисля, че е най-добре да прекратим
кореспонденцията си. Пожелавам ти успешно лечение.

Искрено твой,
Ал

Лейк за малко не се впусна да обяснява, че нещата не са каквито изглеждат. Все пак реши да не казва нищо, поне засега. Мъчеха го безкрайни въпроси. Колко знаеха? Как се бяха добрали до писмата? Кой друг знаеше?

Теди го остави да страда мълчаливо. Нямаше закъде да бърза.

Когато мислите му донякъде се проясниха, политикът в Лейк се намеси. Теди му предлагаше изход. Теди му казваше: „Просто ме слушай, синко, и всичко ще бъде наред. Прави каквото ти казвам.“

Затова Лейк преглътна и заяви:

— Аз всъщност я харесвам.

— Естествено. Тя е идеалната партньорка.

— Да. Много е лоялна.

— Спите ли с нея?

— Не. Още не.

— Започнете да го правите. Дръжте се за ръце по време на конгреса. Нека тръгнат клюките, нека природата да си свърши работата. Една седмица преди изборите обявете, че по Коледа ще се жените.

— Голяма или малка сватба?

— Огромна. Светското събитие на годината във Вашингтон.

— Идеята ми харесва.

— Бързо ѝ направете дете. Малко преди встъпването в длъжност обявете, че първата дама е бременна. Ще бъде страхотна новина. Освен това ще бъде толкова хубаво в Белия дом отново да има деца.

Лейк се усмихна, кимна и се престори, че идеята му харесва, а после внезапно се намръщи.

— Някой ще разбере ли за Рики? — попита той.

— Не. Той беше неутрализиран.

— Неутрализиран ли?

— Никога няма да ви пише отново, мистър Лейк. А вие ще бъдете толкова зает да играете с дечицата си, че няма да имате време да мислите за хора като Рики.

— Кой беше тоя Рики?

— Браво, Лейк, това исках да чуя.

— Много съжалявам, мистър Мейнард. Много съжалявам. Повече няма да се случи.

— Разбира се, че няма. Аз притежавам всички писма, мистър Лейк. Не забравяйте това. — Теди забута количката си назад в знак, че срещата е приключила.

— Това беше моментна слабост — каза Лейк.

— Няма значение, Лейк. Грижете се за Джейн. Купете й нови дрехи. Тя работи твърде много и изглежда уморена. Нека си почине. От нея ще стане страхотна първа дама.

— Да, сър.

Теди стигна до вратата.

— И без, повече изненади, Лейк.

— Да, сър.

Теди отвори вратата и излезе.

В края на ноември се бяха установили в Монте Карло, най-вече защото там беше красиво и топло, но и защото много хора говореха английски. Освен това имаше казина, нещо задължително за Спайсър. Нито Бийч, нито Ярбър знаеха дали той печели, или губи, но явно Джо Рой се забавляваше добре. Жена му продължаваше да се грижи за майка си, която още не беше умряла. Отношенията им бяха много напрегнати, защото Джо Рой не искаше да се върне вкъщи, а тя не искаше да напусне Мисисипи.

Тримата живееха в малък, но красив хотел в края на града и обикновено закусваха заедно два пъти седмично, преди да се пръснат, всеки по работите си. Месеците летяха, Братята свикваха с новия си живот и се виждаха все по-рядко. Имаха различни интереси. Спайсър искаше да играе комар, да пие и да прекарва времето си с жени. Бийч предпочиташе морето и риболова. Ярбър пътуваше и изучаваше историята на Южна Франция и Северна Италия.

Но всеки от тях винаги знаеше къде са останалите. Ако някой изчезнеше, другите двама искаха да знаят това.

Не бяха прочели нищо за помилването си. Бийч и Ярбър прекараха часове в една римска библиотека в четене на американски вестници малко след пристигането си. За тях нямаше нито дума. Не поддържаха контакт с никакви близки у дома. Жената на Спайсър твърдеше, че не е казала на никого, дете мъжът ѝ е пуснат от затвора. Тя още смяташе, че той е избягал.

В Деня на благодарността Фин Ярбър пиеше еспreso в едно кафене на открито в центъра на Монте Карло. Беше топло и слънчево и той едва си спомняше, че денят е важен американски празник. Не се интересуваше, защото никога нямаше да се върне. Бийч спеше в хотелската си стая. Спайсър беше в едно казино на три преки.

Изведнъж се появи смътно познато лице. Човекът бързо седна срещу Ярбър и каза:

— Здравей, Фин. Помниш ли ме?

Ярбър спокойно отпи от кафето си и се взря в лицето отсреща. За последен път го беше виждал в Тръмбъл.

— Уилсън Аргроу от затвора — рече новодошлият и Ярбър остави кафето си, за да не го разлее.

— Добро утро, мистър Аргроу — поздрави го Фин бавно и спокойно, макар че искаше да каже много други неща.

— Предполагам, че си изненадан да ме видиш.

— Всъщност да.

— Не е ли страхотна новината за победата на Арън Лейк?

— Предполагам. Какво мога да направя за теб?

— Просто искам да знаете, че винаги сме наблизо, в случай, че ви потрябваме.

Фин се закиска:

— Не ми се вярва. — От освобождаването им бяха минали пет месеца. Братята бяха пътували от страна в страна, от Гърция до Швеция, от Полша до Португалия, като бавно се придвижваха на юг с промяната на времето. Как би могъл да ги проследи Аргроу?

Беше невъзможно.

Аргроу извади едно списание от вътрешния джоб на самото си.

— Попаднах на това миналата седмица — каза той, като го подаде на Фин. Списанието беше отворено на една от последните

страници, където имаше заградена с червен маркер обява:

„Неженен бял двайсетгодишен мъж търси мил и дискретен американски господин на 40–50 години за кореспонденция.“

Ярбър я беше виждал и преди, но сви рамене, като че ли нямаше представа.

— Не ти ли изглежда познато? — попита Аргроу.

— Всички ми изглеждат еднакви — обясни Фин и хвърли списанието на масата. Беше европейското издание на „Свободно време“.

— Проследихме адреса до пощата тук, в Монте Карло — каза Аргроу. — Току-що наета кутия под фалшиво име и всичко останало. Какво съвпадение.

— Виж какво, не знам за кого работиш, но ми се струва, че не попадаме под вашата юрисдикция. Не сме нарушили никакъв закон. Защо не се разкараш?

— Разбира се, Фин, но нима два милиона не ти стигат?

Фин се усмихна и огледа красивото кафене. Отпи глътка кафе и каза:

— Човек трябва да се занимава с нещо.

— Доскоро — каза Аргроу, скочи на крака и изчезна.

Ярбър допи кафето си, като че ли нищо не се беше случило. Погледа известно време улицата и движението по нея, а после си тръгна. Трябваше да събере колегите си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.